ganj

Kadın

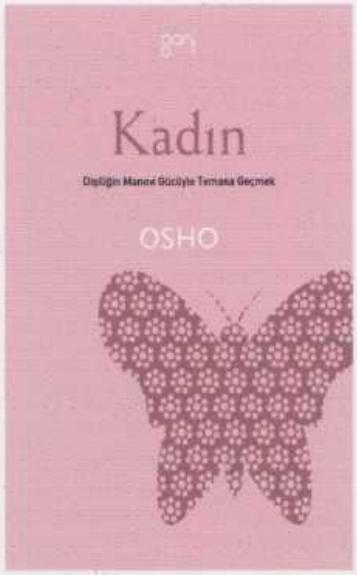
Dişiliğin Manevi Gücüyle Temasa Geçmek

OSHO

ganj

BİREY OLMAYI KUTLAMAK 1 2 3

Kalbin yolu güzeldir ama tehlikelidir. Zihnin yolu sıradandır ama güvenlidir. Erkek en güvenli ve en kestirme yaşam tarzını seçmiştir. Kadın duyguların, hislerin, ruh hallerinin en güzel ama en sarp, en tehlikeli yolunu seçmiştir. Ve bugüne kadar dünya erkekler tarafından yönetildiği için kadınlar muazzam şekilde azap çekmiştir. O, erkeğin yaratmış olduğu topluma uyamamıştır çünkü toplum mantığa ve nedenlere uygun olarak yaratılmıştır. Kadın kalpten bir dünya ister. Erkek tarafından yaratılan toplumda ise kalbe yer yoktur.

Ben kadınların gerçekten bir kadın olmasını isterdim çünkü bu büyük oranda kendilerine bağlıdır. Kadın erkekten çok daha önemlidir. Çünkü o rahminde hem erkeği hem kadını taşır. O kıza ve oğlana, her ikisine de annelik eden her ikisini de besler. Eğer o zehirliyse, o zaman sütü zehirlidir, o zaman çocukları yetiştirme tarzı zehirlidir. Erkekle yarışıyorsun ve yarışmana gerek yok; sen zaten üstünsün. Şiir yazmana gerek yok, şiir sensin. Sevgin senin müziğindir. Sevgilinle birlikte çarpan kalbin senin dansındır!

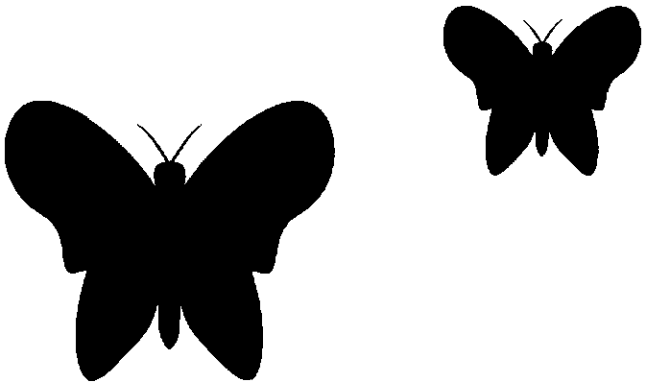
ganj

Kadın

Dişiliğin Manevi Gücüyle Temasa Geçmek

OSHO

Türkçesi: Sangeet

Eserin Özgün Adı: *The Book of* Woman

Telif Hakkı

©1996 Osho International Foundation, İsviçre, www.osho.com © 2005 OWO Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları OVVO Basım Yayın ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aiittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitaptaki içerik Osho'nun otuz yıllık bir zaman süresince dinleyiciler önünde yaptığı çeşitli canlı konuşmalardan seçilmiş bir derlemedir. Osho'nun yapmış olduğu tüm bu konuşmalar kitap olarak basılmıştır ve ayrıca (diğer dillerde) ses kaydı olarak da sunulmaktadır. Ses kayıtları ve tüm yazılı metin arşivi online olarak www.osho.com adresindeki Osho Kütüphanesi'nde bulunabilir.

OSHO, Osho International Foundation'un tescilli markasıdır ve Osho International Foundation'un izniyle bu kitapta kullanılmıştır. Daha fazla bilgi için: www.osho.com

Çeşitli dillerde sunulan bu kapsamlı web sitesi aracılığıyla meditasyon beldesinde online gezinti yapabilir, ulaşım bilgilerini bulabilir, kitap ve kasetler hakkında bilgi alabilir, dünya çapındaki

Osho bilgi merkezlerine ulaşabilir ve Osho'nun konuşmalarından seçmeler dinleyebilirsiniz.

Osho International - New York E-posta: oshointernational@oshointernational.com

www.osho.corn/oshointernational Baskı: Mart 20 l3

Çeviren: Sangeet

Editör: Neslihan Şemsiyeci

Yayma Hazırlayan: Neslihan Şemsiyeci Kapak Resmi: Çağla Turgut Basım: Deniz Ofset Matbaa / (0-212) 613 30 06 Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok Kat. 2 No: 403 Topkapı/İST.

ISBN: 975-8817-20-5

ovvo

Basım Yayın ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Yeni Çamlıca Malı. YEDPA Tic. Merkezi E Cad. No: 109 Kayışdağı - İSTANBUL

Tel : (0-216) 660 02 41 • Faks: (0-216) 471 86 48 e-posta: kitap@ganj.com.tr • web: www.ganj.com.tr

İçindekiler

Giriş

Dişi

Kadın Özgürlüğü Hareketi

Cinsellik

Evlilik

Sevgi

İlişki

Annelik

Aile Ve Doğum Kontrolü

Yaratıcılık

Beden

Zihin

Meditasyon

Yazar Hakkında

Uluslararası Osho Meditasyon Beldesi

Giriş

Bir erkek olarak kadın ruhu hakkında nasıl konuşabiliyorsunuz?

Erkek olarak konuşmuyorum, kadın olarak konuşmuyorum. Bir zihin olarak konuşmuyorum. Zihin kullanılıyor ama ben farkındalık, bilinç olarak konuşuyorum. Ve farkındalık ne erkektir ne de kadındır. Bu cinsiyet ayrımı bedeninde vardır ve bir de zihninde vardır çünkü zihnin, bedeninin içsel parçası; bedenin de zihninin dıştaki parçasıdır. Beden ve zihin birbirlerinden ayrı şeyler değiller; onlar tek bir varlıktır. Gerçekte, 'beden ve zihin' demek doğru değil; 've' bağlacı kullanılmamalı. Aralarında bir kısa çizgi dahi kullanılmamalı: Sen bir *bedenzihinsin.*

Bu nedenle dişil veya eril kavramları ancak zihinle, bedenle ilişkili olduklarında anlamlılar. Ama ikisinin de ötesinde olan bir şey var; aşkın olan bir şey. Gerçek özün ve varlığın bulunduğu yer orası. Bu varlık yalnızca farkındalıktan, tanıklıktan, dikkatli olmaktan oluşur. O saf bilinçtir.

Bir erkek olarak konuşmuyorum burada; yoksa kadınlar hakkında konuşmak imkânsız olurdu. Dişi bedeninde defalarca yaşadım, erkek bedeninde defalarca yaşadım ve hepsine tanık oldum. Tüm evleri gördüm, tüm kıyafetleri gördüm. Söylediklerimin bu yaşam deneyimiyle hiç alakası yok; çok, pek çok yaşamdan edindiğim sonuçlardır onlar. Bu yaşamım çok çok uzun bir yolculuğun neticesidir.

Beni bir kadın veya erkek olarak dinleme; yoksa beni dinlemiyor olacaksın. Beni farkındalık olarak dinle.

Dişi

Bana öyle geliyor ki, kadınları gerçekten anlayan ve kabul eden bu gezegenin görmüş olduğu ilk erkeksiniz-Lütfen yorumlayın.

Daha önce söylemiştim: Kadın sevmen için vardır; anlaman için değil. Bu anlaşılması gereken ilk şey.

Yaşam o kadar gizemlidir ki, ellerimiz doruklarına erişmez, gözlerimiz onun en derin gizlerini göremez. Varoluşun herhangi bir ifadesini anlamak —erkeği ya da kadını ya da hayvanı ya da doğayı — bilimin işidir; mistiğin değil. Ben bilimadamı değilim. Bence bilimin kendisi bir gizemdir; yeni yeni bilim adamları da fark ediyorlar bunu. Bilinebilecek her şeyi bir gün bilecekleri gibi köhnemiş, inatçı ve batıl tutumlarından vazgeçiyorlar.

Varoluşa dayatma yapamazsın çünkü o senin mantığını dinlemez. Mantık insan işidir.

Albert Einstein ile bilim tarihi farklı bir rotaya girdi. Einstein maddeyi derinlemesine inceledikçe hayretler içinde kaldı; tüm mantık geride kalmıştı, tüm rasyonellik geride kalmıştı. Varoluşa dayatma yapamazsın çünkü o senin mantığını dinlemez. Mantık insan işidir. Albert Einstein hayatının bir döneminde rasyonellikte ısrarcı olup olmama konusunda epey tereddüt etti... ama bunda ısrar etseydi bu aptalca olurdu. İnsani olurdu ama bilgece değil. Mantık veya rasyonellik adına ne kadar ısrarcı olursan ol, kozmos senin mantığına göre değişmez; mantığın kozmosa göre kendini değiştirmek zorunda kalacaktır. Ve, ne kadar derine inersen, varoluş da o kadar gizem kazanır. Ve öyle bir noktaya gelirsin ki, mantığı ve akılcılığı geride bırakman ve sadece doğayı dinlemen gerekir. Ben buna nihai anlayış diyorum; ancak, gündelik hayatta kullandığımız

anlayış anlamında değil: Bilirsin, hissedersin ama kelimelere dökemezsin.

Erkek bir gizemdir, kadın bir gizemdir, var olan her şey bir gizemdir. Bu esrar perdesini aralamak için gösterdiğimiz tüm gayretler hüsranla sonuçlanacak.

Bir hikâye anımsıyorum. Bir adam oğluna Noel hediyesi almak için bir oyuncakçıya gider. Adam ünlü bir matematikçi olduğu için dükkân sahibi adama bir yapboz getirir. Matematikçi de dener... çok güzel bir yapbozdur. Bir dener, iki dener ve giderek terlemeye başlar; zorlaşmaya başlar. Müşteriler, satış personeli ve dükkân sahibi, hepsi izlemektedir ve o bir türlü yapbozu tamamlayamaz. Sonunda vazgeçer ve dükkân ' sahibine bağırarak sitem eder: "Eğer bunu ben çözemiyorsam, oğlumun nasıl çözeceğini düşünüyorsun?"

Dükkân sahibi cevaplar: "Matematikçi olsun olmasın, hiç kimsenin çözemeyeceği bir yapboz bu!"

Matematikçi bunun üzerine, "İyi de neden böyle yapılmış?" diye sorar.

Dükkân sahibi de: "Bu şekilde yapılmıştır ki böylelikle çocuk hayatın çözülemez ve anlaşılamaz olduğunu en baştan anlamaya başlasın."

Yaşayabilirsin; onu kutlayabilirsin, gizemle bir olabilirsin. Ama bil ki, onu bir gözlemci olarak kesinlikle anlayamazsın.

Ben kendimi anlamıyorum. Benim için en büyük sır kendimim! Ancak, sana birkaç ipucu verebilirim:

Psikaytr sana karının bedavaya sorduğu soruları bir sürü para karşılığı soran adamdır.

Mutluluğun anahtarı: Sevgi, şefkat ve tutku hakkında sürekli konuşabilirsin ama gerçek mutluluk, mutluluğun anahtarını hiç kaybetmemiş olduğunu fark etmendir.

Kadın, erkeğin yaklaşmasına direnç göstererek başlar ve geri çekilmesini engelleyerek bitirir.

Bir kadının fikrini değiştirmek istiyorsan, onunla hemfikir ol.

Eğer bir kadının ne demek istediğini merak ediyorsan, ona bak; sakın dinleme.

Kadın polise doğru yürür ve şikâyet eder: "Memur bey, köşedeki adam beni rahatsız ediyor."

Polis, "Ben durumu buradan izliyordum. Adam size bir defa dahi dönüp bakmadı bayan!" der.

"Evet," der kadın, "ne kadar rahatsız edici bir şey, öyle değil mi?"

Her şey gizemlidir. En iyisi, anlamaktan ziyade onun keyfini çıkarmaktır. Yaşamı anlamaya çalışan insanın sonunda bir aptal olduğu kanıtlanır.

Romantik delikanlı yatağında uzanmış güzel kıza doğru döner ve merakla sorar: "Beraber olduğun ilk adam ben miyim?"

Kız bir an için düşünür, sonra sakin bir tavırla, "Bilmem, olabilir. Yüzleri hatırlamakta hep zorlanmışımdır."

Her şey gizemlidir. En iyisi, anlamaktan ziyade onun keyfini çıkarmaktır. Yaşamı anlamaya çalışan insanın sonunda bir aptal olduğu kanıtlanır; yaşamın keyfini süren adam ise giderek bilgeleşir ve hayatın keyfini çıkarmaya devam eder çünkü o etrafını saran gizemin giderek daha çok farkına varır.

En önemli farkındalık hiçbir şeyin anlaşılamaya-cağını fark etmektir. Her şeyin bir gizem ve mucize olduğunu anlamak bana göre hayatındaki dinselliğin başlangıcıdır.

Kadın ve erkek arasındaki esas farkların neler olduğunu lütfen açıklar mısınız?

Kadın ve erkek arasındaki farklılıkların çoğu binlerce yıldır süren koşullanmaların eseridir. Bu koşullanmalar doğanın temelinde yoktur ama onlara kendine has bir güzellik, bireysellik veren birkaç doğal farktan söz edebiliriz. Bunlar kolayca sıralanabilir.

Öncelikle, kadın yaşam üretmeye muktedirdir; erkek ise değildir. Bu açıdan erkek daha aşağıdadır ve bu aşağılık duygusu kadınlara erkeklerin hükmetmesinde önemli rol oynamıştır. Aşağılık kompleksi şu şekilde çalışır: Erkek kendini ve tüm dünyayı aldatmak üzere daha üstünmüş gibi davranır. Erkekler asırlardır kadının dehasını, yeteneklerini, kapasitesini yok etmekte ve böylece kendi üstünlüğünü tüm dünyaya ve kendine kanıtlamaya çalışmaktadır.

Kadın doğurduğu için, dokuz ay boyunca tamamıyla hassas ve korunmasız bir şekilde erkeğe muhtaç kalır. Erkekler bunu çirkin bir şekilde istismar etmişlerdir. Gerçek şu ki, doğurganlık sadece fizyolojik bir farktır; pek bir farklılık oluşturmaz.

Erkeklerin onlara söylediği doğru olmayan şeyler yüzünden kadınların psikolojisi bozulmuş, onları erkeklerin kölesi yapmış ve tüm dünyada ikinci sınıf vatandaş haline düşmüşlerdir. Bu durum, sadece ve sadece erkeğin kadından daha çok kas gücüne sahip olmasından kaynaklanır. Ama kas gücü hayvansılığın bir parçasıdır.

Eğer bu durum üstünlüğü belirleyecekse, o zaman neredeyse tüm hayvanlar erkekten daha kaslıdır.

Gerçek farklar tabii ki mevcuttur; ama bunları bulmak için uydurulmuş fark yığınının ardına bakmak gerekir. Benim gördüğüm farklardan biri, kadının sevmeye daha çok muktedir olmasıdır. Erkeğin sevgisi az çok fiziksel bir ihtiyaçtır; kadınınkiyse değildir. O daha büyük, daha yüce, daha ruhani bir deneyimdir. Bu yüzden kadın tek eşli, erkek ise çok eşlidir. Erkek dünyadaki tüm kadınları ister ve yine de tatmin olmaz: Tatminsizliğinin sınırı yoktur.

Kadın tek bir sevgiyle kendini tamamen doyurabilir çünkü o erkeğin bedenine değil, onun en derindeki içsel özelliklerine bakar. Güzel, kaslı vücuda sahip bir erkeğe değil, karizması olan erkeğe âşık olur: Tanımlanamaz ama son derece çekici ve keşfedilecek gizemi olan bir erkektir bu. O erkeğinin sadece bir erkek olmasını değil, bilinçli keşfettiği bir macera olmasını ister.

Cinsellik açısından bakıldığında erkek çok zayıftır; o sadece tek bir orgazm yaşayabilir. Kadın ise sınırsızca üstündür; çoklu orgazm yaşayabilir. Ve bu durum en çok problem yaratan konulardan birisi olmuştur. Erkeğin orgazmı bölgeseldir, cinsel organlarıyla sınırlıdır. Kadının orgazmı ise bütündür, cinsel bölgelerle sınırlı değildir. Onun tüm bedeni erojendir ve erkeğe oranla binlerce kat daha derin, daha zengin, daha doyurucu orgazm deneyimler.

Ancak trajedi şudur: Kadın bedeninin tümü uyarılmak zorundadır ve erkek de bununla ilgilenmez, o bununla asla ilgilenmemiştir. Kendi cinsel geriliminden kurtulmak için kadını bir seks makinası olarak kullanmıştır. Saniyeler içinde boşalmıştır. Ve o bitmiş olduğunda kadın henüz başlamamıştır bile. Erkek sevişme bittiği an döner ve uyumaya başlar. Cinsel birleşmeyle tüm gerginliklerini atmış olarak daha rahattır; cinsel aktivite onun iyi bir

uyku çekmesine yardım eder. Her kadın bununla yüzleştiğinde ağlar. O daha başlamamıştır, henüz harekete geçmemiştir. Kullanılmıştır. Ve bir mekanizma olarak, bir nesne olarak, herhangi bir şeye indirgenmek en çirkin şeydir. Erkeği kendisini kullandığı için bağışlayamaz.

Kadını orgazm olabilen bir eş haline getirebilmek için erkeğin ön sevişmeyi öğrenmesi ve yatağa girmek için acele etmemesi gerekir. Aşk yapmayı bir sanata dönüştürmelidir. İçinde tütsü yaktıkları ve parlak ışık değil, sadece mum ışığı olan bir aşk tapınağı yapabilirler. Erkek kendini iyi hissettiğinde, sevinçli ve neşeliyken yaklaşmalıdır kadınına; ancak böylelikle gerçekten paylaşabilir. Genellikle erkek ve kadın sevişme öncesinde kavga etmiş olurlar. Bu, aşkı zehirler. Sevişme kavganın —en azından bu gecelik — bittiğine dair bir antlaşma olur. Bir rüşvettir, bir aldatmacadır.

Bir erkek, bir ressamın resim yaptığı gibi ya da bir şairin şiir yazdığı gibi ya da bir müzisyenin çalgısını çaldığı gibi -arzu kalbini kapladığı zaman- sevişmelidir.

Bir erkek, bir ressamın resim yaptığı gibi ya da bir şairin şiir yazdığı gibi ya da bir müzisyenin çalgısını çaldığı gibi —arzu kalbini kapladığı zaman— sevişme-lidir. Kadın bedeni, bir müzik aleti gibi ele alınmalıdır; öyledir de. Erkek coşkuyla seviştiğinde seks, sadece bir boşalma, rahatlama, uykuya dalma metodu değildir. O zaman ön sevişme de vardır. Sevdikleri tütsü kokularıyla, müziğin güzel tınılarıyla dolu aşk tapınağında, erkek kadınla dans eder, onunla şarkı söyler. Sevişme kutsal bir şey olmalı çünkü sen onu kutsal bir şey haline getirmediğin sürece, günlük hayatta hiçbir şeyin kutsal olması mümkün olmaz. Süperbilinç denilen şeye açılan kapının başlangıcı olacaktır bu.

Sevgi asla zorlanmamalıdır, sevgi asla bir çaba olmamalıdır. O zihinde hiç olmamalıdır —sadece oynuyor, dans ediyor, şarkı söylüyor, keyif alıyorsun— o, bu uzun soluklu sevincin parçasıdır. Olursa, ne güzel. Sevgi başına geldiğinde güzeldir. Zorla yaptırılırsa çirkindir.

Kadının altta, erkeğin üstte olduğu pozisyon misyoner pozisyonu olarak bilinir. Doğu bu çirkinliğin farkına varmıştır: Erkek ağır, büyük ve kaslı bedeniyle narin bir varlığın üzerine çullanmaktadır. Doğu'da bu pozisyonun tam tersini görürsünüz: Kadın üsttedir. Erkeğin ağırlığı altında ezilen kadının hareket kabiliyeti yoktur. Sadece erkek aktiftir: Kadını gözyaşları içinde bırakarak saniyeler geçmeden orgazma ulaşır. Kadın bu işin bileşeni olmasına rağmen sevişmeye dahil bile olamaz. Sadece kullanılmıştır.

Kadın üstteyken kadının hareket kabiliyeti çoğalır, erkeğinki azdır ve bu durum, ikisinin orgazmlarını birbirine yakınlaştırır. Ve kadın ve erkek, orgazmı beraber yaşarsa, bu, başka âlemlere ait bir şeydir. Samadhi'nin ilk göz kırpmasıdır, bu: İnsanın sadece beden olmadığının ilk işaretidir. İnsan bedenini unutur, dünyayı unutur. Hem kadın hem erkek daha önce hiç keşfetmedikleri yeni bir boyuta girer.

Kadın üst üste orgazm yaşayabildiği için erkeğin olabildiğince yavaş gitmesi gerekir. Ama gerçek şudur; erkek o kadar aceleyle davranır ki, tüm ilişkiyi mahveder. Erkek rahat olmalı ki, böylece kadın çoklu orgazm yaşayabilsin. Erkeğin orgazmı en sonda, kadın orgazmın en tepe noktasına ulaştığında gelmelidir. Bu basit bir anlayış meselesidir.

Bunlar doğal farklardır; koşullanmayla hiçbir alakaları yoktur. Başka farklar da var. Örneğin, kadın, erkekten daha çok merkezindedir... Daha sakin, daha sessiz, daha sabırlıdır: Beklemeyi becerebilir. Belki bu özelliklerinden dolayı hastalıklara karşı dirençleri

daha fazladır ve erkeklerden daha uzun ömürlüdür. Sakinliği ve inceliğiyle bir erkeğin hayatını tamamen doyurabilirler. Erkeği rahat ve sıcak bir atmosferle sarmalayabilir. Ama erkek korkar, kadın tarafından çevrelenmek istemez; kadının huzur veren sıcaklığı yaratmasını istemez. Korkar; çünkü izin verirse, kadına bağımlı hale gelebilir. Bu yüzden asırlardır kadını kendinden uzak tutmuştur. Ve korkar; çünkü içinden o da bilir ki, kadın onun olduğundan daha fazlasına sahiptir. O hayat verebilir. Doğa üreme için kadını seçmiştir, erkeği değil.

Erkeğin üremedeki rolü neredeyse yok gibidir. Bu aşağılık kompleksi en büyük sorunu yaratmıştır: Erkek kadının kanatlarını kesmiştir. Kadını aşağılayarak, kötüleyerek, kendi üstünlüğüne en azından inanabilmiştir. Kadınlara hayvan muamelesi yapmış, hatta daha da kötüsünü yapmıştır. Çin'de binlerce yıl kadınların ruhu olmadığı düşünüldü. Bu yüzden, bir erkek karısını öldürebilir ve bunun hesabını vermek zorunda kalmazdı. Kadın, erkeğin malıydı. Nasıl herhangi bir eşyasını canı isterse yok edebilecekse, karısına da aynı şeyi yapabilirdi ve bu yasa dışı sayılmazdı. Kadının ruhunun olmaması, mümkün olan en büyük hakarettir.

Bu toplumu erkek yarattı ve bu toplumun içinde kadına yer yok. Ve kadının kendine özgü muhteşem nitelikleri var.

Erkek, kadının eğitilmesini ve maddi bağımsızlığını elde etmesini engellemiştir. Erkek korktuğu için onun sosyal hareketliliğini kısıtlamıştır. Kadının üstün olduğunu bilir. Kadının güzel olduğunu bildiğinden, ona özgürlük vermenin tehlike yaratacağından korkmuştur. O yüzden yüzyıllardır kadınlar için bağımsızlık

olmamıştır. Müslüman kadın yüzünü kapatmak zorunda bırakılmıştır ki, kocası dışında kimse yüzünün güzelliğini, gözlerindeki derinliği görmesin.

Hindu dininde kadın, kocası ölünce kendini öldürmek zorunda. Ne büyük bir kıskançlık! Tüm hayatın boyunca kadına sahip oldun ve ölümden sonra bile bu egemenliğini sürdürmek iste. Korkuyorsun. Kadın güzel; sen gittiğinde, kim bilir? Bir eş, belki senden daha iyi bir eş bulabilir. Sati denilen bu sistem binlerce yıl sürdü: Hayal edebileceğin en çirkin olgu.

Erkek çok bencildir. Bu yüzden ben onu erkek şoven diye niteliyorum. Bu toplumu erkek yarattı ve bu toplumun içinde kadına yer yok. Ve kadının kendine özgü muhteşem nitelikleri var! Erkeğin zekaya yatkınlığı varsa, kadının da sevgiye yatkınlığı var. Bu kadın zeka sahibi olamaz anlamına gelmez; zekaya sahip olabilir, sadece zekasını geliştirmek için ona fırsat verilmesi gerekir. Oysa o sevgi ile birlikte doğmuştur: Daha şefkatli, daha nazik, daha anlayışlıdır... Kadın ve erkek bir harpın iki ayrı telidir ve ayrı oldukları için acı çekerler. Ve ikisi de acı çektiği için ve bunun sebebini bilmediğinden birbirlerinden intikam almaya başlarlar.

Organik bir toplum yaratmak için kadın muazzam bir öneme sahiptir. Erkekten farklıdır ama onunla eşittir. Erkeğe en az diğer erkeklerin olduğu kadar eşittir. Kesinlikle gereksinim duyulan kendine özgü nitelikleri vardır. Para kazanmak yeterli değildir, dünyada başarı sahibi olmak yeterli değildir; güzel bir eve sahip olmak daha önemlidir ve kadın her evi bir yuvaya dönüştürebilir. Onu sevgiyle doldurabilir; bu duyarlılığa sahiptir. Erkeği canlandırabilir, rahatlamasına yardım edebilir.

Upanishadlar'da yeni çiftler için garip bir tören vardır. Yeni evlenen çiftler Upanishad kahinine gelir ve o da onları kutsar. Kâhin

kadına döner ve şöyle der: 'Umarım on çocuk annesi olursun ve nihayetinde kocan da on birinci çocuğun olur. Ve şayet kocana annelik etmezsen, gerçek bir eş olmayı başaramadın demektir.' Bu çok gariptir ama bu sözlerin altında insan psikolojisine dair derin bir kavrayış vardır çünkü modern psikolojinin bulduğu şey de budur: Her erkek, kadında annesini aramakta; her kadın da erkeğinde babasını aramaktadır.

Bu yüzden her evlilik bir hayal kırıklığıdır: Anneni bulamazsın. Evlendiğin kadın sana annelik yapmaya gelmedi bu eve; senin karın, senin sevgilin olmak istiyor. Upanishad töreni beş-altı bin yıllık yaşıyla modern psikolojiye ışık tutuyor. Bir kadın, ne olursa olsun, temelde annedir. Babalık ise sonradan uydurulmuş bir kurumdur, doğal değildir. Ama anneliğin yeri doldurulamaz. Deneyler yaptılar: Çocuklara tüm olanakları...bilimin tüm dallarının mükemmel ürünlerini sundular; tüm ilaçları, tüm gıdayı sağladılar ama buna rağmen çocuklar buna en fazla üç ay dayanabildi; giderek zayıf düşüp öldüler. Sonra fark ettiler ki annenin bedeni ve sıcaklığı hayatın gelişmesi için vazgeçilmez bir gereklilik Bu engin, soğuk evrende, ilk başlarda anne sıcaklığı şart, yoksa bebek terk edildiğini hisseder. Giderek kuruyup, ölecektir ...

Kadın ve erkeği farklı yapan şeylerin çoğu koşullara bağlıdır. Farklılıklar ise korunmalıdır çünkü onlar kadın ve erkeği birbirine çekerler.

Erkeğin kendini kadından daha aşağı görmesine gerek yok. Bu eşitsizlik kavramının ortaya çıkması, kadın ve erkeği iki farklı tür olarak görmenden kaynaklanıyor. Onlar tek bir insanlığa aitler ve kadın ve erkeğin nitelikleri birbirini tamamlıyor. Her ikisinin de

birbirlerine ihtiyaçları var ve sadece beraberken bir bütün olurlar... Hayatı zorlaştırmamalı. Farklar çelişki değildir. Birbirlerine destek olabilir ve muazzam bir biçimde birbirlerini güçlendirebilirler. Seni seven bir kadın yaratıcılığını çoğaltabilir, hayal bile etmemiş olduğun zirveler için sana ilham verebilir. Ve bunun için senden hiçbir şey istemez. Sırf sevgini ister ki, bu da onun en temel hakkıdır.

Kadın ve erkeği farklı yapan şeylerin çoğu koşullara bağlıdır. Farklılıklar ise korunmalıdır çünkü onlar kadın ve erkeği birbirine çeker. Fakat bu farklar aşağılamak için kullanılmamalıdır. Ben, her ikisinin organik bir bütün haline gelmelerini, fakat aynı zamanda tamamıyla özgür kalmalarını istiyorum çünkü sevgi asla kölelik getirmez; özgürlük verir. O zaman daha iyi bir dünya yaratabiliriz. Dünyanın yarısının katkısı reddedilmiştir. Ve bu yarının, yani kadınların muazzam katkı yapma potansiyeli vardı. Bu, dünyayı güzel bir cennete çevirebilirdi.

Kadın, ruhunda kendi potansiyelini aramalı ve onu geliştirmelidir ve güzel bir geleceğe sahip olacaktır. Kadın ve erkek ne eşittir, ne de eşit değildir: Onlar eşsizdir. İki eşsiz varlığın buluşması varoluşa mucizevi bir şey getirir.

Halil Cibran'ın Ermiş isimli kitabında, bir kadın El Mustafa'ya acı hakkında soru sorar. Bu alıntı hakkında konuşabilir misiniz?

Kadınların çektikleri acı erkeklerin deneyimlediğinden binlerce kat fazladır.

Görünen o ki, Halil Cibran çapında bir adam için bile asırlardır derinlere kök salmış olan şoven erkek tutumunu unutmak çok zordur. Bunu söylememin sebebi El Mustafa'nın ifadelerinin bir düzeyde doğru olmasıdır ama özünde temel bir şeyi gözden kaçırıyor.

El Mustafa soruyu bir kadının sorduğunu unutuyor; hem kadın hem de erkeklere yönelik genel bir cevap veriyor. Ama gerçek şu ki, kadınların çektikleri acı erkeklerin deneyimlediğinden binlerce kat fazladır. Bu yüzden El Mustafa soruyu soran kişiyi değil, sadece soruyu cevaplıyor, diyorum. Eğer soruyu soran kişi cevaplanmazsa, cevap kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin, yüzeysel kalır. Kulağa ne kadar derin gelirse gelsin, El Mustafa'nın cevabı akademik, felsefi kaçmış.

Erkeklerin kadınlara yaptığı şeyler hakkında hiçbir bakış açısı sunmuyor. Bunlar bir günde oluşmuş şeyler değil; binlerce yıldır yaşanıyor. El Mustafa bundan hiç bahsetmiyor bile. Aksine, politikacıların ve rahiplerin her zaman yapmış olduğu şeyi yapıyor: Teselli ediyor. Sarfettiği güzel kelimelerin arkasında teselliden başka bir şey bulmak mümkün değil. Ve teselli, hakikatin yerine geçemez.

Ve bir kadın konuştu...

Tüm bu kalabalığın içinde tek bir erkeğin bile acı hakkında soru sormamış olması ilginç değil mi? Bu sadece bir tesadüf mü? Hayır, kesinlikle değil. *"Bize acıyı anlat"* sorusunu bir kadının sorması çok anlamlıdır çünkü, ancak bir kadın ne kadar yaralı olduğunu bilir. Geçmişte ne kadar fiziksel, zihinsel, ruhsal esaret çekmiş olduğunu ve hala da çekmekte olduğunu bilir.

Kadın, varlığının en derin merkezinde acı çeker. Hiçbir erkek acının gidebildiği o derinlikleri bilmez; onurunu, gururunu, insanlığını harap eden o acıyı tanımaz.

El Mustafa şöyle der: *"Senin acın anlayışını hapseden kabuğun kırılmasıdır."*

Çok zayıf bir ifade. O kadar yüzeysel ki, zaman zaman Halil Cibran adına utanıyorum. Bunu aptallar bile söyler. Halil Cibran'a

yakışmıyor. "Senin acın anlayışını hapseden kabuğun kırılmasıdır." Çok basit ve genel bir ifade.

"Tıpkı meyve tohumunun kırılmak zorunda olup kalbinin güneşin altında kalması gibi, sen de acıyı tat-malısın." Bu ifadeden nefret ediyorum. Acı çekme deneyimini yaşamak zorunda olduğun fikrini destekliyor.

Böyle biliniyor zaten; ama hakikat bu değil. Şu bir gerçektir ki, acısından kıvranarak tohum olarak ölmeden asla bir ağaç olarak doğamayacağı, yeşillik ve çiçeklerin güzelliği hiçbir zaman var olamayacağı için tohum muazzam acılar çekmek zorundadır. Fakat, tohumun bilinmeyen uğruna feda ettiği yaşamını ve cesaretini kim hatırlayacak?

Eğer ... anlayışını hapseden kabuğun... acı çekerse, kırılırsa, anlayışının özgürleşmesine izin verirse, belli bir acı olacaktır. Ancak, bu kabuk nedir? Şairler işte böyle çarmıha gerilmekten kurtulmuşlardır; El Mustafa kabuğun ne olduğunu anlatmalıydı. Tüm bilgiler, tüm koşullanmaların, tüm büyüme sürecin, aldığın eğitim, içinde yaşadığın toplum ve medeniyet. Bunlar seni ve anlayışını hapseden o kabuğu oluşturmaktalar. Ama El Mustafa "kabuk" derken neden bahsettiği hakkında tek bir kelime etmiyor.

Gautam Buda bir erkekti; tüm müridleri — Mahakashyap, Sariputta, Moggalayan— hepsi erkekti. Tek bir kadın bile yok muydu aynı farkındalık seviyesine ulaşabilecek? Ancak, Gautam Buda'nın kendisi, sanki onlar insan değil de, insandan aşağı bir kategoriye aitlermiş gibi, kadınları kendi yoluna kabul etmekten uzak durmuştu. Onlarla uğraşmaya ne gerek var, önce insanlıklarını ispat etsinler!

Kadın, varlığının en derin merkezinde acı çeker. Hiçbir erkek acının gidebildiği o derinlikleri bilmez; onurunu, gururunu, insanlığını harap eden o acıyı tanımaz.

Gautam Buda insanın, istediğin yere — aydınlanmaya, nihai özgürlüğe — gidebileceğin bir kavşak olduğunu söylerdi. Ancak, kadınlar hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Kadın bir kavşak değil, belediyenin bile aydınlatmadığı karanlık bir çıkmaz sokaktır. Erkek ise bir otoyol. O halde, bırakın kadın önce otobana çıksın, bir erkek olsun, bir erkek bedeninde yeniden doğsun ki bir aydınlanma ihtimali olsun.

Der ki El Mustafa: *...sen de acıyı tatmalısın*— ama ne için? Eğer kadın aydınlanamıyorsa, neden acı çeksin? Kadın altın değil ki ateşten geçtiğinde saflaşsın.

Ve eğer kalbini, yaşamının günlük mucizelerini hayranlıkla izlemek üzere açarsan, acın, neşenden hiç de daha az harikulade gelmeyecek sana... Bu doğru fakat bazen hakikat, iki ucu keskin bir kılıç gibi çok tehlikeli olur. Bir yandan korurken, diğer yandan da yok eder. Şayet gözlerindeki hayreti korursan, acının bile kendine has bir tatlılığı, kendi mucizesi, kendi sevinci olacağını bilmek seni şaşırtacaktır. Acı, sevincin olduğundan daha az hayran bırakmaz. Ancak garip olan bir gerçek vardır: Kadın her zaman daha çok çocuksudur, gözleri daha çok hayretle doludur. Erkek her zaman bilgi peşindedir. Peki bilgi nedir? Bilgi sadece hayretten kurtulmaya yarayan bir araçtır. Tüm bilim varoluşun gizemini ortadan kaldırmaya çalışır ve bilimin anlamı bilgidir. Şu çok basit bir gerçektir ki, ne kadar çok bilirsen, o kadar az hayrete düşersin!

Yaşlandıkça hayret etme duyarlılığını yitirirsin. Giderek daha hantal olursun. Ancak bunun nedeni artık her şeyi bilmendir. Hiçbir şeyi bilmiyorsun ama zihnin sadece ödünç alınmış bilgilerle dolu. Ve

sen hiç, bunun altında karanlık ve cehaletten başka bir şey olmadığını düşünmedin.

Kadınların her zaman erkeklerden daha çocuksu kaldığından bahsetmiyor El Mustafa. Bu —masum olmaları, bilmemeleri— kadın güzelliğinin bir parçasıdır. Erkekler hiçbir zaman kadınların bir şeyler bilmesine izin vermemiştir. Onlar küçük şeyleri —ev ve mutfak işlerine bakmayı, çocuklarla ve kocalarıyla ilgilenmeyi— bilirler ama bunlar bazı şeylerin önüne geçecek bilgiler değildir. Bu yüce bir bilgi değildir, kolayca gözardı edilebilir.

Kadın her zaman daha çok çocuksudur, gözleri daha çok hayretle doludur. Erkek her zaman bilgi peşin dedir. Peki bilgi nedir? Bilgi sadece hayret etmekten kurtulmaya yarayan bir araçtır.

İşte bu yüzden ne zaman bir kadın beni dinlemeye gelse, beni daha derinden, daha sevgiyle, daha yakından dinlemiştir. Fakat, bir erkek ilk defa beni dinlemeye geldiğinde, şayet onun bildikleri desteklenmiyorsa, çok dirençlidir, tetiktedir, etkilenebileceğinden korkar. Yahut, eğer kurnaz ise, söylenenleri kendi bilgisi doğrultusunda yorumlar ve şöyle der: "Bunların hepsini zaten biliyorum. Yeni bir şey yok." Bu taktik egosunu, o sertleşmiş kabuğu korumak için aldığı bir önlemdir. Ve şayet bu kabuk kırılmazsa ve bir çocuk gibi hayret ederek dünyaya bakar halde kendini bulmazsan, hepimizin ruh olarak bildiği kendi öz varlığının içine girme olasılığın hiç kalmaz.

Dünyanın her yerinde bunu yaşadım: Kadın dinler ve onun gözlerindeki hayret ışıltısını görebilirsin. Bu hayret yapay değildir; kökleri onun yüreğinin ta derinlerindedir. Soru bir kadın tarafından sorulduğu halde Halil Cibran bu gerçeği dikkate almıyor. Erkek o

kadar yüreksizdir ki soru sormaya korkar çünkü soru sormak cahilliğin işaretidir.

Ermiş'teki en iyi — sevgi hakkındaki, evlilik hakkındaki, acı hakkındaki'— otantik ve gerçek soruları kadınlar sormuştur. Tanrı hakkında değil, herhangi bir felsefi sistem hakkında değil; hayatın kendisi hakkında. Muhteşem sorular gibi gelmeseler de, aslında onlar en iyi sorulardır ve bunları çözebilen kişi yepyeni bir dünyaya adım atmıştır. Ne yazık ki, El Mustafa soruyu herhangi bir insan sormuş gibi cevaplıyor; soruyu soran kişiyi cevaplamıyor. Benim yaklaşımıma göre, her zaman için esas soru, soruyu soranın kendisidir...

Böyle bir soru neden bir kadında ortaya çıkmıştır? Çünkü kadın kölelik çekmiştir; kadın aşağılanmıştır. Ekonomik olarak bağımlı yaşamaya mahkûm edilmiştir ve hepsinden önemlisi de sürekli olarak hamilelik çilesi çekmiştir. Yüzyıllar boyunca, acı ve acı ve acı içinde yaşamıştır. İçinde büyüyen bebek, kadının yemek yemesini bile engeller; her zaman çıkartacak, kusacak gibi hisseder kadın. Bebek dokuz aylık olduğunda, çocuğun doğumu kadının neredeyse ölümü olur. Hamilelikten henüz tam kurtulmamışken bile kocası onu yeniden hamile bırakmaya hazırdır. Kadının tek fonksiyonu bir fabrika gibi kalabalıklar üretmektir.

Peki ya erkeğin işlevi nedir? Kadının acısına ortak olmaz. Dokuz ay boyunca kadın acı çeker, doğururken acı çeker; peki erkek ne yapar? Erkek söz konusu olduğunda, o sadece kadını kendi şehvetini ve cinselliğini doyurmak için kullanır. Bunun kadın için nelere mal olacağıyla ilgilenmez. Ve, "Seni seviyorum" demeye devam eder. Gerçekten sevseydi, dünya nüfusu bu kadar artmazdı. Kullandığı sevgi kelimesinin içi tamamen boştur. Kadına hayvan gibi davranmıştır.

Ve, tarlalarının üstünden mevsimlerin geçmesini kabul ettiğin gibi, kalbinin mevsimlerini de kabul edebileceksin: Doğru, ama yine de kısmen doğru. Soruyu soran kişiyi unutursan doğrudur; soruyu soran kişiyi dikkate alırsan doğru değildir. Sadece bir felsefi ifade olarak doğrudur.

Ve sen kalbinin mevsimlerini kabul edebileceksin... Bazen zevk var ve bazen acı var ve bazen de ne acı ne de zevk; umursamazlık var. Diyor ki: *Ve, tarlalarının üstünden mevsimlerin geçmesini kabul ettiğin gibi, kalbinin mevsimlerini de kabul edebileceksin...*

Yüzeysel olarak doğru. Herhangi bir şeyi kabul etmek, bir huzur, bir dinginlik verir insana. Aşırı bir biçimde kaygılanmıyorsun: Bunun da geçeceğini biliyorsun. Ama kadın düşünüldüğünde durum farklıdır. O sadece tek mevsim yaşamaktadır: Acı ve hep acı. Yazdan kışa mevsimler değişmez. Kadının yaşamı gerçekten zordur.

Bugün o kadar zor değil ama sadece gelişmiş ülkelerde. Hindistan'da nüfusun yüzde sekseni kadınların gerçekten zorluklar yaşadığına şahit olabileceğin köylerde yaşamaktadır. Yüzyıllardır kadınlar bu zorluklardan geçmektedir ve mevsim değişmez. Bu gerçeği görürsen, bu ifaden karşı devrimci olur, bu ifade bir teselli haline gelir: "Erkeğin kölesi olmayı kabul et, erkeğin işkencesini kabul et."

Kadın böylesi acılar içinde yaşıyor olmasına rağmen El Mustafa sorunun bir kadın tarafından sorulduğunu tamamen unutmuş. Mevsimlerin değişikliğini kabul etmek mümkün olabilir ama on binlerce yıldır süre giden köleliği asla. Mevsim değişmez...

Kadının isyana ihtiyacı var, kabullenmeye değil.

Erkek, dünya üstündeki en şehvetli hayvandır. Her hayvan türünün, erkeklerin dişilerle ilgilenmeye başladığı bir çiftleşme mevsimi vardır. Sadece insanoğlunun erkeği tüm yıl boyunca cinsellik arzular.

Erkek, dünya üstündeki en şehvetli hayvandır. Her hayvan türünün erkeklerin dişilerle ilgilenmeye başladığı bir çiftleşme mevsimi vardır. Bazen bu dönem birkaç hafta sürer, bazen bir veya iki ay. Senenin geri kalanında seksi, çiftleşmeyi unuturlar. Bu yüzden de, nüfus yoğunluğu normal seyreder. Sadece insanoğlunun erkeği tüm yıl boyunca cinsellik arzular. Ve eğer o bir Amerikalı ise gece seksle doludur, gündüz seksle doludur. Ve sen kadından acıyı kabul etmesini mi istiyorsun?

Başkalarının sana dayattığı böylesi bir acıyı kabullenmeni senden isteyemem. Bir devrime ihtiyacın var.

Ve kederinin kışını da, pencerenden huzur içinde seyredeceksin.

Niye? Değiştirebilecekken, neden seyredelim? Sadece değiştiremeyeceğin şeyleri seyret. Sadece doğal olanı seyret; sadece ona tanıklık et. Ama bu şiirsel kurnazlık Güzel sözler: *huzur içinde seyredeceksin...*

Doğal olan her şeyi sükûnetle seyret, ama herhangi biri tarafından dayatılan tüm acılara karşı başkaldır. Kadın veya erkek, annen veya baban, rahip veya profesör, devlet veya toplum; isyan et!

İsyankâr bir ruhun yoksa, sözcüğün gerçek anlamıyla yaşıyor sayılmazsın.

Kıskançlıkların, kızgınlığın, ihtirasın; hepsi acı getirir. Hırsların da acı getirir. Ve bunlar kendi seçtiğin acılardır.

Acılarının çoğu senin tarafından seçilmiştir. Bu doğru. Perişanlığın ve ıstırabın... çoğu başkaları tarafından sana dayatıldı. Başkaları tarafından dayatılan her ne varsa, isyan et ve kendi kendine seçtiklerinden ise kurtul gitsin. İzleyecek bir şey yok. Sadece, "Ben bu dertleri başıma kendi kendime sardım," demek yeterli. At gitsin. Bırak başkaları sen bunları başından atarken seni seyretsin. Seni atarken seyrediyorken belki kendileri de, "Niçin gereksiz yere acı çekmeli? Komşular acılarını çöpe atıyor" diye anlayacaklardır.

Kıskançlıkların, kızgınlığın, ihtirasın; hepsi acı getirir. Hırsların da acı getirir. Ve bunlar kendi seçtiğin acılardır.

Acı, aslında içindeki doktorun, hasta yanını iyileştirmek için sunduğu "acı" ilaçtır.

Gene seni teselli etmeye geliyor Cibran. Net bir açıklama yapmıyor. Başkalarının dayattığı acılar vardır; isyan et onlara. Bir de doğal acılar vardır; bunları sadece izle ve sükûnetle tanık ol çünkü içindeki hekimin, doğanın, hasta benliğini iyileştirmek için kullandığı acı iksirdir o.

O nedenle doktoruna güven ve verdiği ilacı sessizce ve sakince iç.

Ama unutma bu, içindeki *hekim* ile ilgili bir şeydir; kocanla değil, hükümetle değil. Onlar sana acıyı dayatıyor; seni iyileştirmek için değil, seni ezmek ve yok etmek için. Çünkü ne kadar ezilirsen, o kadar kolay hükmedilebilirsin. O zaman senin tarafında isyan çıkması ihtimali azalır. Hekimin kim olduğunu unutma. Doğa şifa

verir, zaman şifa verir. Sadece bekle ve gör. İzle. Ama neyin doğal, neyin suni olduğu konusunda son derece net ol.

Sana sert ve ağır da gelse, onun elleri Görülmeyen 'in şefkatli elleri tarafından yönlendirilir. Ve sana ilacı sunduğu kap dudaklarını yaksa da, çömlekçinin kendi kutsal gözyaşlarıyla ıslattığı kilden yapılmıştır o.

Doğal olana isyan etmek mümkün değildir...o zaman, kendini sefil etme; şükranla kabul et. Kutsal olanın görünmez eli sana şifa vermek istiyor, seni daha yüksek bilince taşımak istiyor. Ama doğal olmayan her şey... Köleliğe boyun eğmek kendi ruhunu yok etmen demektir. Ölmek köle olarak yaşamaktan daha iyidir.

İçimde hep kadınları zorlamış, tecavüz etmiş, öldürmüş veya incitmiş erkeklere karşı derin, soğuk, intikam dolu bir nefret hissetmişimdir. Bu, sanki birçok yaşam boyu biriktirdiğim bir şey gibi geliyor. Lütfen bu yaşlı cadıyla tanışmamı ve arkadaş olmamı sağlayın.

İlkin şunu net bir şekilde anlamalısın ki 'cadı' kelimesine kötü anlam yükleyen Hıristiyanlıktı. Yoksa, bu çok saygıdeğer bir ünvandı, bilge adam anlamındaki mistik gibi bilge kadın anlamına geliyordu, bilge erkeğin dişi karşılığı idi.

'Cadı 'kelimesine kötü anlam yükleyen Hıristiyanlıktı. Yoksa, bu çok saygıdeğer bir ünvandı, bilge adam anlamındaki mistik gibi. Bilge kadın anlamına geliyordu, bilge erkeğin dişi karşılığı.

Ama Ortaçağda Hıristiyanlık büyük bir tehlikeyle yüz yüze geldi. Papa'dan, kardinallerden ve psikoposlardan daha bilge binlerce kadın vardı. Onlar insan yaşamını dönüştürme sanatını biliyorlardı.

Tüm felsefeleri, sevgi ve cinsel enerjinin dönüşümü üstüne kuruluydu. Ve bir kadın bunu herhangi bir erkekten daha kolay yapabilir: Ne de olsa kadın annedir ve hep bir anne olarak kalır. Küçük bir kız çocuğunun bile annelik nitelikleri vardır.

Annelik vasıfları yaşla ilişkili değildir; kadınlığın bir parçasıdır. Dönüşüm, sevgi dolu bir atmosfere ve enerjilerin annelik duygularıyla değiştirilmesine ihtiyaç duyar. Hıristiyanlık için bu bir rekabetti. Hıristiyanlığın bununla yarışacak bir yetisi yoktu ama iktidar onların elindeydi.

O zamanlar erkeklerin dünyasıydı ve onlar da tüm cadıları yok etmeye karar verdiler. Ama nasıl onları yok etmeliydi? Tek bir kadınla bitmiyordu iş; binlerce cadı vardı. Soruşturma yapmak ve kimlerin cadı oluğunu tespit etmek için özel bir mahkeme kuruldu.

Hıristiyanlar tarafından insanların üstünde etkisi olduğu söylenen ve saygı duyulan tüm kadınlar yakalandı ve itiraf edene kadar işkenceye maruz bırakıldı. Yakalananlara cadılıklarını itiraf edene kadar, durmaksızın işkence yaptılar. Hıristiyan zihnine ve Hıristiyan teolojisine göre cadılığın tanımı değiştirildi: Şeytanla cinsel ilişkiye giren kişi bir cadıdır.

Kadınlarla sevişen şeytan haberlerini artık duymuyorsun. Ya şeytan cinsel ilişkiye girmeyen Hıristiyan bir rahip oldu, ya da....ne oldu şeytana? Binlerce kadınla sevişen o şey kimdi? Ve bu kadınların çoğu yaşlı idi. Pek mantıklı gözükmüyor. Bu kadar genç ve

güzel kadın varken etrafta, neden yaşlı kadınları tercih etsin sevişmek için?

Ancak, cadı olmak uzun eğitimlerden geçilen, çok uzun süreli bir disiplin ve uzun tecrübeler gerektiriyordu. Bir kadın cadı —bilge bir kadın— olana dek yaşlanmış oluyordu. Bu bilgeliği ve simyayı yakalamak için her şeyini feda ediyordu.

Bu zavallı, yaşlı kadınlara, şeytanla cinsel ilişkiye girdiklerini zorla söylettirdiler. Çoğu direndi...ama çektikleri işkence çok ağırdı.

Bu kadınlar sırf itiraf etmeleri için son derece çirkin pek çok şekilde işkence gördü. Kadınlar, şeytanla bağlantılı olmadıklarını ve itiraf edecek bir şeyleri olmadığım söylüyorlardı. Ama kimse onları dinlemedi; işkenceye devam ettiler.

Aslında bir kadın şeytanla sevişiyor olsa bile, bu hiç kimseyi alakadar etmez. Kimseye zarar vermediği için suç da teşkil etmez. Ve şeytan hiçbir karakola, 'Şu kadın tehlike arz ediyor' diye şikâyette bulunmamıştır. Ne hakla, hangi otoriteye dayanarak yakıyordu Hıristiyanlık bu kadınları?

İşkence etmeye devam ederek herkese istediğin şeyi söylettirebilirsin. Öyle bir an gelir ki, aynı acıyı sürekli çekmek yerine itiraf etmeyi kabul etmek daha iyi hissettirir. Ve bu hayatı boyunca sürebilirdi. Bir kadın cadı olduğunu ve şeytanla yattığını itiraf ettiğinde, işkence sadece o an için son bulurdu. Ve kadın, papanın kurdurduğu özel bir mahkemeye çıkarılırdı ve orada tekrar itiraf etmesi beklenirdi. Mahkemenin önünde de itiraf ettiği zaman, mahkeme onu istediği gibi cezalandırırdı. Zira, bu Hıristiyanlık'taki en büyük suçtu.

Aslında bir kadın şeytanla sevişiyor olsa bile, bu hiç kimseyi alakadar etmez. Kimseye zarar vermediği için suç da teşkil etmez. Ve şeytan hiçbir karakola, 'Şu kadın tehlike arz ediyor,' diye şikayette bulunmamıştır. Ne hakla, hangi otoriteye dayanarak yakıyordu Hıristiyanlık bu kadınları?

Cadılığın cezası diri diri yakılmaktı, böylelikle başka hiçbir kadın bir daha cadılığa cesaret edemedi. Binlerce kadını yaktılar ve insanlığın çok önemli bir kısmını yok ettiler. Ve kadınların sahip olduğu o bilgelik, o kitaplar, metotlar, insanı ve enerjisini dönüştürme yöntemleri, hepsi yok oldu.

Cadı, kötü bir kelime değildir. 'Papadan daha saygın bir kelimedir çünkü Papanın bilge olduğunu söylemem. Papağan gibi bir şeyleri tekrar edip duruyor, o kadar. Evet, geçmiş yaşamınla ilişkili olması mümkün ve yaran o kadar derinde olabilir ki, bilinçaltındaki izi hala sana kendini anımsatıyor olabilir. Ve bu erkeklere olan nefretini yaratıyor çünkü sana yapılanlar, erkekler tarafından yapılmıştı.

Demek ki bu basit bir çağrışım ama bu çağrışımdan vazgeçmen lazım. Erkekler tarafından değil, Hıristiyanlar tarafından yapılmıştı bunlar. Hıristiyanlar o kadar çok suç işlediler ve hâlâ da işlemeye devam ediyorlar ki bu inanılacak gibi değildir. Ve hâlâ hakikat, Tanrı hakkında konuşup duruyorlar...ve yalan söylüyorlar. Ve bunlar her şekilde dünyayı kandırmaya, insan zihnini çelmeye, çirkin yalanlarla kirletmeye çalışan dindar insanlardır.

Erkeklere karşı olma. Hıristiyanların gaddarlığına karşı ol, yeter...

İki bin yıldır Hıristiyanlık din adına, Tanrı adına, İsa adına, ulus adına insanları öldürüyor. Onları suçlamak elbette doğrudur. Ama her erkek Hıristiyan değil.

Hipnoz sürecine girmen daha net şeyler bulabilmen açısından iyi olacaktır. Belki cadıların kullandığı tekniklerin ne olduğunu hatırlarsın. Nasıl çalıştıklarını, nasıl insanları değiştirdiklerini anımsarsın. Unutma ki, eğer Hıristiyanlık için bir tehlike arz etmeselerdi, onları öldürmezlerdi.

Gerçek bir tehlikeydi çünkü Hıristiyanlar onlarınkiyle yarışabilecek hiçbir şey sunamıyorlardı.

Kadın Özgürlüğü Hareketi

Çağdaş kadının en *büyük ihtiyacı nedir?*

Kadının gördüğü işkence ve baskıdan dolayı varlığı olumsuzlanmış ve güzelliğini kaybetmiştir. Doğana, içsel ihtiyaçlarına göre hareket etme şansı tanınmadığında zehirlenir, felç olur, sakatlanır ve tatsızlaşır; sapkınlaşırsın. Dünyada önüne çıkan kadın da hakiki kadın değildir çünkü o yüzyıllar boyunca bozulmuştur. Ve kadın bozulduğunda erkek de doğal kalamaz çünkü her şeyden önce erkeği doğuran kadındır. Eğer o doğal olamazsa çocuklar doğal olamayacaktır. Eğer doğal değilse —o çocuğa erkek ya da kız olsun — annelik yapacaktır. Bu çocuklar doğal olarak anne tarafından etkilenecektir.

Kadın kesinlikle büyük bir özgürleşmeye ihtiyaç duyar ama özgürleşme adına olan aptalcadır. O taklit etmektir. Özgürlük değil.

Burada benimle beraber Kadın Hareketi içinde olan pek çok kadın var ve onlar buraya ilk kez geldiklerinde çok saldırgan olurlar. Ve ben onların saldırganlığını anlayabiliyorum: Asırlar ve asırlar boyunca süren baskılar onları şiddete yöneltir. Bu basitçe bir intikamdır. Onlar çıldırdı ve bunun tek sorumlusu erkektir. Ancak yavaş yavaş yumuşayacaklar ve zarifleşme-ye başlayacaklar; saldırganlıkları ortadan kalkacak. İlk kez kadınsı olacaklar.

Gerçek özgürleşme, kadını erkeğin kötü bir kopyası değil, kendine özgü bir kadın yapar. Tam şu an olan şey budur: Kadın tıpkı bir erkek gibi olmaya çalışıyor. Eğer erkek sigara içerse kadın da sigara içmek zorunda, eğer erkek pantalon giyerse kadın da

pantalon giymek zorunda. Eğer onlar belli bir şey yapıyorsa kadın da onu yapmak zorunda. Kadın sadece ikinci sınıf bir erkek oluyor.

Bu, özgürlük değil. Bu, çok daha derin bir esaret; çok daha derin çünkü önceki esaret erkek tarafından dayatılmıştı, bu ikinci esaret daha derindedir çünkü bu kadınların kendisi tarafından yaratılmıştır. Ve bir esaret başka birisi tarafından sana dayatılırsa ona karşı başkaldırabilirsin ama şayet özgürlük adına sen kendine bir esaret uygularsan başkaldırma ihtimalin kalmaz.

Kadın erkekten çok daha önemlidir. Çünkü o rahminde hem erkeği hem kadını taşır.

Ben kadınların gerçekten bir kadın olmasını isterdim çünkü bu büyük oranda kendilerine bağlıdır. Kadın erkekten çok daha önemlidir. Çünkü o rahminde hem erkeği hem kadını taşır. O kıza ve oğlana, her ikisine de annelik eder; her ikisini de besler. Eğer o zehirliyse, o zaman sütü zehirlidir, o zaman çocukları yetiştirme tarzı zehirlidir.

Eğer kadın gerçekten bir kadın olma özgürlüğüne sahip değilse, erkek de asla gerçek bir erkek olma özgürlüğüne sahip olmayacaktır. Kadının özgürlüğü erkeğin özgürlüğü için bir zorunluluktur. Bu erkeğin özgürlüğünden daha temel bir şeydir. Ve eğer kadın — yüzyıllardır olduğu gibi— bir köleyse erkeği de zor fark edilen yöntemlerle köleleştirecektir. Onun yöntemleri çok incedir. O seninle doğrudan savaşmayacaktır; onun mücadelesi dolaylı olacaktır, kadınsı olacaktır. Ağlayıp gözyaşı dökecektir. Sana vurmayacak-tır, kendisine vuracaktır ve kendisine vurarak, ağlayıp gözyaşı dökerek en güçlü erkeği bile kılıbığa dönüştürür. Çok zayıf, ince bir kadın çok güçlü bir erkeğe hükmedebilir... Kadın bütünüyle özgür olmalıdır ki erkeğine de özgürlük verebilsin.

Hatırlanması gereken temel şeylerden bir tanesi şudur: Eğer birisini köleleştirirsen, kendin de nihayetinde, sonunda bir köleye indirgeneceksin; özgür kalamazsın. Özgür kalmak istiyorsan, başkalarına özgürlük ver; özgür olmanın tek yolu budur.

Kadın Özgürlüğü Hareketi'ne karşı mısınız?

Hayattaki sorunlar sevgi ile çözülebilir; saldırganlıkla değil.

Kadın Özgürlüğü Hareketi çirkin bir şeydir. Ve bunun sorumlusunun erkek şovenler olduğunu biliyorum. Asırlar boyunca kadınlara o kadar çok zarar verdiler ki, kadın artık intikam almak istiyor. Ancak ne zaman intikam almaya başlarsan yıkıcı olursun. Geçmişteki yaralara sürekli bakmanın bir yararı yoktur. Geçmiş yüzünden intikam almanın bir yararı yoktur. İnsan bağışlamayı ve unutmayı öğrenmelidir. Evet, yanlıştı; kabul edildi. Bunca zamandır ne yapıldıysa, tamamıyla yanlıştı. Erkek kadını köleye indirgedi; hatta bundan daha fazlasını yaptı: Onu nesneye, eşyaya indirgedi. Ama intikam almanın ne anlamı var? O zaman sen kovalayana ve erkek de kaçana dönüşür. O zaman başka türden bir şovenizm ortaya çıkar ve şekillenmeye başlar. O zaman kadın şovenistler doğar ve bu işleri yoluna koymayacaktır. O zaman kadın erkeklere zarar vermeye başlar ve er ya da geç onlar intikam almaya başlayacaktır. Bu nerede duracak? Bu bir kısırdöngüdür. Ve benim söylediğim şey şudur: Erkeğe nazaran kadının bu kısırdöngünün dışına çıkması çok daha kolaydır çünkü onlar daha sevecen ve daha şefkatlidir. Erkek daha saldırgan ve daha şiddet yanlısıdır. Erkek için

çok umudum yok, kadın için çok ümitliyim. Bu nedenle Kadın Özgürlüğü Hareketi'nin saldırganlığından yana değilim.

Hayattaki sorunlar sevgi ile çözülebilir; saldırganlıkla değil. Kadın ve erkek ayrı dünyalardır o nedenle birbirlerini anlamaları güçtür. Ve geçmiş yanlış anlamalarla doludur fakat bu gelecekte de böyle olmak zorunda değildir. Geçmişten ders alabiliriz ve alınacak yegâne ders erkek ve kadının birbirlerinin farklılıklarını daha çok kabul edip birbirlerine karşı daha anlayışlı olmalarıdır. Bu farklılıklar değerlidir, onların bir çatışma yaratmasına gerek yok; aslında bunlar ikisinin arasındaki çekimin nedenleridir.

Şayet kadın ve erkek arasındaki tüm farklar kaybolursa, şayet onlar aynı psikolojiye sahip olursa aşk kaybolur, ortadan kalkar çünkü zıtlıklar olmayacaktır. Erkek ve kadın negatif ve pozitif elektrik kutupları gibidir: Birbirlerine doğru manyetik olarak çekilirler. Onlar zıt kutuplardır; o nedenle çatışma doğaldır. Ancak anlayış sayesinde, şefkat sayesinde, sevgi sayesinde, birbirlerinin dünyasına bakıp anlamaya çalışmak sayesinde tüm sorunlar çözülebilir. Daha fazla çatışma yaratmaya gerek yok; bu kadarı yeter.

Erkek en az kadın kadar özgürleşmeye ihtiyaç duyar. Her ikisinin de özgürleşmeye, zihinlerinden özgürleşmeye ihtiyacı vardır. Ötekinin zihinden özgürleşebilmesi için birbirleri ile işbirliği yapmaları gerekir. Gerçek özgürlük hareketi bu olacaktır.

Kadın Özgürlüğü Hareketinden sadece kadınların sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Dünyada sürmekte olan Kadın Özgürlüğü Hareketi, erkeklerin yarattığı bir olgudur. Bunun da bir erkek komplosu olması seni

şaşırtacaktır. Şimdi, erkek kadından kurtulmak istiyor. O hiç sorumluluk istemiyor. O kadınların tadını çıkarmak istiyor ama sadece eğlence olarak. Bununla birlikte gelen tüm diğer sorumlulukları istemiyor.

Şimdi bu çok ince bir komplodur: Erkek tüm dünyadaki kadınları, kadının bağımsızlığı için ikna etmeye çalışıyor. Bu ince bir kandırmacadır. Ve erkek zihni kurnazdır ve erkek zihni başarılı oluyor. Ve artık pek çok kadın bu fikir tarafından zehirlenmiş durumdadır.

Biliyor musun? Erkek ve kadın eşitliğinden bahsetmeye başlayan ilk kişiler erkeklerdi, kadınlar değil. Tohum erkek zihninden geliyor ve bu her zaman böyle olmuştur. Bir erkek kendi lehine olduğunu hissederse bunu becerir. Onun kurnazlığı çok sinsidir ve bazen o bunu öyle becerir ki kadınları, kendi kendine yaptığını zanneder.

Erkek en az kadın kadar özgürleşmeye ihtiyaç duyar. Her ikisinin de özgürleşmeye, zihinlerinden özgürleşmeye ihtiyacı vardır. Gerçek özgürlük hareketi bu olacaktır.

Bu geçmişte de böyleydi. Erkek, geçmişte kadınları saf varlıklar, melekler olduklarına ikna etmişti. Erkek kirlidir, oğlan çocuk oğlan çocuktur ama kadın? O ilahidir. Erkek, kadını yüksek bir kaideye oturttu; bu onun kadını kontrol etme numarasıydı. Erkek kadına tapındı ve tapınarak onu kontrol etti. Ve doğal olarak kadın kaidenin üzerindeyken kendisinin ilahi bir şey olduğunu düşündü. O erkeğin yaptığı şeyleri yapamıyordu, yapamadı çünkü bu onun egosuna ters düştü. Bu yüksek kaide egosunu çok tatmin ediyordu. O anneydi, o kutsaldı; onun erkekten daha çok ilahi niteliği vardı.

Erkek çirkindir ve ahlaksızdır ve buna benzer şeylerdir. Erkekler bağışlanmak zorundadır.

Böylelikle çağlar boyunca erkek bildiği yoldan şaşmadı. Ve kadın yüksekteydi. Ancak bu bir kandırmacaydı; ego ikna edilmişti. Ve bir kez egon ikna edildiğinde tuzağa düşmüşsündür. O zaman konumunu değiştiremezsin. Eşitlik istemek bir çeşit düşmek olacaktır; eşit olman için aşağı inmen gerekecek. Bu bir stratejiydi ve kadın bunu izledi. O evlenene kadar saf kaldı, bakire olarak kaldı.

Batı'da erkek kadını, "Artık özgürleşmek zorundasın, eşit olmak zorundasın" fikrine ikna etti. Çünkü artık her şey değişti, zaman değişti: Bir erkek kendi karısından daha fazla kadınla sefa sürmek istiyor. Artık o kesin bir özgürlük istiyor. Ve kesin özgürlüğe sahip olmanın tek yolu kadına kesin özgürlük vermektir. Ve erkek kadını yine ikna etmiştir.

Ve şimdi kadın protestocular ve özgürlükçüler tüm kalpleriyle özgürlük ve eşitlik için bağırıyorlar. Ve onlar yine aynı tuzağa düştüklerini bilmiyorlar: Bir kez daha erkek onları kandırıyor. Artık erkek onları hiçbir sorumluluğa bağlı kalmadan kullanıp atmak istiyor.

Eğer bunun derinine inecek olursan şaşıracaksın. Erkek zihni çok kurnaz bir zihindir. Kadın daha masumdur; o bu kadar stratejik ve bu kadar politik olmaz. O her zaman erkeğe inanmıştır. Ve şaşıracaksın: Bu özgürlükçü kadınlar yine erkeğe inanıyorlar! Hiçbir şey değişmedi. Şimdi erkeğin işine *bu* geliyor: Özgür olmalı ve hiçbir bağlılık istememelisin. Erkek kendisini bağlamak istemiyor, o tüm özgürlüğe sahip olmak istiyor. O senin çocuklarının sorumluluğunu üstlenmek istemiyor. O seninle sonsuza kadar yaşamak istemiyor, o her gün farklı bir kadın istiyor.

Fakat erkek yeniden güzel sözler uyduruyor: Kişi taahhüt altında yaşamamalı. Kişi bağlanmadan yaşamalı. Sahiplenmemeli, kıskanmamalı. Erkekler tıpkı daha önce olduğu gibi güzel bir felsefe yaratıyor. Bunu daha önceden de yapmıştı; kadınlar o zaman da kandırılmıştı ve onlar gene kandırılıyor. Kadınlar güvenir. Güvenmek onlar için kolaydır; sevgi onlara mantıktan daha kolay gelir. Ve kadınlar hep elde olanla ilgilenir. Erkek ise her zaman stratejilerle, taktiklerle, ilerde ne olacağı veya nasıl olacağını düşünür. Geleceği düşünür, gelecek üstüne plan yapar...

Kadının erkekle eşit olması gerekiyormuş gibi bir ortam var. Eviyle, ailesiyle, çocuklarıyla veya anneliğiyle ilgilenmemesi gerekiyor. Şiirle, edebiyatla, resim

le, bilimle, teknolojiyle, şununla bununla ilgilenmek zorunda kalıyorlar. Artık, bilinçlendirme çalışmaları yapmak için dünyanın her köşesinde kadın grupları toplanıyor. Ve onların tüm bilinçlendirme çalışmaları tek bir şey içeriyor: Kadınlıklarının derininde bulunan şeyi yok etmek. Ancak o zaman erkeklerle yarışabilecekler.

Kadınlar yumuşaktır, doğuştan yumuşaktır. Erkeklerle yanşamazlar. Yarışmak istiyorlarsa sertleşmek zorundalar. Özgürlükçü bir kadınla ne zaman karşılaşsan yüzündeki yumuşaklığın kaybolduğunu görürsün. Bu kadınlara 'Canım' demek zordur, çok zordur. Ve kızacaktır da, hoşuna gitmeyecektir. Niçin 'Canım?' O seninle eşit. Sertlik ortaya çıkar.

Her türlü mücadele sertlik getirir. Ve belki de evinle ilgilenmemeye çalışıyorsun çünkü eğer evinle ilgilenirsen dünyayla yarışamazsın. Çocuklarla ilgilenirsen dünyayla yarışamazsın, o zaman onlar senin dikkatini dağıtır. Ve şayet dünyayla yarışmak ve erkekler kadar güçlü olduğunu ispat etmek istiyorsan, bir şekilde erkek gibi olmalısın.

İnsanlığın tek ümidi kadınların yum uşaklığıdır, erkeğin sertliği değil. Erkeklerin sertliği yüzünden yeterince acı çektik. İhtiyaç duyulan şey kadınların erkeklere benzemesindense, erkeklerin kadınlara benzemesidir.

Bu bir kayıp olacak. Kayıp olacak çünkü insanlığın tek ümidi kadınların yumuşaklığıdır, erkeğin sertliği değil. Erkeklerin sertliği yüzünden yeterince acı çektik. İhtiyaç duyulan şey kadınların erkeklere benzemesindense, erkeklerin kadınlara benzemesidir.

Kadınlar, başarabilmek için kendilerine karşı mücadele ediyorlar. Ama bu doğal değildir. Kadının rahmidir doğal olan: Bu rahim bir çocuk için yanıp tutuşuyor, bir ev özlemi çekiyor. Evi, kadının görünen rahmi gibidir; vücudundaki rahmin fiziksel yansımasıdır.

Kadın artık eviyle ilgilenmediğinde, artık kendi rahmiyle ilgilenmiyor demektir. Ve rahim yerindedir. Ve erkek ve kadın eşit değildir çünkü erkekte rahim yoktur. Eşit olmadıklarını söylemiyorum ama eşit olamadıklarını kesinlikle söylüyorum. Bu kadar farklılar, nasıl eşit olabilirler? Taban tabana zıtlar. O kadar farklılar ki, eşitlik ya da eşitsizlik kavramlarıyla karşılaştırılamazlar. Kadın kadındır, erkek erkektir. Ve erkek ve kadın olarak *kalmalılar.* Kadın, eviyle ilgilenmeye devam etmeli; eviyle ilgilenmeyen bir kadın rah-miyle, çocukla ilgilenmiyor demektir. Ve sonrasında da doğal olarak bir lezbiyene dönüşür.

Anlayışıma göre erkek biraz daha kadınsı hale gelmeli. Erkek olma konusunda fazla ileri gitti, insanlığını kaybetti. Erkeği takip etme, onunla yarışma; yoksa sen de aynı yolun yolcusu olacaksın, aynı şeyleri yapacaksın. Savaşçı haline geleceksin. Ve sokaklarda

protesto yapan, bağıran, çağıran özgürlükçü kadılar son derece çirkinler. Erkek zihninin en çirkin taraflarını sergiliyorlar.

Sizin kadın ve erkek tipolojisi hakkında yaptığınız genellemeleri anlamakta gerçekten zorluk çekiyorum. Bazen dişi ve erkek niteliklerini cinsiyet ayrımı gözetmeksizin onurlandırıyorsunuz. Ancak, çoğunlukla kadından, erkeğin içinde bir 'kurt' bulan bir 'ilkel' olarak bahsediyorsunuz. Peki, kendisini doğuştan girişken gören ya da erkeğinde kurt yerine bir kedi bulan kadınlara ne demeli? Bazı erkekler gerçekten pasif olmanın özlemini çekiyorlar. Bazı kadınlarsa gelişimleri için kendilerini ortaya koyma ihtiyacı duyabilir. Kadın Özgürlüğü Hareketi'nin kadınlar 'sofistike' ve fazlasıyla mantıklı yapmasıyla nasıl açıklanabilir bu?

Kadınların daha ilkel olduğunu söylediğimde onları küçümsemiyorum; erkekleri küçümsüyorum. 'İlkel' derken daha doğal olmaktan, varoluş ile daha uyumlu olmaktan bahsediyorum. Medeniyet bir kandırmacadır, doğadan uzak düşmektir. İnsan ne kadar medeni olursa, o kadar zihnine takılıp kalır. Yüreğiyle temasını yitirir. Yürek hâlâ ilkeldir. Neyse ki, üniversiteler henüz yürekleri eğitip onları medenileştirmenin bir yolunu bulamamıştır. İnsanlığın varlığını sürdürebilmesi için tek umut bu.

Kadın veya erkek olma fikrini bırak! Hepimiz insanız. Kadın veya erkek olmak çok yüzeysel bir şey.

Bu kadar kafanı yorma bununla; bu çok da önemli bir şey değil. Büyük bir mesele yapma bunu.

Ve bazen söylediklerim genelleme gibi gözükebilir çünkü her defasında koşulları koyamam; aksi taktirde seninle konuşmam dipnotların ağırlığıyla ezilirdi! Ve ben dipnotlu kitaplardan nefret ederim. Böyle kitapları hiç okumam. Dipnot gördüğüm anda kitabı fırlatır atarım: Bir âlim, bir uzman, ahmak bir kimse tarafından yazılmıştır.

Diyorsun ki: *'Sizin kadın ve erkek tipolojisi hakkında yaptığınız genellemeleri anlamakta gerçekten zorluk çekiyorum. '*

Ben hep, cinsiyet değil, tipolojiler hakkında konuşuyorum. Erkek dediğimde erkek tipolojisinden, kadın dediğimde de kadın tipolojisinden bahsediyorum. Ancak, her defasında 'erkek' tipolojisi, 'kadın tipolojisi' diyemem. Haklısın, kadın olmayan, kurt olan kadınlar var; kurt gibi olmayan, kedi gibi olan erkekler var. Ancak bu durumda erkek tipolojisi hakkında söylediğim her şey kurt kadınlar için de geçerli olacaktır ve kadınlar için söylediklerim de kedi erkekler için geçerli.

Kadın ve erkeği ayıran biyolojik farktan bahsetmiyorum, psikolojik olandan bahsediyorum. Evet, birçok kadından daha kadınsı olan erkekler ve birçok erkekten de daha erkeksi kadınlar var. Ama bu hoş bir durum değil; bu çirkindir ve içinde ikilem yaratıyor. Eğer bir erkek bedenine ve kadın zihnine sahipsen içinde bir çatışma, bir sosyal mücadele, bir iç savaş olacaktır. Sürekli bir savaş ve gerilim içinde savrulacaksın.

Medeniyet bir kandırmacadır, doğadan uzak düşmektir. İnsan ne kadar medeni olursa, o kadar zihnine takılıp kalır. Yüreğiyle temasını yitirir.

Fizyolojik olarak kadınsan ve bir erkeğin zihnine sahipsen, hayatta enerjinin çoğunu gereksiz çekişmelerle harcarsın. Uyumlu

olmak çok daha iyidir. Bedeninde erkeksen, zihinde de erkek; bedeninde kadınsan, zihinde de kadın ol.

Ve Kadın Özgürlüğü Hareketi gereksiz sorun çıkarıyor. Kadınları kurta dönüştürüyor, nasıl kavga edeceklerini öğretiyor. Erkek senin düşmanın, onu nasıl sevebilirsin? Nasıl düşmanınla yakın bir ilişkide bulunabilirsin? Düşmanın erkek değil.

Gerçek bir kadın olmak için, kadın giderek daha çok dişi olmalı, yumuşaklığının ve kırılganlığının doruklarına çıkmalıdır. Ve bir erkek, gerçek bir erkek olmak için erkeksiliğini mümkün olan en derin şekilde yaşamalı. Gerçek bir erkek, gerçek bir kadınla birlikte olduğunda, zıt kutuplardır, diğer uçtalardır. Ancak sadece kutuplar âşık olur; ancak kutuplar yakınlık kurabilir. Sadece zıt kutuplar birbirini çeker.

Şu an olan şey bir çeşit cinsiyetsizlik: Erkek giderek kadınsılaşıyor, kadın giderek erkeksileşiyor. Er ya da geç tüm ayrımlar kaybolacak. Çok renksiz bir toplum olacak, çok sıkıcı olacak.

Kadının mümkün olduğunca kadınsı olmasını isterim, ancak o zaman kadın çiçek açabilir. Ve erkeğin de mümkün olduğunca erkeksi olmaya ihtiyacı var, ancak o zaman erkek çiçek açabilir. Farklı kutuplar iken, büyük bir çekim ve büyük bir manyetik etkileşme olur aralarında. Ve yakınlaştıklarında, yakınlık kurarak buluştuklarında, iki farklı dünya, iki farklı boyut, iki farklı zenginliği beraberlerinde getirirler ve buluşma fevkalede büyük bir kutsama olur, rahmet olur.

Kadınların bundan sonra atması gereken adımın nasıl olması gerekiyor, sizin görüşünüze göre?

Hayat bir cennet olabilir ama erkekler iktidardan topyekun uzaklaştırılmadığı sürece bir cehennem olarak kalmaya devam edecek.

Dünyadaki tüm kadınlara iletmek istediğim bir mesaj var: Kadın Özgürlüğü Hareketi hiçbir şey yapmamıştır çünkü o son derece ahmak kadınların elindedir. Onlar tepkiseller, devrimci değil. Yoksa yapılacak en basit ve en öncelikli şey kadının ayrı oy hakkı talep etmesidir. Bu sayede kadınlar sadece kadınlar için oy kullanabilir ve erkekler de sadece erkeklere oy verebilirdi. Son derece basit bir adım ve dünyanın tüm parlamentoları yarı yarıya kadınla dolardı. Kadınlar doğal olarak iktidara geçerdi çünkü erkekler kavga etmeye eğilimliler. Küçük ve önemsiz fikir ayrılıkları yüzünden farklı politik partiler kuracak ve dini ideolojiler yaratacaklardır.

Parlamentodaki kadınlar tek bir bütün olurlarsa, diğer yarısı olan erkekler en az sekiz-on partiye bölünmüş olacaktır. Tüm dünya kadınların eline geçebilir. Ve kadınlar savaşla, nükleer silahlarla; kadınlar komünizm veya kapitalizm ile ilgilenmezler.

Tüm bu 'izm'ler kafadandır. Kadınlar neşeli olmakla ilgilenir; hayatın, güzel bir bahçe, bir ev, yüzme havuzu gibi küçük detaylarıyla ilgilenir.

Hayat bir cennet olabilir ama erkekler iktidardan topyekün uzaklaştırılmadığı sürece bir cehennem olarak kalmaya devam edecek. Ve bunu yapmak son derece kolaydır.

Cinsellik

Yakın olma ve bir erkekle tamamen kontrolü yitirme korkusu beni ele geçiriyor. Bu çılgın kadın içerde kilitli durumda. Arada bir dışarı çıktığında erkekler genellikle ondan korkuyor bu nedenle o da kış uykusuna geri dönüyor, uslu oluyor ve tamamen mutsuzlaşıyor. Lütfen bu yakınlık korkusu hakkında konuşabilir misiniz?

İnsanoğlu, özellikle de insan kızı, pek çok hastalıktan muzdarip olur. Bugüne kadarki sözde medeniyet ve kültürlerin hepsi psikolojik olarak hastadır. Onlar hastalıklarını fark etmeye cesaret bile edemediler. Ve tedavinin ilk adımı hasta olduğunu kabul etmektir. Özellikle kadın ve erkek arasındaki ilişki doğal olmamıştır.

Bazı gerçeklerin hatırlanması gerekiyor. İlk olarak, erkeğin sadece bir kez orgazm olma kapasitesi vardır; kadının birden çok orgazm olma kapasitesi vardır. Bu muazzam bir sorun yaratmıştır. Evlilik ve tek eşlilik onlara dayatılmamış olsaydı hiçbir sorun olmayacaktı. Görünen o ki doğanın niyeti bu değildi. Erkek, kadında bir orgazmı tetiklerse onun en azından yarım düzine orgazm için daha hazır olacağı gerçeği yüzünden ve onu tatmin edemeyeceği sebebiyle bundan korkar.

Erkeğin bulduğu çare kadına hiç orgazm vermemektir. Hatta, bir orgazm yaşayabileceği kavramını bile ondan uzaklaştırmaktır.

İkinci olarak erkeğin cinselliği bölgeseldir, üreme organları ile sınırlıdır. Aynı şey kadın için geçerli değildir. Onun cinselliği, onun duyarlılığı tüm bedenine yayılmıştır. Onun ısınması daha çok zaman alır ve o daha henüz ısınmaya başlamadan erkek bitmiştir. Ona

sırtını döner ve horlamaya başlar. Binlerce yıldır, dünyanın her yerindeki milyonlarca kadın doğanın en muazzam armağanını; orgazmik bir coşkuyu yaşamadan ölmüştür. Bu, erkeğin egosu için bir korunmaydı. Kadın uzun bir ön sevişmeye ihtiyaç duyar. Böylelikle onun bedeni duyarlılıkla titreşmeye başlar. Ancak o zaman bir tehlike vardır; onun çoklu orgazm olma kapasitesi ile ne yapmak gerekir?

Bugüne kadarki sözde medeniyet ve kültürlerin hepsi psikolojik olarak hastadır. Onlar hastalıklarını fark etmeye cesaret bile edemediler.

Bilimsel olarak bakıldığında, ya seks çok ciddiye alınmamalı ve kadına tüm orgazm olasılıklarını sunabilmek için arkadaşları davet etmelidir ya da birtakım bilimsel vibratörler kullanılmalıdır. Ancak her ikisi ile de sorun vardır. Şayet bilimsel vibratörler kullanırsan, onlar kadının kapasitesi kadar sayıda orgazm sunabilir ama kadın bir kez bunu bilirse... o zaman erkeğin organı o kadar zavallı gözükür ki kadın bilimsel bir aleti, bir vibratörü erkek arkadaşa tercih edebilir. Eğer birkaç arkadaşının sana katılmasına izin verirsen, o zaman bir grup seks düşkünü olduğun için bu toplumsal bir rezalete dönüşebilir.

Bu nedenle erkeğin bulduğu en basit yöntem, onunla sevişirken kadının hareket bile etmemesidir; neredeyse bir ceset gibi durmalıdır. Ve erkeğin boşalması hızlıdır; iki dakika, en fazla üç dakikadır: Bu süre boyunca kadın neyi kaçırdığının farkına varmaz.

Biyolojik üreme söz konusu olduğunda orgazm şart değildir. Ancak ruhsal gelişim söz konusu olduğunda orgazm bir mecburiyettir.

Bana göre, ilk zamanlarda daha yoğun, daha canlı, daha iyi bir şey arayışını; meditasyon fikrini insanlığa sunan orgazmın mutluluk veren deneyimiydi. Orgazm, senin kendi içinde muazzam miktarda mutluluk bulunduğuna ilişkin doğanın göstergesidir. O sadece sana, onun tadına bakmanı sağlar; sonra sen arayışına devam edebilirsin.

Orgazm hali, hatta onun kabul edilmesi çok yeni bir şeydir. Bu yüzyılda psikologlar kadınların yüzleştiği sorunların ne olduğunu fark ettiler. Psikanaliz ve diğer psikoloji okulları vasıtasıyla varılan sonuçlar aynıydı: Kadın ruhsal gelişimden alıkonuluyor; o evdeki hizmetçi olarak bulunuyor.

Çocuk yapmak söz konusu olduğunda erkeğin boşalması yeterlidir. Bu nedenle biyolojinin bir sorunu yoktur ama psikolojinin vardır. Kadın daha sinirli, daha dırdırcı daha şirrettir ve bunun nedeni doğuştan sahip oldukları bir haktan mahrum bırakılmalarıdır. Ve onlar bunun ne olduğunu dahi bilmiyorlar. Yalnızca Batı toplumlarındaki genç kuşak orgazmın farkına varmıştır. Ve genç kuşağın hakikati, mutluluğu arayışı rastlantı değildir. Çünkü orgazm anlıktır ama o sana başka âlemlerin kapısını aralar.

Orgazmda iki şey olur: Birincisi zihin hiç bitmeyen kakafoniyi durdurur; bir anlığına zihinsizlik olur ve ikincisi de zaman durur. Tek bir anlık bu orgazm sevinci o kadar muazzamdır ve doyurucudur ki sonsuzluğa eşittir.

Biyolojik üreme söz konusu olduğunda orgazm şart değildir. Ancak ruhsal gelişim söz konusu olduğunda orgazm bir mecburiyettir.

İlk zamanlarda insanoğlu doğa söz konusu olduğu zaman mümkün olan en büyük hazzı sunanın bu iki şey olduğunu fark etmişti. Eğer geveze zihnini durdurursan ve zaman dahil her şeyi durduracak kadar sessiz olursan cinsellikten özgürleşeceğin çok basit ve mantıksal bir çıkarımdı. Diğer kişiye kadın ya da erkeğe bağımlı olmana gerek yok; bu meditasyon haline tek başına ulaşmaya muktedirsin. Ve orgazm anlık olmaktan daha fazla bir şey değildir. Ama meditasyon yirmi dört saate yayılabilir.

Gautam Buda gibi bir adam, her anını orgazm sevinci ile yaşar. Bunun seksle bir alakası yoktur.

Bana defalarca niçin çok az sayıda kadının aydınlandığını sormuşlardır. Diğer sebeplerin yanı sıra en önemli neden onların hiçbir zaman orgazmın tadına bakmamış olmasıdır. Pencere engin gökyüzüne hiç açılmadı. Onlar yaşadı, onlar çocuk doğurdu ve onlar öldü. Onlar, biyoloji ve erkek tarafından tıpkı bir fabrika gibi kullanıldı.

Doğu'da bugün bile, orgazmı tanıyan kadın bulmak çok zordur. Eğitimli, zeki ve kültürlü kadınlara sordum: Orgazm hakkında hiçbir fikirleri yok. Aslında Doğu dillerinde 'orgazm' kelimesinin karşılığı olarak tercüme edilebilecek bir kelime bile yoktur. Ona ihtiyaç duyulmadı; onunla kimse temas etmemişti.

Ve erkekler sadece fahişelerin seksten zevk aldığını kadına öğretti. Onlar bağırır çağırır ve inler ve neredeyse çıldırırlar; saygıdeğer bir hanımefendi olmak istiyorsan böyle şeyler yapmamalısın. Bu nedenle kadın gergin halde kalır ve derinde aşağılanmış hisseder: Kullanılmıştır. Ve pek çok kadın bana seviştikten sonra kocaları horlamaya başlayınca ağladığını söylemiştir.

Bir kadın neredeyse bir müzik enstrümanı gibidir; onun tüm bedeni muazzam bir duyarlılığa sahiptir.

Bir kadın neredeyse bir müzik enstrümanı gibidir; onun tüm bedeni muazzam bir duyarlılığa sahiptir. Ve bu duyarlılık harekete geçirilmelidir. Bu demektir ki bir ön sevişmeye ihtiyaç vardır. Ve seviştikten sonra erkek uykuya dalmamalıdır; bu çirkindir, kabadır ve hoş değildir. Sana böylesi mutluluk veren bir kadının sevişme sonrası oyunlara da biraz ihtiyacı vardır: Sırf şükran duygularıyla.

Senin sorun çok önemlidir ve gelecekte de giderek önemli bir hal alacaktır. Bu sorun çözülmelidir ama evlilik bir engeldir, din bir engeldir, senin çürümüş fikirlerin bir engeldir. Bunlar insanlığın yarısının mutlu olmasını engelliyor. Ve onların —mutluluk çiçekleri olarak açmış olması gereken— tüm enerjisi acıya, zehre, dırdıra, şirretliğe dönüşüyor. Aksi taktirde tüm bu şikâyet ve şirretlik ortadan kalkar.

Erkekler ve kadınlar evlilik gibi bir sözleşme altında olmamalıdır. Onlar âşık olmalıdır ama özgürlükleri baki kalmalıdır. Birbirlerine bir şey borçlu değildirler.

Ve hayat daha hareketli olmalı. Bir kadın pek çok arkadaşla temas halinde olmalı, pek çok kadınla temas kuran bir erkek kural haline gelmeli. Ancak bu sadece seks bir oyun, eğlence olarak yaşanırsa mümkündür. Bu günah değil, eğlencedir. Ve doğum kontrol hapı ile birlikte artık çocuk sahibi olma korkusu da yoktur.

Bana göre doğum kontrol hapı, tarihte gerçekleşmiş en büyük devrimdir. Onun tüm olanakları henüz insanlığa sunulmadı. Geçmişte bu zordu çünkü sevişmek daha çok ve daha çok çocuk yapmak demekti. Bu kadını mahvediyordu, her zaman hamileydi. Ve

hamile kalmak ve on iki ya da yirmi tane çocuğu doğurmak çok eziyet verici bir tecrübedir. Kadınlar, sığır gibi kullanılmaktaydı.

Ancak gelecek tamamiyle farklı olabilir. Ve bu fark erkeklerden kaynaklanmayacak. Tıpkı Marks'ın proleterya için söylediği gibi: "Dünyanın tüm emekçileri birleşin, kaybedecek hiçbir şeyiniz yok," ve kazanacak çok şeyiniz var. O toplumun zengin ve fakir olarak iki sınıf halinde bölünmüş olduğunu görmüştü. Ben toplumun erkek ve kadın olarak bölündüğünü görüyorum.

Erkek yüzyıllar boyunca efendi ve kadın da köle olarak kalmıştır. O pazarda satılmış açık artırmaya sunulmuş, canlı canlı yakılmıştır. Yapılabilecek insanlık dışı her şey kadına yapılmıştır. Ve onlar insanlığın yarısını oluşturuyor...

"Yakın olma ve bir erkekle tamamen kontrolü yitirme korkusu beni ele geçiriyor:' diye soruyorsun. Her kadın korkar çünkü bir erkekle kontrolu yitirirse erkek delirir. O bununla başa çıkamaz; onun cinselliği çok küçüktür. Verici olduğu için sevişirken enerji kaybeder. Kadın sevişirken enerji kaybetmez; tam tersine beslendiğini hisseder.

Şimdi bunlar göz önünde bulundurulması gereken gerçeklerdir. Erkek yüzyıllar boyunca kadını kendisini kontrol etmeye zorladı ve onu belli bir mesafede tutup asla fazla yakınlaşmasına izin vermedi. Onun aşk hakkında söylediği her şey saçmalıktır.

"Bu çılgın kadın içerde kilitli durumda. Arada bir dışarı çıktığında erkekler genellikle ondan korkuyor bu nedenle o da kış uykusuna geri dönüyor, uslu oluyor ve tamamen mutsuzlaşıyor. ?"

Bu sadece senin hikâyen değil bu tüm kadınların hikâyesidir. Onların hepsi çok derin bir hayal kırıklığı yaşıyor.

Çıkış yolu bulamadan, onlardan neyin alındığı hakkında hiçbir şey bilmeden tek bir çıkış noktasına sahiplerdi: Tanrı'ya kiliselerde,

tapınaklarda, sinagoglarda dua ederken onlar bulunacaktı. Ancak bu Tanrı da şoven bir erkektir.

Hıristiyanlık'taki Üçlü Birlik'te kadının bir yeri yoktur. Hepsi erkektir: Baba, Oğul ve Kutsal Ruh. Bu bir eşcinsel erkekler kulübüdür.

Kadına en büyük zararı evlilik kurumu verdi çünkü ne kadın, ne de erkek tek eşlidir; psikolojik olarak onlar çok eşlidir. Bu nedenle, tüm psikolojileri kendi doğasına karşı zorlanmıştır. Ve kadın erkeğe bağımlı olduğundan her türden aşağılanmalar yüzünden acı çekmiştir. Çünkü erkek efendiydi, o sahipti, tüm para onundu.

Erkek yüzyıllar boyunca kadını kendisini kontrol etmeye zorladı ve onu belli bir mesafede tutup asla fazla yakınlaşmasına izin vermedi.

Erkek çok eşli doğasını tatmin etmek için fahişeleri yarattı. Fahişeler, evlilik kurumunun yan ürünüdür.

Evlilik yok olmadan fahişelik denilen çirkin kurum yeryüzünden silinmeyecektir. O evliliğin gölgesidir çünkü erkek bir tek eşli ilişkiye bağlı kalmak istemez ve o, hareket etme özgürlüğüne sahiptir, paraya sahiptir, eğitime sahiptir, tüm iktidara sahiptir. O fahişeliği çıkarttı; ve bir kadını fahişe yaparak onu mahvetmek, işleyebileceğin en kirli cinayettir.

Garip bir gerçek vardır; tüm dinler fahişeliğe karşıdır ve bunun nedeni kendileridir. Hepsi evliliğin yanındadır ve onlar basit bir gerçeği görmekten acizler: Fahişelik evlilikle beraber doğmuştur.

Şimdi, Kadın Özgürlüğü Hareketi erkeğin kadına yapmış olduğu aptallıkları taklit etmeye çalışıyor. Londra'da, New York'ta, San Fransisco'da erkek fahişeler bulabilirsin. Bu yeni bir olgudur. Bu devrimci bir adım değildir, bu tepkisel bir adımdır.

Mesele şudur: Sevişirken kontrolü kaybetmezsen orgazm deneyimini yaşayamazsın. En azından benim insanlarım kadının inim inim inleyeceği konusunda daha anlayış sahibi olmalıdır. Bunun nedeni, onun tüm bedeni işin içindedir; tam olarak içindedir.

Aşkını gerçek bir şenliğe dönüştür, onu bir vur-kaç ilişkisi haline sokma. Dans et, şarkı söyle, müzik yap ve cinselliğin beyinde olmasına izin verme. Beyinsel seks hakiki değildir; seks içten geldiği haliyle olmalı.

Bundan korkmana gerek yok. Bu son derece iyileştirici bir şeydir: Kadın sana şırfıntılık yapmayacaktır ve başının etini yemeyecektir çünkü şırfıntılık yaratan haline gelen enerji muazzam bir sevince dönüşür. Ve komşulardan korkma. Şayet senin inleme ve bağırma seslerinden rahatsız oluyorlarsa bu onların sorunudur, senin sorunun değildir. Sen onları engellemiyorsun...

Aşkını gerçek bir şenliğe dönüştür, onu bir vur-kaç ilişkisi haline sokma. Dans et, şarkı söyle, müzik yap ve cinselliğin beyinde olmasına izin verme. Beyinsel seks hakiki değildir; seks içten geldiği haliyle olmalı. Koşulları yarat. Yatak odan bir tapınak kadar kutsal olmalı. Yatak odanda başka hiçbir şey yapma; şarkı söyle, dans et ve oyun oyna. Ve şayet aşk kendiliğinden bir şey olarak gerçekleşirse, biyolojinin sana meditasyonu tattırdığını görüp son derece şaşıracaksın.

Ve çıldıran kadın için endişe etme. Delirmesi gerekiyor onun; onun tüm bedeni bambaşka bir halde. O kontrol altında kalamaz; kontrol edecek olursa, ceset gibi kalacaktır.

Milyonlarca insan cesetlerle sevişmekte.

En güzel kadın, Kleopatra hakkında bir öykü duydum. Öldüğünde eski Mısır törelerine göre üç gün gömülmedi. Bu üç gün boyunca —bir ceset— tecavüze uğradı. Bunu ilk öğrendiğimde, önce çok yadırgadım; ne türden bir erkek ona tecavüz edebilirdi? Ancak, sonradan bunun çok da garip bir şey olmayabileceğini hissettim. Tüm erkekler kadını, en azından sevişirken, bir cesede indirgemiştir.

Aşk ve seks üstüne yazılmış en eski inceleme, Vatsyayana'nın seks üstüne söylediği vecizeler olan *Kama* Sutra'dır. Kitap seksen dört tane sevişme pozisyonu tarif eder. Ve Hıristiyan misyonerler Doğu'ya geldiklerinde sadece erkeğin üstte olduğu tek bir pozisyon bildiklerini fark edip şaşırmışlardı. Çünkü o zaman erkeğin daha çok hareket özgürlüğü vardır ve kadın onun altında bir ceset gibi yatar.

Vatsyayana kadının üstte olması önerisi son derece yerindedir. Erkeğin üstte olması çok kaba bir şeydir; kadın daha narindir. Fakat, erkeğin üstte olmayı seçmesinin nedeni bu sayede kadını kontrol altında tutabilmesidir. Canavarın altında ezilirken, güzelliğin kontrol altında tutulması kaçınılmazdır. Kadın gözlerini bile açmamalıdır çünkü bu bir orospu gibi olmaktır. Bir hanımefendi gibi davranmalıdır. Erkeğin üstte olduğu bu pozisyon Doğu'da misyoner pozisyonu olarak bilinir.

Kadın ve erkek arasındaki ilişkiler büyük bir devrimin eşiğindedir. Gelişmiş ülkelerde, dünyanın her yanında sana nasıl sevişileceğini öğreten okullar oluşmaya başladı. Hayvanların bile

nasıl sevişeceğini biliyor olması ama insanların bu konuda eğitilmelerinin gerekmesi üzücüdür. Onların öğretisi temelde ön sevişme ve sevişme sonrasında oynaşmaktır. O zaman sevişme kutsal bir deneyim halini alır.

Yakın olma ve bir erkekleyken tamamen kendini kaybetme korkunu geride bırakmalısın. Bırak o aptal korksun; eğer korkmak istiyorsa bu onun kendi sorunudur. Sen kendine karşı samimi ve dürüst ol. Şu anda kendine yalan söylüyorsun, kendine zarar veriyorsun.

Evlilik yok olmadan fahişelik denilen çirkin kurum yeryüzünden silinmeyecektir.

Erkek korkup odadan çırılçıplak koşarak kaçsa ne mahsuru var? Kapıyı kapat! Bırak tüm mahalle adamın kaçık olduğunu öğrensin. Ama senin kendi orgazm yaşama olasılığını kontrol etmeye ihtiyacın yok. Orgazm deneyimi erimeyi, bütünleşmeyi, egosuzluğu, zihinsizliği ve zamansızlığı deneyimlemektir.

Bu senin, hiçbir erkek, hiçbir eş olmadan zihni bırakabileceğin, zamanı bırakabileceğin, kendi kendine içine girebileceğin orgazm mutluluğunu bulabilme arayışını tetiklesin. Ben buna hakiki meditasyon diyorum ...

Endişe etme, tüm oyunun keyfini sür; bunu ciddiye alma. Bir erkek korkarsa, milyonlarca erkek var. Bir gün, senden korkmayacak kaçık bir adam bulacaksın.

Doğu'daki kadınların yüzde doksan sekizinin orgazmı tanımadıklarından bahsettiğinizi duydum. Neden Batı'daki kadınlar gibi canından bezmiş değil de, son derece zarif görünüyorlar?

Bu hayatın garip bir cilvesidir ama bir yönden de bu çok basittir. Doğu'daki kadınların yüzde doksan sekizi orgazm nedir bilmiyorlar. *"Neden Batı'daki kadınlar gibi canından bezmiş değil de, son derece zarif görünüyorlar?"* diye soruyorsun. Bu yüzden işte!

Bir şeyi tecrübe etmiş ve sonra da ona sahip olmanın engellenmiş olduğu bir durumda olman gerekir; ancak o zaman hayal kırıklığı ortaya çıkar. Ancak, şayet orgazm diye bir şeyin var olduğunu hiç bilmiyorsan, o zaman hayal kırıklığı söz konusu olmaz. Batı'da da bu yüzyıldan öncesine kadar, koşullar aynı olduğu için kadında hayal kırıklığı yoktu. Psikanaliz ve insan enerjileri üzerine yapılan diğer derin araştırmalar sayesinde son bin yıldır bir hurafeye inanarak yaşadığımız ortaya çıktı. Gerçek olmadığı bulgulanan hurafe, kadınların vajinalarından orgazm olduğuydu. Kadın vajinasından orgazm olmaz.

Aslında kadının vajinası kesinlikle duyarlı değildir; hiçbir şey hissetmez. Onun orgazmı klitoriste gerçekleşir ve bu tamamıyla ayrı bir bölgedir. Kadın orgazmın ne olduğunu bilmeden çocuk yapabilir. Bu yüzden hem Doğu'da hem Batı'da kadınlar anne olmakla tatmin oldular. Keyif alamadıkları için sekse bir bakımdan karşıydılar. O sadece bela getiriyordu: Gebelik. Asırlarca kadınlar çocuk üreten fabrikalar gibi yaşamıştır. Erkek, kadını insan olarak değil, fabrika niyetine kullandı çünkü on çocuktan dokuzu ölüyordu. Bu nedenle eğer iki ya da üç çocuk istiyorsan, kadının iki üç düzine çocuk yapması gerekiyordu. Bunun anlamı kadının doğum yapabileceği

cinsel hayatı boyunca tekrar tekrar gebe kalmasının gerektiğiydi. Ve gebelik acı çekmektir.

Kadınlar hiç seksten yana olmadı. Seks kadına acı verdi, ona sadece katlandı. Kadın seks yaptı çünkü bu onun göreviydi ve kadın içten içe ona hayvan gibi davrandığı için kocasından nefret etti. Neden kadınların bakir azizlere tapındığını zannediyorsun? En derindeki neden, azizlerin-cinsel ilişkide bulunmamalarının onları kadınların gözünde kutsal varlıklar yapmaya yetmesiydi. Kocasına aynı şekilde saygı duyamazdı.

Bir kadınla cinsel ilişki yaşarsan, sana bir daha saygı duyamaz. Bu senin ödeyeceğin bedeldir; çünkü onu kullandığını bilir.

Kadında orgazm enerjisini tetiklemek kocası için çok tehlikeli bir şeydi. Koca, karısını tatmin edemez; hiçbir koca karısını tatmin edemez.

Her dilde kullanılan deyim, aşk yapanın erkek olduğunu, ve bunun tersinin olmadığını net bir biçimde ifade eder. Bu çok gariptir ...ikisi de birbirlerine aşk yapmalarına rağmen her dilde her zaman aşk yapan erkektir; kadın sadece bir nesnedir. Kadın sadece katlanır ve bu işe kalkışır çünkü zihninde bunun onun görevi olduğu koşullanması vardır. Kocası bir tanrıdır ve onu mümkün olduğunca memnun etmek zorundadır.

Ancak seks kadına hiçbir şey kazandırmadı. Ve onun farkına varması engellenmiştir... çünkü erkek — ve çok çok eski dönemlerdeki kadınlar— kadından çok daha önce, evlilik yokken; erkek ve kadın kuşlar kadar özgürken kadının çoklu orgazm olma kapasitesinin farkına varmış olmalı.

Kadında orgazm enerjisini tetiklemek kocası için çok tehlikeli bir şeydi. Koca, karısını tatmin edemez; hiçbir koca karısını tatmin edemez. Öyle görünüyor ki, kadının çok sayıda orgazm yaşayabilmesi ve erkeğinse sadece tek bir orgazm olabilmesi doğanın eşitsizliği ve hatasıdır. Bu nedenle erkek, kadının orgazm olabileceği bilgisinden dahi uzak durmaya çalışmıştır. Bu yüzden Doğu'da bu hâlâ geçerlidir; özellikle de ülkenin iç kısımlarında. Masters ve Johnson'un ismini duymuş olan, kadınların çoklu orgazm olabileceğini keşfetmiş, aldıkları eğitimle bunu bilen birkaç kadının bulunabileceği modern şehirleri bir kenara koy.

Fakat, çoklu orgazmın keşfedilmesi ve erkek tarafından asırlarca sürdürülen, kadının varlığının anlamlı bir nedeninin olmadığı köhnemiş kandırmaca yüzünden Batı'da bu bir sorun teşkil etti. Bu sıralarda Kadın Özgürlüğü Hareketi yükselmekteydi ve kadınlar erkeklerin onlara yaptığı tüm haksızlıkları bulmaya çalışıyordu. Hemen bu araştırmaya ve bu bulguya dört elle sarıldılar ve Kadın Özgürlüğü Hareketi'nin en fanatik kadınları lezbiyen oldu. Çünkü sadece bir kadın başka bir kadının çoklu orgazm yaşamasına yardım edebilirdi; çünkü bunun vajinayla pek bir alakası yoktu.

Erkekte göğüslerin yerine sadece onların izlerinin olması ve kadınlarınsa gerçek göğüslere sahip olması dışında kadın ve erkek bedenleri birbirine çok benzer. Fakat erkek sadece fizyolojisinde onun izlerine sahiptir. Klitoris erkeğin penisinin bir işaretidir, küçük bir oluşumdur ama vajinanın dışındadır. Çocuklar vajinadan geçerek dünyaya gelirler ve erkeğin de klitorise dokunması gerekmez. Ve klitorisle oynamadan kadının orgazm olması mümkün değildir. Bu yüzden ondan uzak durmak çok basitti.

Doğulu kadın halinden daha memnun gözüküyor çünkü neyi kaçırdığını bilmiyor. Daha alımlıdır çünkü henüz özgürleşme

hakkında hiç kafa yormuyor. Doğu bir bütün olarak —erkeği ve kadınıyla— yoksullukta, kölelikte, hastalıkta, ölümde, memnun olma koşullanması içinde yaşamaktadır.

Doğu zihninde devrim fikrine sahip olmak imkânsız olmuştu çünkü şu an yaşadığın her şeyin geçmiş yaşamlarındaki eylemlerinin bir sonucu olduğuna ilişkin koşullanma çok güçlüdür ve asırlardır vardır.

Kadınların niçin zarif göründüğünün ve Batı'daki gibi mutsuz olmamalarının nedenini anlamak çok basittir: Onlar kaderlerini kabul eder. Tarihte ilk kez Batılı kadın kader, karma yasası, geçmiş hayatlar hakkındaki kurgulanmış fikirlere karşı isyan ediyor...

Seks doğadaki en temel eylemlerden birisidir. Bu nedenle insan egosu ondan kurtulmaya çalışıyor.

Batılı kadın memnuniyeti her zaman sahip olduğu zerafeti yok eden çok devrimci bir dönemden geçmek zorunda kalmıştır. Ve bu onu diğer uca yöneltti; çirkin ve berbat bir şekilde davranmaya başladı. Bu anlayışa sahip bir başkaldırı değildir, bu tepkisel bir tavırdır. Batılı ve Doğulu kadın arasındaki farklara işaret edenlerden ilki Karl Marks'dır. O tüm dünyadaki entelektüellere, yoksulluğun geçmiş hayatla ya da kaderle ya da alınyazısı ile hiçbir ilişkisi olmadığını ilan etti ve onları ikna etti. Kimin zengin ve kimin fakir olacağı Tanrı tarafından belirlenmez. Kimin yoksul olacağına karar veren şey toplumsal yapıdır, ekonomik yapıdır. Ve bu yapı değiştirilebilir çünkü o Tanrı tarafından yapılmamıştır —Tanrı diye bir şey yoktur — o insan yapımıdır.

İlk darbe Karl Marks'tan gelmiştir. İkinci darbe Sigmund Freud'dan geldi. O, erkek ve kadının eşit olduğunu, aynı türe ait olduğunu ve kadını aşağılayan tüm teori ve felsefelerin insanlık dışı ve şoven olduğunu ilan etti. Ve sonra üçüncü ve son darbe Masters ve Johnson'un araştırmalarından geldi: Kadının asırlardır orgazmdan yoksun bırakıldığını ortaya çıkardı. Erkeğin davranışlarının insanlık dışı olduğunu kanıtladı. Erkek kendi cinsel ihtiyaçları söz konusu olduğunda kadınları kullanmıştır fakat kadının seksten haz almasını engellemiştir.

Bu üç şey Batı'daki ortamı tümden değiştirmiştir fakat henüz bu üçü Doğu'nun geleneksel zihnine nüfuz etmemiştir. Sonuç olarak Batılı kadın mücadele yolundadır. Ancak bu tepkisel bir durumdur. Bu yüzden ben Kadın Özgürlüğü Hareketi adı altında süren şeyin taraftarı değilim.

Ben kadınların özgür olmasını istiyorum ama diğer uca savrulmalarını değil. Kadın Özgürlüğü Hareketi diğer uca savruluyor; intikam almaya çalışıyor, erkeğin ona yaptığını aynı şekilde yapmaya çalışıyor.

Bu çok aptalcadır. Geçmiş geçmiştir, artık yoktur. Ve erkeğin yaptığı şey bilinçsizce yapılmıştır. O kadına karşı bilinçli değildi. Ne erkek farkındaydı ne de kadın farkındaydı.

Kadın Özgürlüğü Hareketi, erkeklerle ilişki kurmak istemediklerini açıklıyor; erkeklerle tüm ilişkiyi kesin. Homoseksüelliğin muadili olan lezbiyenliği destekliyorlar: Kadınlar sadece kadınları sevmeli ve erkekleri boykot etmeli. Bu tam bir sapıklık. Ve bir tepki olarak erkeğin ona yapmış olduğu her şeyi kadın da ona yapmalı: Terbiyesizlik, kötü muamele, erkeğin her zaman yaptığı gibi küfürlü konuşmak, erkeğin hep yaptığı gibi sigara içmek.

Haliyle onlar zarafetini, güzelliğini kaybediyor...tıpkı erkekler gibi giyiniyorlar. Ancak giydiklerinin seni çok değiştirdiği garip bir gerçektir. Doğulu kadının giyiminde bir zarafet vardır ve bu onun tüm bedenine zarafet verir. Batılı kadın kovboylarla yarışmaya çalışıyor: Kot pantolon, aptal görünümlü kıyafetler, çirkin saçlar.

Belki de intikam aldıklarını düşünüyorlar; kendilerini mahvediyorlar. Ancak intikam her zaman sana zarar verir, tepki her zaman sana zarar verir. Ben onları asiler olarak görmek isterdim.

Nadiren erkeklere karşı, çoğunlukla da kadınlara karşı çekim hissediyorum. Bu durum biraz canımı sıkıyor. Bununla ilgili bir şeyler söyleyebilir misiniz?

Seks ilk günah olarak adlandırılmıştır. O ne ilktir ne de günahtır. Adem ve Havva bilgi ağacındaki meyveyi yemeden önce de seks yapıyorlardı ve Cennet Bahçesi'ndeki tüm diğer hayvanlar da seks yapıyordu. Bilgi meyvesini yedikten sonra olan tek şey farkındalıktı: Onun farkına vardılar. Ve farkına vararak utandılar.

Niçin utanmışlardı? Bu utanç nereden geldi? Utandılar çünkü tıpkı diğer hayvanlar gibi davranıyorlardı. Ama tıpkı diğer hayvanlar gibi davranmanın nesi yanlış? İnsan da bir hayvandır. Fakat ego araya girer: Bilgi meyvesi egoyu yarattı. O üstünlüğü, üstünlük düşüncesini yarattı: "Biz üstün insanoğullarıyız. Bu aptal hayvanlar belli şeyler yaparsa affedilebilir. Ancak biz affedilemeyiz; bu bizim asaletimize yakışmaz.

Seks doğadaki en temel eylemlerden birisidir. Bu nedenle insan egosu ondan kurtulmaya çalışıyor.

Senin hatırlamanı istediğim ilk şey: Seks doğaldır. Ondan kurtulmak için çabalamaya ihtiyaç yoktur. Ondan kurtulmaya çalışırsan sapıklığın kurbanı olursun. Asırlardır insan seksten kurtulmaya çalıştığı için her türden sapıklığı yaratmıştır. İnsanlar heteroseksüellik-ten yoksun bırakıldığı için homoseksüellik ortaya çıkmıştır. Homoseksüellik manastırlarda dinsel bir olgu olarak doğmuştur çünkü rahiplerin bir yerde ve rahibelerin de başka bir yerde yaşamaları için onları zorladık. Ve onları yüksek duvarlarla ayırdık.

Avrupa'da hâlâ bin iki yüz yıldır tek bir kadının girmemiş olduğu katolik manastırlar vardır; altı aylık bir kız bebeğin bile girmesine izin verilmemiştir. Orada altı aylık bir bebekten korkacak ne türden insanlar yaşıyor? Bunlar nasıl insanlar? Aşırı düzeyde sapıklaşmış olmalılar, bir şey yapacaklarından çok korkuyor olmalılar. Kendilerine güvenemiyorlar.

Homoseksüelliğin olması kaçınılmazdır. Bu sadece manastırlarda, orduda olur çünkü bu iki yerde kadın ve erkeğin karışmasına izin vermiyoruz. Yahut bu kız ve erkek yurtlarında olur; orada da onların karışmasına izin vermiyoruz. Tüm eşcinsellik olgusu bu aptal yetiştirilme tarzının bir yan ürünüdür. Eşcinsellik erkek ve kadınların doğal bir şekilde buluşmasına izin verdiğimiz gün kaybolacaktır.

Seks doğaldır. Ondan kurtulmak için çabalamaya ihtiyaç yoktur. Ondan kurtulmaya çalışırsan sapıklığın kurbanı olursun. Asırlardır insan seksten kurtulmaya çalıştığı için her türden sapıklığı yaratmıştır.

Onları ilk çocukluk yıllarından itibaren ayırmaya başlarız. Bir oğlan kızlara oynamaya başlarsa onu aşağılarız. "Ne yapıyorsun? Sen hanım evladı mısın? Sen bir delikanlısın, sen bir erkeksin! Kızlarla oynama, bir erkek ol!" deriz. Bir erkek bebeklerle oynarsa azarlarız: "Bu kızlar içindir."

Eğer bir kız ağaca tırmanmaya çalışırsa onu hemen durdururuz: "Bu doğru değil; bu kadınsı zarafete uymaz," deriz. Ve eğer bir kız çabalarsa ve ısrarcı olursa ve asi olursa ona erkek fatma denir; ona saygı duyulmaz. Bu çirkin ayrımları yaratırız. Kızlar ağaca tırmanmaktan hoşlanır; bu çok güzel bir deneyimdir. Ve bebeklerle oynamanın neresi yanlış? Bir erkek çocuk bebekleri taşıyabilir çünkü hayatta bebeklerle tanışması gerekecek ve o zaman ne yapacağını bilemeyecek ve kafası karışacak.

Tüm bu şeylerin kişisel olarak seninle hiçbir ilgisi yok. Bu tüm dünyaya yayılmış olan toplumsal bir hastalıktır.

İki İngiliz centilmeni bir akşam Londra'daki kulüplerinde eski arkadaşları ile ilgili konuşuyorlardı.

Birisi, "Bizim Cholmondeley ne âlemde?" diye sordu.

"Duymadın mı? Afrika'ya safariye gitmişler de, seninkini bir maymunla yakalamışlar!" diye yanıtlar öbürü.

"Ne diyorsun? Maymunla mı? Yok, daha neler! Zaten onda biraz homoluk var mıydı, ne?"

"Homo falan değil, canım! Maymun dişiymiş."

Maymun bile olsa, şayet dişiyse, sorun yok.

Bu koşulları öyle derinlemesine yaratıyoruz ki, aşırı koşullanma yüzünden bazen insanlar baş kaldırıyorlar. Seks son derece doğal karşılanmalı; biz onu son derece ciddiye alıyoruz. Onu

ya çirkin, hayvanca olarak lanetliyoruz ya da ilahi bir şey haline getiriyoruz ama onu asla insani bir şey gibi kabul etmiyoruz ve eğlence olarak kabullenemiyoruz. O sadece eğlencelidir, o iyi bir spordur! Ve biz onun bir spor olarak güzeliğini kabul etmezsek insanlık bu çirkin saçmalıkların ağırlığını taşıyacak. O çok da iyi bir fiziksel aktivite ve en iyi egzersizdir.

Kalp uzmanlarına sorabilirsin. Cinsel aktivitenin kalp krizini önlediğini söylüyorlar. Kesin olan bir şey var, hiçbir erkek sevişirken kalp krizi geçirmemiştir. Her çeşit aktivitede kalp krizi olmuştur ama asla sevişirken değil. Hiç, birisinin sevişirken kalp krizi geçirip öldüğünü duydun mu? Hayır, asla. O çok doğal bir fiziksel aktivitedir. Ve eğlencedir. İyi bir spordur.

Benim tüm problemlerle ilgili yaklaşımım şudur: Herhangi bir şey varsa onun derinine in. Böylelikle, eğer bir hazine varsa, hazineyi bulursun ya da onun boş olduğunu fark edersin. Her iki durumda da zenginleşirsin.

Eğer bunu ciddiye almazsan, bir kadını çekici bulsan bile endişelenmene gerek kalmaz. Endişelenme çünkü endişenin bir faydası olmayacak. Bunda yanlış bir şey yok. Cahil, ilkel bir geçmiş tarafından koşullandırılmamış gerçekten özgür bir dünyada, gerçekten aydınlanmış bir dünyada böyle şeylerin hepsini kabul edeceğiz. Evet, arada bir, bir kadını ya da bir erkeği sevebilirsin. Bunda yanlış hiçbir şey yok çünkü içinde her ikisi de mevcut. Her erkek hem erkektir hem de bir kadındır. Her kadın hem kadındır hem de bir erkektir. Çünkü sen bir erkek ve kadının buluşmasından doğdun. Bu demektir ki senin yarın babandan gelmiştir ve diğer yarın annenden gelmiştir; bir parçan erkektir ve diğer parçan kadındır.

Bu yüzden endişelenecek pek bir şey yok. Belki senin erkek kısmın başka kadınlara karşı çekim hissediyordur fakat biyolojik olarak bir kadın olduğundan korkuyorsun. Korkmana hiç gerek yok! İşi kolayından al; benim temel yaklaşımım budur. Sakin ol. Her şeyi ciddiye almaktansa, işleri kolay tarafından yaparak, kişi bunların ötesine daha rahat ve çabuk bir şekilde geçebilir. Bunları ciddiye alırsan onlara takılıp kalırsın, onların ağırlığını hissedersin.

Ve bu büyük bir problem değildir. Daha büyük problemler var...

"Nadiren erkeklere karşı, çoğunlukla da kadınlara karşı çekim hissediyorum." diyorsun.

İyi! En azından birisini çekici buluyorsun. Sevme ihtimali var. Son derece cansız, son derece donuk, son derece ruhsuz, son derece duyarsız insanlar var. Onlar sadece paraya ya da politik güce ya da şöhrete çekiliyorlar. Ama bu insanlar sapık olarak algılanmıyor. Onlar *hakiki* sapıklardır: Para onların tüm hayatıdır. Her şeyini ona adarlar; para onların tanrısıdır. Sen çok daha iyi bir durumdasın; en azından paraya âşık değilsin.

Sen kadınları çekici buluyorsun: Gayet iyi. Kadınlarla ilişkide derinleş. Eğer bu sende bir kaygı hali yaratırsa bir kadınla ilişkini derinleştiremeyeceksin demektir. Eğer bir kadınla ilişkinde derine inersen, benim anlayışıma göre er ya da geç bu ilişkinin çok tatmin edici olmadığını göreceksin. Çünkü iki kadın birbirine benzer. Ve bir ilişki doyurulması gereken belirli bir gerilime, giderilmesi gereken belirli bir kutuplaşmaya ihtiyaç duyar. Aşık olan iki kadın veya âşık olan iki erkek iyi bir ilişkiye sahip olacaktır ama bu çok ateşli olmayacaktır. O biraz donuk, monoton, biraz sıkıcı olacaktır.

Ancak derinine inersen, sadece o zaman bu tip şeylerin farkına varacaksın. Kaygıların fazla derine inmene izin vermeyecektir. Ve o zaman da tüm yaşamın kadınlara karşı çekim hissederek ve onlarla ilgilenerek geçecek.

Benim tüm problemlerle ilgili yaklaşımım şudur: Herhangi bir şey varsa onun derinine in. Böylelikle, eğer bir hazine varsa, hazineyi bulursun ya da onun boş olduğunu fark edersin. Her iki durumda da zenginleşirsin. Hazineyi bulursan elbette zenginleşirsin. Şayet boş olduğunu görürsen onunla işin biter.

İlişki içindeki iki kadın büyük bir aşk yaşayamaz. Aralarında yüzeysel bir ilişki olur; onun zirveleri ve derinlikleri olmayacaktır. O nedenle, zirvelerden ve derinliklerden korkan insanlar bunu çok konforlu, çok makul bulacaktır. Bu nedenle eşcinsellere "neşeli" (gay) diyorlar. Onlar neşeli görünüyorlar; onlar heteroseksüellerden çok daha neşeli görünürler.

Heteroseksüeller daha çok kargaşanın içine girer; daha çok kavga ve daha **az** anlayış vardır. Böyle de olmak zorunda çünkü bir erkek ile bir kadın birbirlerini iki kadının birbirlerini anladığından çok daha zor anlar. İki erkek birbirini çok daha iyi anlar çünkü aynı türdendirler ama kıvılcım her zaman eksiktir. Evet belirli bir neşe olacaktır ama büyük bir aşk olamaz, büyük bir şiir olmaz; ortalama olur. İlişki homeopatik olur. Macerası, sürprizleri olmaz: Güvenli, daha anlayışlı, dırdırsız, daha az çatışmalı olur.

Homoseksüel ilişki biraz tatlandırıcı gibidir: Çok tatlı ama biraz da mide bulandırıcıdır. Ama bir erkek-kadın ilişkisi her zaman diken üstündedir. Asla uyuyamazsın, diğeri buna izin vermez. Sürekli birbirlerini kışkırtırlar. Kadın ve erkek bu kadar ayrı dünyalara aittir: Aralarındaki çekim de *budur.*

Kadınlarla ilişkilerinde inebildiğin kadar derine in; endişe etme. Çok geçmeden farklı türden bir ilişkinin iki zıt kutup arasında var olabileceğini göreceksin. Sonrasında bir erkekle derin bir ilişkiye gir. Çünkü sadece derin bir ilişki yaşadığında göreceksin ki, tüm ilişkiler eksik kalıyor. Erkek-kadın ilişkileri dahi eksik kalıyor; asla sana vaat ettiği doyumu sağlamıyor.

Toplumu dönüştürmek zorundayız. Ama onu dönüştürmenin tek yolu bireyleri dönüştürmektir; başka bir yolu, kestirme bir yolu yok.

Ve sadece kendi deneyiminle — Budalar'ın veya benim anlatımımla değil— sadece kendi tecrübelerinle bir gün tüm ilişkilerin ötesine geçebilirsin. O zaman kendi başına mutlu olursun. Ve tek başına mutlu olabilen insan *gerçekten* bir bireydir. Mutluluğun diğerine bağlıysa, sen bir kölesin; henüz özgür değilsin, esaret altındasın.

Yalnızken mutlu olduğunda, kendi başına yaşayabildiğinde, bir ilişkiye girmek için içinde bir gereksinim duymazsın. Bu, ilişki kurmayacaksın anlamına gelmiyor. İlişki kurmak başka bir şey, ilişki içinde olmaksa oldukça başka bir şeydir. İlişki içinde olmak bir nevi tutsaklıktır, ilişki kurmak ise paylaşmaktır. Birçok insanla ilişki kuracaksın, birçok insanla neşeni ve sevincini paylaşacaksın ama belirli bir insana bağımlı olmayacaksın ve kimsenin de sana bağımlı olmasına izin vermeyeceksin. O zaman özgürlük içerisinde, neşe ve sevgi içerisinde yaşarsın.

Diyorsun ki, *"Bu durum biraz canımı sıkıyor."* Bundan hiç, azıcık bile rahatsız olma. Keyfini çıkar. Bu senin suçun değil. Hıristiyanlar, Jainler, Hindular, Budistler tarafından büyütüldün;

bunda senin suçun yok. Ne yapabilirsin ki? Koşullandırılmış bir dünyaya geliyorsun ve sen o kadar masum, o kadar temiz ve başına geleceklerden habersiz geliyorsun ki. Önce anne baban başlıyor üzerine yazmaya. Ve tüm toplum üzerine bir şeyler yazmaya başlıyor. Bu senin kabahatin değil, hasta bir toplumun emareleri bunlar.

Toplumu dönüştürmek zorundayız. Ama onu dönüştürmenin tek yolu bireyleri dönüştürmektir; başka bir yolu, kestirme bir yolu yok. Keyfini çıkar ilişkilerinin; her ne kadar yeterli olmasalar da, hâlâ iyidir. Bu seni heteroseksüel ilişkiye yöneltecek; bu biraz daha iyidir. Bu da seni tatmin etmeyecek. Sonra bu da seni, sadece tek başınayken gerçekleşen meditasyona, tek başınalığa, bu güzelliğe, bu rahmete götürecektir.

Evlilik

Niçin erkek ve kadınların dost olması bu kadar zordur? Bu çok normal gözüküyor ve neredeyse imkansız bir hal alıyor. Ya — adam ve karısı— gibi çirkin bir uzlaşma var ya da sonunda nefrete dönüşen tutku var. Niçin erkek ve kadın arasında her zaman çirkinlik oluyor?

Bunu anlamak çok basittir. Evlilik insan tarafından icat edilmiş olan en çirkin kurumdur. O doğal değildir; onun icat olunması sayesinde kadını kendi tekeline alabilirsin. Kadınlara onlar sanki bir toprak parçasıymış veya kâğıt paraymış gibi davranıyorsun. Kadınlar bir nesne haline indirgendi.

Unutma ki, eğer bir insanı bir nesneye —bilinçsiz, farkında olmayan— indirgersen sen de aynı statüye indirgeniyorsun; aksi takdirde iletişim kuramazdın. Eğer bir sandalyeyle konuşabiliyorsan, sen de bir sandalyesin.

Evlilik doğaya aykırıdır.

Evlilik insan tarafından icat edilmiş olan en çirkin kurumdur. O doğal değildir.

Sen sadece senin elinde olan şu an hakkında emin olabilirsin. Yarınla ilgili tüm sözler yalandır; ve evlilikse tüm hayatınız boyunca birlikte kalmak, birbirinizi sevmek, son nefesinize kadar birbirinize saygı duymak için verdiğiniz bir sözdür.

Pek çok çirkin şeyi icat etmiş olan şu din adamları sana evliliğin cennetten çıkma olduğunu söylüyor. Cennetten çıkma hiçbir şey yoktur; cennet yoktur.

Doğayı dinlersen, sorunların, soruların buhar olup gidecektir. Sorun şudur: Biyolojik olarak erkek kadına çekim hisseder, kadın erkeğe çekim hisseder ancak bu çekim sonsuza kadar aynı kalamaz. Sen ulaşmak istediğin bir şeyi cazip buluyorsun. Güzel bir kadın, güzel bir erkek görürsün; seni cezbeder. Bunda yanlış hiçbir şey yok. Kalbinin daha hızla attığını hissedersin. Bu adamla ya da kadınla birlikte olmak isterdin ve bu çekim o kadar güçlüdür ki, o an bu kadınla sonsuza kadar yaşamak istediğini düşünürsün.

Sevgililer birbirlerini kandırmaz, onlar doğruyu söylüyor. Ancak bu gerçek, o ana aittir. Aşıklar birbirlerine, "Sensiz yaşayamam", dediklerinde birbirlerini kandırmıyorlar gerçekten bunu kastediyorlar. Ama onlar hayatın doğasını tanımıyorlar. Yarın aynı kadın çok da güzel gözükmeyecek. Günler geçtikçe kadın ve erkek, her ikisi de hapsolmuş hissedecekler.

Birbirlerinin coğrafyalarını tamamıyla tanımış durumdalar. Başlangıçta o keşfedilecek bilinmeyen bir topraktı, artık keşfedilecek bir şey yok. Ve aynı sözcükleri tekrarlamak ve aynı eylemleri tekrar edip durmak mekanik ve çirkin gelir. Bu yüzden tutku nefrete dönüşür. Kadın senden nefret eder çünkü aynı şeyi yapmaya devam edeceksin. Senden kaçınmak için kocası eve girdiği an yatağa gitmesi, başının ağrıması gerekir. Bir şekilde aynı şeyin içine girmek istemez. Ve erkek ofiste sekreteriyle oynaşıyor; şimdi o bilinmeyen bir topraktır.

Bana göre bu tamamen doğanın kendisidir. Doğal olmayan şey din adına, Tanrı adına tüm hayatları boyunca insanları esir alıyor.

Daha iyi, daha akıllı bir dünyada, insanlar sevecek ama hiçbir sözleşme yapmayacaktır. Bu iş dünyası değil. Birbirlerini anlayacaklar ve hayatın değişken akışını kavrayacaklar. Birbirlerine karşı dürüst olacaklar. Sevgilisinin artık onun için coşku duymadığını

hissettiği an erkek ayrılma vaktinin gelmiş olduğunu söyleyecek. Evliliğe gerek yok; boşanmaya gerek yok. O zaman dostluk mümkün olacak.

Özel hayatına, devletin, mahkemenin ve kanunların karışması çirkindir; onlardan izin almak zorundasın. Onlar kim oluyor?

Bana niçin erkekler ve kadınlar arasında dostluğun mümkün olmadığını soruyorsun... Tutuklayanla tutuklu arasında dostluk mümkün değildir. Dostluk, toplumun, medeniyetin, kültürün esaretinden tamamıyla özgürleşmiş, yalnızca kendi özgün doğasına göre yaşayan eşit insanlar arasında kurulur.

Kadına, "Tatlım, balayı bitti," demek ona hakaret etmek değildir. Eğer kadın, "Artık bazı şeyler güzelliğini yitirdi. Köprünün altından çok sular aktı. Mevsim değişti, aramızdaki bahar artık yok; çiçekler açmıyor, kokular yayılmıyor. Ayrılma vakti geldi" derse bu bir hakaret değildir. Ve yasal evlilik bağı olmadığı için boşanma sorunu da yoktur.

Özel hayatına, devletin, mahkemenin ve kanunların karışması çirkindir; onlardan izin almak zorundasın. Onlar kim oluyor? Bu, iki birey arasındaki bir meseledir, onların özel hayatıdır.

Kocalar değil, karılar değil; sadece dostlar olacak. Sadece dostluk olursa tabii ki tutku nefrete dönüşmeyecek. Tutkunun kaybolmaya başladığını hissettiğin an hoşçakal diyeceksin ve bu anlaşılacak Acı bile duy-san, yapılacak hiçbir şey yok; hayat böyle.

Ancak insan toplumları, kültürleri, medeniyetleri, kanunları, kuralları yarattı ve tüm insanlık doğallığını yitirdi. Bu yüzden kadınlar

erkekler dost olamazlar. Ve erkekler ve kadınlar karı ya da koca olurlar ki bu kesinlikle çirkin bir şeydir; birbirlerini sahiplenmeye başlarlar.

İnsanlar nesne değiller, onlara sahip olamazsın. Karının güzel olduğunu hissedersem ve ona yaklaşırsam kızarsın, kavga etmeye hazır olursun çünkü senin malına el uzatıyorum. Hiçbir eş kimsenin malı değildir, hiçbir koca kimsenin malı değildir. Nasıl bir dünya yarattın? İnsanlar mülkiyete indirgeniyor; o zaman da kıskançlık, nefret olur.

Sen kendin de komşunun karısını arzuladığını biliyorsun. Doğaldır ki karın hakkında da tahminlerin vardır. Karın gayet iyi biliyor ki başka birisini arzuluyor ama kocası yüzünden bu kişiye yaklaşamıyor. O elinde bir silahla bekliyor. Aşkın nefrete dönüşmesi kaçınılmazdır ve yaşam boyunca nefret birikmeye devam eder. Ve bu nefretin içinden güzel çocukların doğacağına inanabiliyor musun? Onlar sevgiyle değil, görev bilinciyle doğuyor. Kendini kullandırtmak karının görevidir.

Gerçeği söylemek gerekirse, evli kadınlar ve orospular arasında hiçbir fark yoktur. Aradaki fark kendi arabana sahip olmanla taksiyle gitmen arasındaki kadardır.

Bir orospu birkaç saatliğine satın alınır; eşler uzun süreli ilişkilerdir, daha ekonomiktir. Kraliyet ailelerinde, asil kan dışındaki evliliğe izin verilmez. Statü, para, güç... İlişkinin maddi çıkarlara bağlı olduğu koşullar altında kimse kimseyi sevemez.

Sen para kazandığın için kadın sana bağımlıdır. Ve asırlar boyunca erkekler, kadınların eğitilmesine, iş hayatına girmesine, meslek sahibi olmasına, kadın kendi maddi koşullarına, kendi banka hesabına sahip olursa onu bir nesneye indirgeyemeyecekleri için izin

vermediler. O sana bağımlı olmak zorunda. Ve zannediyor musun ki sana bağımlı olan birisi seni gerçekten sevebilecek?

Her kadın kocasını öldürmek ister. Onu öldürmeyecek olması ayrı bir konudur. Çünkü onu öldürürse ne yapacak? O eğitimsizdir, toplumda tecrübesi yoktur, para kazanma şansı yoktur. Koca — istisnasız her koca— bu kadından kurtulmak ister. Ancak ondan kurtulamaz. Çocuklar vardır ve bizzat kendisi bu kadına binlerce kez onu sevme sözü vermiştir. İşine giderken kadını öper. Onda sevgi yoktur, sadece iskeletler birbirine değiyor, kimse mevcut değil.

Evli kadınlar ve orospular arasında hiçbir fark yoktur. Aradaki fark kendi arabana sahip olmanla taksiyle gitmen arasındaki kadardır.

İnsan kadın ve erkek arasında dostluğun mümkün olmadığı bir toplum yaratmıştır.

Şunu unutma, dostluk o kadar kıymetli bir şeydir ki sonucu ne olursa olsun karın bile olsa, kocan bile olsa onunla dost kal. Ve birbirinize tam ve kesin özgürlük verin.

Ben bir sorun görmüyorum. Eğer bir kadını seversem ve bir gün bana başka birisine âşık olduğunu ve çok mutlu hissettiğini söylerse mutlu olacağım. Onu seviyorum ve onun mutlu olmasını istiyorum; sorun nerede? Ona her şekilde yardımcı olacağım ki bu sayede o daha da mutlu olabilsin. Şayet o başka birisiyle daha mutlu olabiliyorsa, beni üzen şey nedir?

Canını acıtan şey senin egondur: O, senden daha iyi olan birisini bulmuştur. Daha iyi olması gerekmiyor, senin şoförün bile olabilir; bu sadece küçücük bir değişiklikten ibarettir. Ve şayet

birbirinize tam özgürlük verirseniz, muhtemelen tüm hayatınız boyunca veya ebediyen beraber kalabilirsiniz çünkü birbirinizden kurtulmak için bir neden yok.

Evlilik diğerinden kurtulma ihtiyacını doğurur çünkü özgürlük kaybedilmiştir ve özgürlük insan yaşamındaki en yüksek değerdir. Tüm çiftleri özgür bırak ve şaşıracaksın, bu dünya bir cennete dönüşecek. Başka problemler vardır. Çocukların var; çocuklara ne olacak? Benim cevabım, çocukların anne babalarına ait olmaması gerektiğidir, onlar komüne ait olmalı. O zaman sorun yoktur. Ebeveynler çocuklarla buluşabilir, çocukları davet edebilir, çocukları ile dost olabilirler; ne de olsa çocuklar onlara bağımlı değildir, komüne aittir. Ve bu pek çok psikolojik sorunu ortadan kaldıracaktır.

Eğer bir çocuk sadece annesini tanırsa, annenin kişiliği onun üzerinde iz bırakır. Artık hayatı boyunca annesi gibi bir kadın bulmaya çalışacaktır ve böyle bir kadını asla bulamayacaktır. Bir kız asla tamamen babasının kopyası bir erkek bulamayacaktır. O zaman hiçbir kadınla hiçbir erkekle tatmin olamazsın.

Ancak çocuklar komüne ait olursa, pek çok amcayla ve pek çok teyzeyle temas kuracaklardır; zihinlerinde tek bir resim taşımayacaklar. Belli belirsiz bir kadınlık ya da erkeklik fikrine sahip olacaklar ve bu fikre komündeki pek çok insanın katkısı olacak; o çok boyutlu olacak. Birisini bulma olasılığı olacak. Çünkü belli belirsiz bir fikrin var. Birisini bulabilirsin ve bu kişi belirsiz fikrini somutlaştırıp bir gerçeğe dönüştürebilir. Oysa şimdi senin somut bir fikrin var ve belli belirsiz bir kişi ile tanışıyorsun. Er ya da geç hayal kırıklığı olacak.

Ve komüne ait olan çocuklar daha çok öğrenecek, daha cana yakın olacak ve her türlü etkileşime daha açık olacak. Daha zengin olacaklar. Bir çift tarafından yetiştirilen bir çocuk çok yoksuldur. O değişik zihinlere, farklı güzelliklere sahip milyonlarca insanın

olduğunu bilmez. Eğer bir çocuk komünün içinde dolaşırsa, doğal olarak, çok daha zengin olacaktır. Ve birisiyle uzun bir dostluk olasılığına yönelmeden önce çok şeyi biliyor olacak.

Şu an olan şey ne? Kumsalda bir kız görüyorsun ve âşık oluyorsun. Onu hiç tanımıyorsun, onun sadece makyajını tanıyorsun.

Özgürlük insan yaşamındaki en yüksek değerdir. Tüm çiftleri özgür bırak ve şaşıracaksın, bu dünya bir cennete dönüşecek.

Ertesi sabah uyanıp makyaj silinmiş olduğunda, "Aman Allahım! Ne yaptım ben? Bu, benim evlendiğim kadın değil; bu başka birisi" diyeceksin. Ama verdiğin sözün tersini yapamazsın. Yapsan bile, seni hizaya getirmek için devlet vardır, mahkemeler vardır. Bu çok çirkin, hastalıklı bir durum.

İnsanlara birbirlerini, mümkün olduğunca çok insanı tanıma özgürlüğü verilmelidir çünkü herkes eşsizdir ve karşılaştırılamazlar. Bırak çocuk olabildiğince çok kaynaktan içsin ve birlikte yaşayacağı doğru insanın kim olacağı hakkında içgörü sahibi olsun.

Kimse âşık olmayacak; herkes bilinçli bir şekilde "Bu, aradığım insan," diye karar verecek. O kadar çok insan tanımıştır ki, sevdiği özelliklere, niteliklere sahip olan insanın kim olduğunu anlar. Ve o zaman da olacak tek şey dostluktur. Korku yoktur. Yarın işler değişirse, bunun bir mahsuru yoktur.

Toplum rutin bir şekilde, sabitleşmiş bir şekilde — statik, durağan— yaşamamalıdır; hareket halinde bir akış olmalıdır. Bir kadın sana belli bir coşku veriyorsa, bir başka kadın sana bambaşka bir coşku verebilir. Bir üçüncü kadın bir sürpriz olacaktır. O halde,

fakir kalmak niye? Sırf İsa "Kutsanmış olanlar yoksullardır," dediği için mi?

Her boyutta zengin ol ve kendini açık ve ulaşılabilir tut. Ve kiminle beraber olursan ol şunu net bir şekilde anlarsın: "Aramızdaki evlilik belgesi değil, özgürlüktür. Biz özgür olarak, gelecek için bir vaatte bulunmadan buluşuyoruz çünkü kim geleceği bilebilir ki?"

Üniversitede öğrenciyken, son yüksek lisans der-simdeki bir kız benden çok hoşlanmıştı. Güzel bir kızdı; ama o zaman ben kızlarla ilgilenmiyordum. Tanrıyı delicesine arıyordum!

Sınavlardan sonra, üniversiteden ayrılırken... Beklemişti, bunu biliyordum; ona yakınlaşmamı bekleyip durmuştu. Normal olan budur: Erkek, kadına yaklaşır; kadının erkeğe yaklaşması zarif değildir. Garip bir fikir... Anlamıyorum. Kim yaklaşırsa, o zariftir. Kim başlatırsa, aslında cesur olan odur.

Üniversiteden ayrılırken bana, "Artık hiç şans kalmadı," dedi. Beni bir köşeye çekti ve "İki yıldır sürekli seni bekledim durdum. Bir ömür boyu seninle birlikte olamaz mıyız? Seni seviyorum" dedi.

Ben de, "Eğer beni seviyorsan, lütfen beni yalnız bırak. Ben de seni seviyorum; bu yüzden ben de seni yalnız bırakıyorum. Çünkü aşk adına neler olup bittiğini biliyorum. İnsanlar zincirlenip tutsak oluyorlar; tüm sevinçlerini kaybediyorlar. Yaşam çekilmez hale geliyor. Sana gitmeden son tavsiyem bu: Asla kimseye bir ömür boyu tutunmaya çalışma" dedim.

Eğer iki insan kendi iradeleriyle bugün beraberlerse, bu yeter de artar bile. Eğer yarın tekrar beraber olmak isterlerse, iyi. İstemezlerse, bu onların özel meselesidir. Kimse müdahale edemez.

Niçin asırlardır orospular olmuştur? Onları kim yarattı? Bu zavallı kadınlardan kim sorumlu? Evlilik kurumudur sorumlu.

Şu ana kadar hep çocuk sorunu ortaya çıkıyordu. Benim cevabım çocukların komüne ait olmaları gerektiğidir. Ebeveynleri beraber olsa da, ayrı olsa da, çocuklar istediklerinde onlara gider. Ve ebeveynlerinden sevginin özgürlük olduğunu, esaret olmadığını öğrenirler. Ve komünde yaşayıp farklı insanların farklı özelliklerini tatmalı ve keyfini çıkartmalılar.

Karar verecekleri an geldiğinde de, aptal âşık durumuna düşmezler: Düşünülmüş, tartılmış, üstünde meditasyon yapılmış bir karar olur. Belki ömürleri boyunca beraber kalma ihtimali olabilir. Aslında özgürlük olursa, ihtimal de daha büyük olur; daha çok insan beraber kalır.

Evlilik ortadan kalkarsa, boşanmalar da otomatik olarak yok olur. Boşanma evliliğin bir yan ürünüdür. Bu basit gerçeğin kimse altını çizmiyor. Niçin asırlardır orospular olmuştur? Onları kim yarattı? Bu zavallı kadınlardan kim sorumlu? Evlilik kurumudur sorumlu.

Karından sıkıldın; sırf değişiklik olsun diye, sana bağımlı olmayacak bir kadınla beraber olmak istiyorsun. Çünkü evlenmek için bir tane yeter; iki tanesi çok fazla olacaktır. Geçici, birkaç saatliğine bir beraberlik. Kendini birkaç saatliğine sevgi dolu tutabilirsin. O da, kendini birkaç saat için sevgi dolu tutabilir. Üstelik bundan para da kazanıyor.

Dünyanın dört bir tarafında milyonlarca kadın bedenlerini satar hale düşürülmüştür. Bunu kim yaptı? Politik liderlerin, dini liderlerin. Ben bu insanların suçlu olduğu kanaatindeyim. Ve sıradan

suçlular da değiller çünkü tüm insanlık asırlardır bu birkaç aptal yüzünden acı çekiyor.

Hayat o kadar basit ve güzel ki; sadece tek bir şey eksik: Özgürlük.

Ama işe kendinle başlamak zorundasın; başka hiçbir yol yok. Eğer birisini seviyorsan, ikinizi bağlayan tek şey özgürlük olmalı. Ve eğer kadınını yarın bir başkasına sarılırken görürsen kıskanman için bir neden yok. Zenginleşiyor, biraz yeniliği tadıyor. Arada bir değişiklik için Çin lokantasına gidersin ya, onun gibi. İyi bir şey bu. Kendi yemeğine geri döneceksin ama Çin lokantası sana yardım etti; kendi yemeğinin tadını daha çok almanı sağladı. Belki de kendi yemeğini daha çok beğendini fark ettin. Ama birkaç gün sonra da — zihin böyledir— bir İtalyan lokantasına yönelir ... spagetti zamanı!

Hayat o kadar basit ve güzel ki; sadece tek bir şey eksik: Özgürlük. Eğer karın başka insanlarla beraberse, çok geçmeden yeni bir anlayışla ve zenginleşmiş olarak sana geri dönecek. Ve sen de daha önce hiç görmediği bir şey bulacak. Ve bu arada senin de evde koltuğunda oturup başını yumruklamana gerek yok. Sen de deneyim kazanıyorsun, böylece, kadının sana geri döndüğünde sen de yenilenmiş olacaksın. Sen de bu arada Çin lokantasına gittin.

Yaşam bir sevinç, bir kutlama olmalı. Ancak o zaman kadınla erkek arasında bir dostluk olabilir. Aksi takdirde, düşman kardeşler olarak kalacaklar.

Evlilik sevgiyi yok ediyorsa, sevgiyi ve düşünceleri gün be gün paylaşıp çocukları anne ve babasıyla birlikte büyütmeyi nasıl başaracağız?

Sevginin evlilik tarafından yok edildiğini asla söylemedim. Evlilik sevgiyi nasıl öldürebilir ki? Evet, sevgi evlilikte ölüyor; ama o *senin* tarafından öldürülüyor, evlilik tarafından değil. Çiftler tarafından öldürülüyor. Evlilik sevgiyi nasıl yok edebilir? Onu yok eden sensin; çünkü sevginin ne olduğunu bilmiyorsun. Biliyormuş gibi davranıyorsun, sadece bildiğini ümit ediyorsun, bildiğini hayal ediyorsun; ama sevginin ne olduğunu bilmiyorsun. Sevgi öğrenilmelidir: O var olan en büyük sanattır.

Diyelim insanlar dans ediyor ve birisi sana, "Gel dans et," diyor, "Bilmiyorum," dersin. Hemen, sahneye atlayıp dans etmeye başlamaz ve herkesin senin muhteşem bir dansçı oluğunu zannetmesini sağlamazsın. Sadece bir soytarı olduğunu kanıtlamış olacaksın. Bu —onun zarafeti, hareketleri— öğrenilmelidir. Bedeni bunun için eğitmen gerekir.

Bir tuval ve fırça ve boyalar var diye ressam hemen resim yapmaya başlamaz. Resim yapmaya başlamazsın. "Gerekli her şey var; o zaman, ben resim yapabilirim," demezsin. Resim yapabilirsin ama bu şekilde bir ressam olmayacaksın.

Bir kadınla tanışırsın: Tuval oradadır. Hemen sevgili olursun: Resim yapmaya başlarsın. Ve o da senin üzerinde resim yapmaya başlar. İkiniz de sonunda aptal —boyanmış aptallar— olduğunuzu kanıtlarsınız ve eninde sonunda ne olduğunu anlamaya başlarsınız. Hiçbir zaman sevginin bir sanat olduğunu düşünmezsin. Sanatla doğmadın, doğumunla hiçbir ilişkisi yoktur. Onu öğrenmek zorundasın. O en ince sanattır.

Sadece bir potansiyelle doğarsın. Elbette, bir bedenle doğuyorsun; bir bedenin olduğu için dansçı olabilirsin. Bedenini hareket ettirebilir ve bir dansçı olabilirsin ama dans etmeyi öğrenmek gerekir. Dans etmeyi öğrenmek büyük gayret ister. Dans o kadar da zor değildir; çünkü dansta kendi başınasın.

Sevgi çok daha zordur. O başka birisiyle dans etmektir. Dansın ne olduğunu diğerinin de bilmesi gerekir. Birisiyle uyumlu yaşamak büyük bir sanattır. İki kişi arasında bir ahenk yaratmak ...i ki insan demek iki farklı dünya demektir. İki farklı dünya birbirine yakınlaştığında, şayet nasıl uyum sağlanacağını bilmiyorsan, çarpışma kaçınılmazdır. Sevgi uyumdur. Ve mutluluk, sağlık, ahenk; hepsi sevgiden doğar. Sevmeyi öğren. Evlenmek için acele etme, sevmeyi öğren. Muhteşem bir sevgili ol önce.

Sevginin ilk dersi sevgiyi istemek değil, sadece vermektir. Bir veren ol. insanlar ise tam tersini yapıyorlar.

Ve bunun için gerekli olan şey nedir? Ve gerekli olan şey şudur: Muhteşem bir sevgili, geri çevrilip çevrilmemeyi umursamadan her zaman sevgi vermeye hazırdır. Ama her zaman da geri çevrilir; bu doğanın kanunudur. Bu tıpkı dağa gidip bir şarkı söylediğinde vadilerin sana yanıt vermesine benzer. Hiç dağlarda, tepelerde bir yankı noktasına rastladın mı? Bağır ve vadiler bağırır ya da şarkı söyle vadi şarkı söyler. Her kalp bir vadidir. Eğer içine sevgi akıtırsan, seni yanıtlar.

Sevginin ilk dersi sevgiyi istemek değil, sadece vermektir. Bir veren ol. İnsanlar ise tam tersini yapıyorlar. Onlar verirken bile, sadece sevginin geri dönmesi düşüncesiyle veriyorlar. Bir pazarlık

bu. Paylaşmıyorlar, özgürce paylaşmıyorlar. Koşullu paylaşıyorlar. Göz ucuyla geri gelip gelmeyeceğini izliyorlar. Çok zavallı insanlar...sevginin doğal işleyişini bilmiyorlar. Sen sadece akıt, o gelecek.

Ve eğer gelmiyorsa, endişelenecek bir şey yok çünkü bir âşık sevmenin mutluluk olduğunu bilir. Gelirse iyidir; o zaman mutluluk katlanır. Fakat hiç geri gelmese bile, sevme eyleminin içinde öylesine mutlu olur, öylesine kendinden geçersin ki geri dönüp dönmemesi kimin umurunda?

Sevginin kendi özüne ait mutluluğu vardır. Sen sevdiğinde o gerçekleşir. Sonucu beklemeye gerek yok. Sadece sevmeye başla. Yavaş yavaş çok daha fazla sevginin sana geri döndüğünü göreceksin. Kişi sever, sadece severek sevginin ne olduğunu öğrenir. Tıpkı kişinin yüzerek yüzmeyi öğrenmesi gibi severek sevmeyi öğrenir.

Ve insanlar çok cimri. Muhteşem bir sevgilinin gelmesini bekliyorlar, o zaman sevecekler. Kapalı kalırlar, çekingen kalırlar. Sadece beklerler. Bir yerlerden bir Kleopatra gelecek o zaman yüreklerini açacaklar ama o an gelene dek yüreklerini açmayı tamamıyla unutmuş olurlar.

Hiçbir sevme fırsatını kaçırma. Bir sokaktan geçerken bile sevebilirsin. Bir dilenciyi bile sevebilirsin. Ona bir şey vermene bile gerek yoktur; en azından gülümseyebilirsin. Bedavadır; ama gülümsemen kalbini açar, kalbini daha canlandırır. Bir dost ya da bir yabancı birisinin elini tut. Sadece doğru kişi ortaya çıktığında sevmeyi bekleme. O zaman doğru kişi asla gelmeyecek. Sevmeye devam et. Ne kadar çok seversen, doğru insanı bulman o kadar mümkün olur çünkü kalbin çiçek açmaya başlar. Çiçek açan bir yürek pek çok arıyı, sevgiliyi kendine çeker.

Çok yanlış bir şekilde eğitildin. Her şeyden önce herkes kendisinin zaten bir sevgili olduğu yanlış inancı ile yaşıyor. Sadece doğduğun için büyük bir âşık olduğunu düşünüyorsun. Bu o kadar kolay değil. Evet, bir potansiyel var ama potansiyel disipline edilmeli, eğitilmeli. Bir tohum var ama çiçek açmak zorunda.

Sen tohumu taşıyıp duruyorsun; hiçbir arı gelmeyecek. Sen hiç arıların tohuma gittiğini gördün mü? Tohumların çiçek açabileceklerini bilmiyorlar mı? Fakat onlar çiçek haline geldiğinde gelir. Bir çiçek ol; bir tohum olarak kalma.

Ayrı ayrı mutsuz iki insan, bir araya geldikleri zaman birbirleri için daha çok mutsuzluk yaratırlar. Bu matematikseldir. Mutsuzdun, karın da mutsuzdu; bir arada mutlu olacağınızı ümit ediyorsunuz? Bu, basit bir aritmetik, iki artı iki dört eder gibi bir şey. O kadar basit. Yüksek matematik bilmek gerekmiyor. Çok sıradan, parmak hesabı neredeyse. İkiniz de mutsuz olacaksınız.

Nasrettin Hoca'nın karısı, "Artık beni sevmiyor musun?" diye sorar. "Flört ettiğimiz zamanlarda ettiğin o hoş iltifatları artık etmiyorsun," diyerek önlüğünün kenarıyla gözyaşlarını siler.

"Seni seviyorum, seni seviyorum," diye sitem eder Nasrettin Hoca. "Artık çeneni kapatıp susar mısın? Bırak da huzur içinde biramı içeyim!"

Kur yapmak bir şeydir. Kur yapmaya bel bağlamayın. Aslında evlenmeden önce kur yapmaktan kurtulun. Benim önerim evliliğin balayından sonra gerçekleşmesidir, asla öncesinde değil. Her şey yolunda giderse sadece o zaman evlilik gerçekleşmeli.

Evlilikten sonra balayına çıkmak çok tehlikelidir. Bildiğim kadarıyla, balayı biterken evliliklerin yüzde doksan dokuzu bitmiş oluyor. Ama o zaman yakalandın, o zaman kaçış yolun yok. O

zaman tüm toplum, kanun, mahkeme; herkes karını ya da kocanı terk edersen sana karşıdır. O zaman tüm ahlak, din, din adamı sana karşıdır. Aslında toplum evlenmek için tüm engelleri yaratmalı; boşanmak içinse hiçbir engel olmamalı.

Toplum insanların kolayca evlenmesine izin vermemeli. Mahkeme engeller yaratmalı: Bu kadınla birlikte en az iki yıl yaşa, o zaman mahkeme evlenmenize izin verecek. Şu anda bunun tam tersini yapıyorlar. Evlenmek istersen kimse bu sadece geçici bir heves mi, sadece kadının burnundan mı hoşlandın, diye sormuyor. Ne aptallık! Sadece düzgün bir burunla yaşayamaz insan. İki gün sonra burnu unutacaksın. Kim kendi karısının burnuna bakar?

Bir hikâye duymuştum. Dünya güzellik yarışması finalisti olabilecek kadar güzel görünen hemşirelerin çalıştığı bir koğuş vardı ama hastalardan biri, onları her gördüğünde dikkatlice bakıp, "Pislik!" diyordu.

Yandaki yatakta yatan adam bunu hiç anlayamamıştı. "Böylesi muhteşem hemşireler sana bakıyor ve sen onlara pislik diyorsun niye?" diye sordu.

"Hemşireleri düşünmüyordum" dedi adam üzülerek, "karımı düşünüyordum."

Karın hiçbir zaman güzel gözükmez, kocan hiçbir zaman güzel gözükmez. Bir kere alıştıktan sonra, güzellik kaybolur.

İnsanların birbirlerine alışacak, birbirlerini kanıksayacak kadar uzun süre beraber yaşamalarına izin verilmelidir. Ve evlenmek isteseler bile, evlenmelerine izin verilmemeli. O zaman boşanmalar yeryüzünden silinecektir. Boşanmalar vardır çünkü evlilikler yanlıştır ve zorlamadır. Boşanmalar vardır çünkü evlilikler romantik bir ruh halinde yapılmıştır.

Eğer bir şairsen, romantik ruh hali iyidir. Ve şairler iyi karılar ve iyi kocalar olarak bilinmezler. Aslında şairler neredeyse her zaman bekârdırlar. Onlar gönül eğlendirmeyi bilirler ama asla yakalanmazlar. Ve sonuç olarak romantizmleri hayatta kalır. Şiir yazmaya, güzel şiirler yazmaya devam ederler.

Kişi bir kadınla veya bir erkekle şairane bir ruh hali içinde iken evlenmemelidir. Bırak düz yazı hali gelsin, o zaman düzen kur. Çünkü günlük hayat şiirden çok düz yazı gibidir. Kişi yeterince olgun hale gelmelidir.

Olgunluk kişinin artık romantik bir aptal olmadığı anlamına gelir. Kişi hayatı anlar, kişi hayatın sorumluluğunu anlar, kişi bir insanla birlikte olmanın sorunlarını anlar. Kişi tüm bu zorlukları kabul eder ve yine o kişi ile yaşamaya karar verir. Kişi yalnızca cennet olacağını, sadece güller olacağını umut etmez. Kişi saçma sapan şeyler umut etmez; kişi gerçeğin zor olduğunu bilir. O inişli çıkışlıdır. Güller vardır ama orada burada pek çok diken de vardır.

Tüm bu sorunların farkına vardığında yine de yalnız olmaktansa bu kişi ile birlikte olmanın bu riskleri almaya değer olduğuna kanaat getirdiysen o zaman evlen. O zaman evlilik asla sevgiyi öldürmeyecek çünkü bu sevgi gerçekçidir. Evlilik sadece romantik aşkı öldürebilir. Ve romantik aşk, köpek yavrusunun sahibine olan sevgisi gibidir. Kişi ona bağımlı olmamalıdır. Kişi onu bir besin kaynağı olarak düşünmemelidir. O tıpkı bir dondurma gibi olabilir. Onu arada bir yiyebilirsin ama ona bağlanmazsın. Hayatta daha gerçekçi daha çok düz yazı gibi olmak zorundadır.

Ve evlilik kendi başına hiçbir şeyi asla yok edemez. Evlilik senin içinde gizli olan ne varsa sadece onu çıkartır; onu ortaya döker. Eğer arkanda, içinde sevgi saklanıyorsa evlilik onu ortaya çıkartır. Eğer sevgi sadece bir gösterişse sadece bir yemse, o zaman

er ya da geç kaybolacaktır. Ve o zaman senin gerçeğin, çirkin kişiliğin su yüzüne çıkar. Sevgi sadece bir fırsattır, bu sayede ortaya çıkarmak zorunda olduğun her ne ise ortaya çıkacaktır.

Ben sevgi evlilik tarafından yok edilir demiyorum. Sevgi, sevmeyi bilmeyen insanlar tarafından yok edilir. Sevgi ortadan kalkar çünkü en başından sevgi yoktu. Sen bir hayal âleminde yaşamaktaydın. Gerçek bu rüyayı yok eder. Aksi taktirde sevgi ölümsüzdür, sonsuzluğun bir parçasıdır. Eğer büyürsen, eğer sanatı bilirsen ve aşk hayatının gerçeklerini kabul edersen, o zaman o her gün gelişmeye devam eder. Evlilik sevgi içinde muazzam bir gelişme potansiyeline dönüşür.

Sevgi bir tutku değildir, sevgi bir duygu değildir. Sevgi, birisinin bir şekilde seni tamamladığını derinden, çok derinden anlamaktır.

Sevgiyi hiçbir şey yok edemez. Eğer o varsa, büyümeye devam eder. Ancak benim hissettiğim en başından beri onun olmadığıdır. Sen kendini yanlış anlamışsın; daha başka bir şey vardı. Belki seks vardı, cinsel çekim vardı. O zaman bu yok olacaktır çünkü bir kez bir kadını sevdiğinde cinsel cazibe kaybolur çünkü cinsel cazibe bilinmeyene karşı vardır. Bir kez erkeğin ya da kadının bedenini tattığında o zaman cinsel cazibe kaybolur. Sevgin sadece cinsel cazibe idiyse o zaman kaybolması kaçınılmazdır.

O yüzden asla sevgiyi başka bir şeyle karıştırma. Eğer sevgi gerçekten sevgiyse... Gerçekten sevgi derken ne demek istiyorum? Sadece diğerinin mevcudiyetinde ansızın mutlu hissedersin, sadece birlikte olduğun için kendinden geçer gibi hissedersin, sadece diğerinin mevcudiyeti kalbinin derinliklerindeki bir şeyi tatmin

eder...kalbinde bir şey şarkı söylemeye başlar, ahenk içinde yüzersin demek istiyorum. Sadece diğerinin mevcudiyeti birlikte olmana yardım eder. Daha çok birey, daha merkezinde, daha çok ayakların yere basar hale gelirsin. O zaman bu sevgidir. Sevgi bir tutku değildir, sevgi bir duygu değildir. Sevgi, birisinin bir şekilde seni tamamladığını derinden, çok derinden anlamaktır. Birisi seni, bir tam daire yapıyor. Diğerinin mevcudiyeti senin varlığını zenginleştirir. Sevgi, kendin olma özgürlüğü verir; o sahiplenmek değildir.

O nedenle izle. Asla seksi sevgi zannetme, aksi taktirde yanılacaksın. Uyanık ol. Ve birisinin sadece mevcudiyetini, saf mevcudiyetini hissetmeye başlarsın — hiçbir şey, başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktur; başka hiçbir şey isteme— sadece mevcudiyet, onun sadece olması seni mutlu etmeye yeter.. .içinde bir şey açmaya başlar, binbir tane lotus çiçek açar... o zaman seviyorsun ve o zaman gerçekliğin yarattığı zorluklardan geçebilirsin. Pek çok acı, pek çok ıstırap, pek çok endişe; tüm bunları geçebileceksin ve sevgi giderek daha çok çiçek açacak çünkü tüm bu durumlar bir meydan okuma haline gelecek. Ve bunları aşarak sevgin giderek daha güçlenecek.

Sevgi sonsuzluktur. O ***vardır, sonrasında gelişmeye ve gelişmeye devam eder. Sevgi başlangıcı bilir ama sonu bilmez.***

Sevgi sonsuzluktur. O vardır, sonrasında gelişmeye ve gelişmeye devam eder. Sevgi başlangıcı bilir ama sonu bilmez.

Evlenip çocuk sahibi olmak doğru mudur ?

Sadece birkaç Murphy Kanunu hakkında düşün.

Bir: Arada bir evlenmek iyidir.

İki: Akıllı bir adam sevgilisine onu anladığını söyler; aptal bir adam bunu kanıtlamaya çalışır.

Üç: Evlilik üç raundluk bir gösteridir. Birinci raund nişan, ikinci raund evlilik ve üçüncüsü ıstırap.

Dört: Dünyayı döndüren şey evliliktir ama burnuna yediğin bir yumruk da aynı şeyi yapar.

Beş: Bir evliliği boşanmaktan kurtarmanın tek yolu düğünde bulunmamaktır.

Altı: Kadın Tanrı'nın ikinci hatasıydı —elbette ki ilki erkektir— ve iki yanlış bir doğru etmez.

Ve sonuncusu: Bir kadının görevi yaşamak, özgürlük ve erkek peşinde koşmaktır.

O yüzden dikkatli ol! Eğer evlenmek istiyorsan, ben kimim ki karşı çıkayım? Ancak senin biraz daha farkında olmanı sağlayabilirim. Atlamadan önce düşün!

Sevgi

Sevgi *nedir?*

Değişir. İnsan sayısı kadar sevgi vardır. Sevgi en alt basamaktan en yüksek olana; seksten süperbilince doğru bir hiyerarşidir. Pek çok katman, pek çok sevgi düzlemi vardır. Hepsi sana bağlıdır. Şayet sen en alt basamakta var oluyorsan, en üst basamakta var olan kişiye göre tamamıyla farklı bir sevgi fikrine sahip olursun.

Adolf Hitler'in bir sevgi fikri olacaktır, Gautam Buda'nın başka olacaktır. Ve bunlar birbirlerine taban tabana zıt olacaktır çünkü onlar iki ayrı kutuptadırlar.

En dipte sevgi bir çeşit politika, iktidar mücadelesidir. Nerede sevgi hükmetme düşüncesi ile kirletilmiş-se orada politika vardır. Senin ona politika demen ya da dememen önemli değildir, o politikadır. Ve milyonlarca insan sevgiye ilişkin olarak bu politika dışında bir şey bilmez: Karı-kocalar, sevgililer arasında var olan politika. Bunun hepsi politikadır, diğerine hükmetmek istersin.

Hükmetmekten hoşlanırsın ve sevgi üzeri şeker kaplı politikadan başka bir şey değildir; şekerle kaplı acı bir ilaçtır. Sen: sevgiden bahsediyorsun ama derindeki arzu diğerini sömürmektir. Ve bunu bilinçli ya da kasten yaptığını söylemiyorum; henüz o kadar bilinçli değilsin. Onu kasten yapamazsın, o bilinçaltı bir mekanizmadır.

Bu yüzden bu kadar sahiplenme ve bu kadar kıskançlık sevginin tümleşik bir parçası olur. Bu yüzden sevgi mutluluktan daha

çok ıstırap yaratır. Onun yüzde doksan dokuzu acıdır; üstünü kapladığın şeker bu yüzde birdir. Ve er ya da geç bu şeker kaybolur.

Aşkının başlangıcında, balayı günlerindeyken, tatlı bir şeyler tadarsın. Kısa süre sonra bu şeker kaybolur ve gerçekler tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmaya başlar ve her şey çirkinleşir.

Milyonlarca insan bir daha insanları sevmemeye karar vermiştir. Bir köpeği, bir kediyi, bir papağanı sevmek daha iyidir; bir arabayı sevmek daha iyidir çünkü onlara gayet iyi hükmedebilirsin ve o asla sana hükmetmeye çalışmaz. Bu basit bir şeydir; bu insanlarla olduğu kadar karmaşık değildir.

Bir kokteyl partide, garson kız nazik bir beyefendinin konuşmalarına istemeden kulak misafiri oldu.

"Oh! Ona hayranım, ona tapıyorum," diye ilan etti adam.

Arkadaşı da "Benim olsaydı, ben de öyle yapardım" dedi.

"Yürüyüş tarzı ve cazibesi. Onun büyük kahverengi güzel gözleri, dik ve mağrur başı..." "Çok şanslısın," der arkadaşı.

"Ve gerçekten beni heyecanlandıran şey ne biliyor musun? Kulağımı hafifçe ısırış tarzı!"

"Efendim," diye araya girdi garson kız. "Bu sevgi dolu sözlerinizi duymaktan kendimi alamadım. Bunca boşanmanın olduğu günümüzde karısını böylesine tutku ile seven bir erkeğe hayran oldum."

"Karım mı?" dedi beyefendi şaşırarak. "Hayır; şampiyon yarış atım !"

İnsanlar atlara, köpeklere, hayvanlara, makinelere, nesnelere âşık oluyor. Niçin? Çünkü bir insana âşık olmak tam bir cehennem

halini almıştır, sürekli bir çatışmadır: Şikâyet, sürekli dırdır, her zaman birbirinin boğazını sıkar halde.

Bu sevginin en düşük şeklidir. Eğer onu bir atlama taşı haline getirebilirsen, eğer onu bir meditasyon olarak kullanabilirsen, onda yanlış hiçbir şey yoktur. Eğer onu izleyebilirsen, eğer onu anlamaya çalışırsan, tam da bu anlayışın içinde başka bir basamağa erişirsin, yukarı doğru hareket etmeye başlarsın.

Ancak en yüksek zirvede, sevgi artık bir ilişki olmadığında, sevgi varlığının bir hali olduğunda, lotus çiçeği bütünüyle açar ve muhteşem kokular yayılır. Ancak en yüksek zirvede. En aşağıda sevgi sadece politik bir ilişkidir. En yükseğinde sevgi dini bir bilinç halidir.

Buda seni seviyor. İsa seviyor, ben de seni seviyorum. Ama onların sevgisi, karşılığında hiçbir şey talep etmez. Onların sevgisi yalnızca vermenin saf mutluluğu için sunulur; bir pazarlık değildir. Onun ışıldayan güzelliği bu yüzdendir, onun aşkın güzelliği bu yüzdendir. O senin bildiğin tüm mutlulukların üzerindedir.

Ben sevgiden bahsederken, ondan bir hal olarak bahsediyorum. Bir oluş hali gibi bahsediyorum. Onun adresi yoktur: Şu kişiyi veya bu kişiyi sevmezsin, sadece seversin. Sen sevgisin. Birisini sevdiğini söylemektense sevgi olduğunu söylemen daha iyidir. Bu durumda buna kim dahil olabiliyorsa, katılabilir. Kim senin varlığının tükenmeyen kaynağından içebiliyorsa, sen kendini sunuyorsun; koşulsuzca kendini sunuyorsun.

Bu, sadece sevgi giderek daha çok meditasyon haline gelirse mümkündür. Meditasyon *(meditation)* ve ilaç *(medicine)* aynı kökten gelirler. Senin bildiğin şekli ile sevgi bir tür hastalıktır: Onun

meditasyon ilacına ihtiyacı vardır. Eğer meditasyondan geçerse arınır. Ve o ne kadar arınırsa, o kadar mutluluk verici olur.

Nancy, Helen ile kahve içiyordu. Nancy "Kocanın seni sevdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu?"

"Her sabah çöpü döküyor."

"Bu sevgi değil. Bu iyi bir ev temizliğidir."

"Kocam bana ev harcamaları için ihtiyaç duyduğum bütün parayı veriyor."

"Bu sevgi değil, bu cömertlik."

"Kocam asla başka kadına bakmaz."

"Bu sevgi değil; bu görme bozukluğu." "John her zaman bana kapıyı açar." "Bu sevgi değil; bu nezaket."

"John sarımsak yediğinde, saçımda bigudiler olduğunda bile beni öper."

"İşte bu sevgi!"

Herkesin kendine ait bir sevgi fikri vardır. Ve sen sadece sevgiye ilişkin tüm fikirlerinin kaybolduğu bir hale geldiğin zaman sevgi artık bir fikir değil basitçe senin varlığın olur, yalnızca o zaman onun özgürlüğünü bilirsin. O zaman sevgi Tanrı'dır. O zaman sevgi değişmez hakikattir.

Sevginin meditasyon sürecinden geçmesine izin ver. İzle onu: Zihninin kurnaz yöntemlerini izle, güç politikalarını izle. Ve sürekli izlemek ve gözlemlemek dışındaki hiçbir şeyin faydası olmayacak. Erkeğine ya da kadınına bir şey söylerken ona bir bak: Bilinçaltındaki güdü ne? Niçin bunu söylüyorsun? Orada bir dürtü var mı? Eğer varsa, o nedir? Bu dürtünün bilincinde ol, onu bilincine getir. Çünkü

bu hayatının dönüşümü için gizli anahtarlardan biridir: Bilincine çıkan her şey yok olur.

Dürtülerin bilinçaltında kalır, bu yüzden onlar sana hükmeder. Onları bilince getir, onları ışığa getir ve kaybolacaklar. Bu sanki bir ağacı söküp köklerini gün ışığına çıkartmak gibidir: Onlar ölecektir, onlar sadece toprağın karanlığında olabilirler. Senin dürtülerin de yalnızca bilinçaltının karanlığında var olabilir. O yüzdendir ki sevgini dönüştürmenin yegâne yolu tüm dürtülerini bilinçaltından bilince getirmektir. Yavaş yavaş bu dürtüler ölecek.

Sevgi nedensiz olduğunda bir kimsenin başına gelebilecek en muhteşem şeydir. O ***zaman sevgi nihai olana, öte dünyaya ait bir şeydir.***

Ve sevgi nedensiz olduğunda, o zaman, sevgi bir kimsenin başına gelebilecek en muhteşem şeydir. O zaman sevgi nihai olana, öte dünyaya ait bir şeydir.

İsa’nın Tanrı sevgidir derken kastettiği şey budur. Ben sana diyorum ki sevgi Tanrı'dır. Tanrı unutulabilir ama sevgiyi unutma çünkü sevginin arındırmasıdır seni Tanrıya götürecek olan. Eğer Tanrı'yı tamamıyla unutursan hiçbir şey kaybetmezsin. Ama sevgiyi unutma; çünkü sevgi köprüdür. Sevgi bilincindeki dönüştürücü değişim sürecidir.

Egomuz varken başka birini gerçekten sevebilir miyiz?

Sevgi, onun temel koşulu egoyu bırakmak olduğu için çok büyük bir cesarete ihtiyaç duyar. Ve insan egosundan vazgeçmekten çok korkar. Bu neredeyse intihar etmek gibi görünür. Bu böyle gözükür çünkü biz egodan başka bir şey bilmiyoruz.

Ego bizim yegâne kimliğimiz haline gelmiştir ve ondan vazgeçmek kesinlikle bireyselliğinden vazgeçiyorsun anlamı taşır. Bu doğru değildir; aslında gerçek olan tam tersidir: Egonu bırakmazsan kendi gerçek bireyselliğini bilemezsin. Ego bir kandırmacadır; sahte, yanlış, uydurulmuş bir şeydir. O bırakıldığı an, sadece o zaman gerçeği görebilirsin. Aksi taktirde gerçek olmayan gerçeği gizler. Gerçek olmayan gerçeği, bulutların güneşi gizlediği gibi gizler.

Sevgi egoyu bırakmayı gerektirir. Böylelikle sevgi, ilahi olana açılan bir kapıya dönüşür. Bir kişiyi sevmeye başlayabilirsin ama sonunda kişisel olmayanı sevmeye başlarsın. Kişi tıpkı bir pencereye benzemeye başlar; sınırsız gökyüzüne doğru açılır. Ancak insan egonun kurban edilmesi gerektiğinden emin olmalıdır.

İnsanlar sevgi özlemi çekiyor ama aynı zamanda egolarına yapışıyorlar. Bu yüzden sevgi asla bir gerçeklik halini alamıyor. Onlar sevgi şerbetinin tadına bakmadan göçüp giderler. Ve sevgiyi yaşamadığın sürece hayatı da yaşamamışsındır. Hayatın anlamını kaçırmış olursun.

Hayatım boyunca hep birini sevdiğimi zannettim. Şimdi, sizinle ilk kez burada birlikteyken kendime gerçekten hiç sevdin mi diye soruyorum? Hatta sevmeye muktedir miyim? Sizi sevmeye muktedir miyim?

İçinde taşıdığın en temel yanılsama her zaman birisini sevdiğindir.

Bu tüm insanlar için en önemli şeylerden birisidir: Onların sevgisi her zaman birisi içindir, birisine yöneliktir. Ve sevgin birisine yöneldiği an onu yok edersin. Bu tıpkı, "Sadece senin için nefes alacağım ve sen olmadığında nasıl nefes alabilirim?" demek gibidir.

Sevgi, nefes almak gibi olmalıdır. O sadece sendeki bir nitelik olmalıdır; nerede olursan, kiminle olursan ol, ya da tek başına da olsan sevgi senden taşmaya devam eder. Bunun birisine aşık olmakla bir alakası yoktur; bunun aşk olmakla bir alakası vardır.

İnsanlar sevgi deneyimlerinde hayal kırıklığı yaşar; sevgide yanlış bir şey olduğundan değil. Onlar sevgiyi öyle bir noktaya kadar daraltırlar ki sevgi okyanusu orada kalamaz. Okyanusu bir kaba sığdıramazsın; o küçük bir akıntı değildir. Sevgi senin tüm varlığındır, sevgi senin Tanrısallığındır.

Sevgi, nefes almak gibi olmalıdır. O ***sadece sendeki bir nitelik olmalıdır; nerede olursan, kiminle olursan ol, ya da tek başına da olsan sevgi senden taşmaya devam eder.***

Kişi kendisinin sevgi dolu olup olmadığı şeklinde düşünmelidir. Sevginin nesnesinin kim olduğu sorusu ortaya çıkmaz. Karınla birlikteyken karını seversin; çocuklarınla birlikteyken çocuklarını seversin; hizmetçilerinle birlikteyken hizmetçilerini seversin; dostlarınla birlikteyken dostlarını seversin; ağaçlarla birlikteyken ağaçları seversin. Okyanusla birlikteyken okyanusu seversin.

Sen sevgisin.

Sevgi, nesneye bağımlı değildir. Senin öznelliğinin ışımasıdır; ruhunun ışımasıdır. Ve ışıma ne kadar engin-se, ruhun da o kadar büyüktür. Sevginin kanatları ne kadar geniş açılırsa, varlığının göğü de o kadar büyüktür.

Tüm insanların ortak yanılsaması içinde yaşamışsın. Şimdi, soruyorsun: *"Sizi sevmeye muktedir miyim?'* yine aynı yanılsama. Sadece, "Sevgi olmaya muktedir miyim?" diye sor.

Benim mevcudiyetim karşısındayken beni sevmeyi düşünmene gerek yok. Aksi taktirde her zamanki yanılsamalarının dışına çıkmamış olursun. Burada sadece sevgi olmayı öğrenmelisin. Elbette senin sevgin bana da ulaşacaktır; başkalarına da ulaşacaktır. O seni çevreleyen, her tarafa yayılan bir titreşim olacaktır. Ve şayet pek çok insan basit bir şekilde sevgilerini, şarkılarını, mutluluklarını yayarlarsa, burası bir tapınağa dönüşür. Bir tapınak yapmanın başka bir yolu yoktur. O zaman tüm alan yeni türden bir enerji ile dolar. Ve hiç kimse yolunu şaşırmaz çünkü bu kadar çok insanın sevgisi üstüne yağıyor: Her bir kimsenin üzerine pek çok insanın sevgisi yağıyor.

Bu yanılsamayı bırak. Hayat sevginin çiçek açması için bir fırsattan başka bir şey değildir. Eğer canlıysan son nefesinde bile fırsat oradadır. Tüm hayatın boyunca kaçırmış olabilirsin: Sadece son nefes, yeryüzündeki son nefes: Eğer sevgi olabilirsen hiçbir şey kaçırmamışsındır. Çünkü tek bir sevgi anı sevginin bütün sonsuzluğu ile eşittir.

Önceki gün yalnız doğduğumuzu, yalnız yaşadığımızı ve yalnız öldüğümüzü söylediniz. Buna rağmen öyle geliyor ki doğduğumuz günden itibaren, ne yaparsak, kim olursak olalım başkalarıyla ilişki kurmaya çalışıyoruz; hatta genelde belirli bir kişiyle yakın olmak bize cazip geliyor. Lütfen yorumlar mısınız?

Sormuş olduğun soru her insanın sorusudur. Tek başımıza doğarız, tek başımıza yaşarız ve tek başımıza ölürüz. Tek başına olmak bizim doğamızdır ama biz onun farkında değiliz. Bunun farkında olmadığımız için, kendimize yabancı kalırız. Ve tek başınalığımızı muazzam bir güzellik ve saadet, sessizlik ve huzur, varoluştaki rahatlık olarak görmek yerine, onu yalnızlıkla karıştırırız.

Yalnızlık yanlış anlaşılmış bir tek başınalıktır. Bir kez tek başınalığını yalnızlıkla karıştırırsan, tüm anlamı değişir. Tek başınalığın bir güzelliği ve görkemi, bir pozitifliği vardır; yalnızlık zavallıdır, negatiftir, karanlıktır, kasvetlidir.

Hayat sevginin çiçek açması için bir fırsattan başka bir şey değildir. Eğer canlıysan son nefesinde bile fırsat oradadır.

Herkes yalnızlıktan kaçıyor. O bir yara gibidir, acıtır. Ondan kaçınmak için tek yol kalabalığın içinde olmaktır, toplumun bir parçası olmaktır, arkadaşlara sahip olmaktır, bir aile yaratmaktır, kanlar ve kocalara sahip olmaktır, çocuk sahibi olmaktır. Kalabalığın içinde, içindeki temel gayret yalnızlığını unutabilmektir.

Ancak kalabalığın içinde hiç kimse onu unutmayı başaramamıştır. Senin için doğal olan şeyi göz ardı etmeye çalışabilirsin ama onu unutamazsın; o, kendini tekrar tekrar

gösterecektir. Ve problem daha da karmaşıklaşır çünkü onu asla olduğu hali ile görmemişsindir; yalnız doğduğunu kanıksamışsındır.

Sözlükteki anlam aynıdır; bu sözlükleri yapan insanların zihnini ortaya koyar. Onlar yalnızlık ve tek başınalık arasındaki engin farkı hiç anlayamazlar. Yalnızlık bir boşluktur. Bir şey eksiktir. Onu doldurmak için bir şeye ihtiyaç vardır. Ve onu hiçbir şey asla dolduramaz çünkü o her şeyden önce bir yanlış anlaşılmadır. Yaşlandıkça bu boşluk da büyür. İnsanlar kendileriyle olmaktan o kadar korkarlar ki, her türden aptalca şeyi yaparlar. Kendi kendine iskambil oynayan insanlar gördüm; karşı taraf orada değildir. Onlar aynı kişinin her iki taraf olarak kağıt oynadığı oyunlar icat etmiştir.

Bir şekilde kişi meşgul olmak ister. Bu meşgale insanlarla olmak olabilir, işle olabilir ... İşkolikler vardır; onlar hafta sonu yaklaştığında korkarlar, ne yapacaklar? Ve eğer bir şey yapmazlarsa kendi başlarına kalırlar ve bu en acı verici tecrübedir.

Dünyadaki kazaların çoğunun hafta sonları gerçekleştiğini bilmek seni şaşırtacaktır. İnsanlar arabalarıyla tatil beldelerine, kumsallara, dağlara tampon tampona hücum ediyor. Oraya ulaşmak sekiz saat on saat sürebilir ve orada onlar için hiçbir şey yoktur çünkü bütün kalabalık onlarla birlikte gelmiştir. Şimdi onların evi, mahallesi, şehri sahil beldesinden daha huzurludur. Herkes gelmiştir. Ama biraz meşguliyet ...

İnsanlar kâğıt, satranç oynuyor; insanlar saatlerce televizyon seyrediyor. Sıradan bir Amerikalı günde beş saat televizyon seyrediyor; insanlar radyo dinliyor ...sırf kendilerinden kaçmak için. Tüm bu eylemler için tek bir neden vardır: Tek başına kalmamak; bu çok korkutucudur. Ve bu fikir başkalarından edinilmiştir. Tek başına kalmanın korkutucu olduğunu sana kim söyledi?

Tek başına olmayı bilenler tamamıyla farklı bir şey söylüyor. Onlar tek başına kalmaktan daha huzur verici, daha güzel bir şey yok diyorlar.

Tek başımıza doğarız, tek başımıza yaşarız ve tek başımıza ölürüz. Tek başına olmak bizim doğamızdır ama biz onun farkında değiliz.

Ancak sen kalabalığa kulak verirsin. Yanlış anlama içinde yaşayan insanlar o kadar büyük bir çoğunluktur ki bir Zerdüşt'ü ya da bir Gautam Buda'yı kim umursar? Tek başına bu bireyler yanlış olabilir, hayal görüyor olabilir, kendilerini ya da seni aldatıyor olabilir ama milyonlarca insan yanlış olamaz.' Ve milyonlarca insan kendi başına kalmanın hayattaki en kötü tecrübe, cehennem, olduğunda hemfikirdir.

Ancak korku yüzünden, tek başına bırakılmış olmanın içsel cehennemi yüzünden yaratılan herhangi bir ilişki tatmin edici olamaz. Onun kökleri zehirlidir. Kadınım sevmiyorsun, onu sadece yalnız olmamak için kullanıyorsun; o da seni sevmiyor. O da aynı paranoyanın içinde; o da yalnız kalmamak için seni kullanıyor.

Doğal olarak sevgi adına, sevgi dışında her şey olabilir. Kavgalar olabilir, tartışmalar olabilir. Ama bunlar yalnız kalmaya tercih edilir: En azından birisi vardır ve seni meşgul eder, yalnızlığını unutturur. Ancak sevgi olasılığı yoktur çünkü sevgi için temel kurulmamıştır.

Sevgi asla korkudan yeşermez.

"Önceki gün yalnız doğduğumuzu, yalnız yaşadığımızı ve yalnız öldüğümüzü söylediniz. Buna rağmen öyle geliyor ki

doğduğumuz günden itibaren, ne yaparsak, kim olursak olalım başkalarıyla ilişki kurmaya çalışıyoruz" diye soruyorsun.

Bu başkalarıyla ilişki kurma arayışı bir kaçıştan başka bir şey değildir. En küçük bebek bile yapacak bir şey bulmaya çalışır; eğer hiçbir şey yoksa o zaman ayaklarındaki büyük parmakları emecektir. Bu tamamen boş bir eylemdir, bundan hiçbir şey çıkmaz ama o bir meşgaledir. O bir şey yapıyor. Tren istasyonlarında, havaalanlarında, küçük çocukları oyuncak ayılarını taşırken göreceksin; onlar olmadan uyuyamazlar. Karanlık, onların yalnızlığını daha da tehlikeli kılar. Oyuncak ayı büyük bir korunmadır; birisi onlarla birliktedir. Ve senin tanrın, yetişkinlerin oyuncak ayısından başka bir şey değildir.

Kendin olarak yaşayamazsın. İlişkilerin ilişki değil. Çirkinler. Diğer kişiyi kullanıyorsun ve gayet iyi biliyorsun ki diğeri de seni kullanıyor. Ve birisini kullanmak onu bir nesneye, bir mülke indirgemektir. O kişiye hiç saygı duymuyorsun.

"Hatta genelde belirli bir kişiyle yakın olmak bize cazip geliyor" diye soruyorsun.

Bunun psikolojik bir nedeni var. Sen bir anne ve baba tarafından yetiştirildin. Eğer bir erkek çocuk-san, anneni sevmeye başlarsın ve babanı kıskanmaya başlarsın çünkü o bir rakiptir. Eğer bir kız çocuğuysan, babanı sevmeye başlarsın ve annenden nefret edersin çünkü o bir rakiptir. Artık bunlar kabul edilmiş gerçeklerdir, varsayımlar değil. Ve bunun sonucu tüm hayatını bir ıstıraba dönüştürür. Oğlan kadın modeli olarak annesinin imajını taşır. O sürekli olarak koşullanır. Bu kadar yakından, bu kadar mahrem olarak sadece bir kadını tanır. Onun yüzü, onun saçı, onun sıcaklığı; her şey bir iz bırakır; her şey damgalanır. Kullanılan bilimsel sözcük tam olarak budur: Onun psikolojisine damga vurur. Ve aynı şey kız için babası ile olur.

Büyüdüğünde bir kadına ya da bir erkeğe âşık olursun ve "Belki de birbirimiz için yaratıldık" diye düşünürsün. Hiç kimse başkası için yaratılmamıştır. İyi ama niçin belirli bir kimseye karşı çekim hissediyorsun? Sana vurulan damga yüzünden. O senin için bir şekilde babanı temsil etmek zorunda; o senin için aynı şekilde anneni temsil etmek zorunda.

Elbette hiçbir kadın annenin tam bir kopyası olamaz. Ve sen zaten anneni aramıyorsun, sen eşini arıyorsun. Ancak senin için doğru kadının kim olduğuna içindeki damga karar veriyor. Bu kadını gördüğün an muhakeme etmeye gerek yoktur. Ansızın çekim hissedersin, içindeki damga hemen işe koyulur: Senin kadının ya da senin erkeğin bu.

Bu, arada bir kumsalda, sinemada, parkta karşılaştığın sürece iyidir. Çünkü birbirinizi bütünüyle tanımıyorsunuz. Fakat her ikiniz de birbirinizle birlikte yaşama özlemi çekiyorsunuz. Evli olmak istiyorsunuz ve bu sevgililerin atabileceği en tehlikeli adımdır.

Evlendiğin an diğer kişinin tamamının farkına varmaya başlarsın. Ve gördüğün her şey seni şaşırtır: "Bir yerde yanlışlık var; bu aradığım kadın değil, bu aradığım erkek değil" çünkü içinde taşıdığın idealle örtüşmüyor. Ve sorun katlanmıştır çünkü kadın babasının idealini taşıyor: Sen onunla örtüşmüyorsun. Sen annenin idealini taşıyorsun; o bunla örtüşmüyor. Bu yüzden tüm evlilikler başarısızdır.

Sadece çok nadiren evlilikler başarısız değildir. Ve Tanrı'dan sizi başarısız olmayan evliliklerden korumasını dilerim çünkü onlar psikolojik olarak hastadır.

Başkalarına eziyet etmekten hoşlanan sadist insanlar vardır ve kendilerine eziyet edilmesinden hoşlanan mazoşist insanlar

vardır. Eğer bir karı koca bu kategoriye giriyorsa o evlilik başarılı bir evlilik olacaktır. Biri mazoşisttir ve diğeri de sadisttir: Bu mükemmel bir evliliktir çünkü biri eziyet edilmekten diğeri de eziyet etmekten hoşlanır.

Ancak her şeyden önce sen bir mazoşist misin yoksa sadist misin anlamak çok zordur. Ve sonra diğer kutbu bulmaya çalışmak ...eğer yeterince bilgeysen psikoloğa gidip bir sadist mi yoksa bir mazoşist mi olduğunu sormalısın. Ve ona, sana uyacak referanslar verebilir mi diye sorabilirsin.

Bazen kaza eseri, bir sadist ve mazoşistin evlendiği olur. Onlar dünyadaki en mutlu insanlardır; onlar birbirlerinin ihtiyaçlarını giderirler. Ancak ne türden bir ihtiyaçtır bu? Her ikisi de psikopattır ve onlar bir işkence hayatı yaşıyorlar. Fakat aksi taktirde tek bir neden yüzünden tüm evlilikler başarısız olacaktır: Sorun damgadır.

Evlilikte bile temeldeki ilişki isteme nedenin tatmin olmaz. Karınla birlikteyken tek başına olduğundan daha yalnız olursun. Bir karı kocayı bir odada tek başlarına bırakmak onları tamamıyla perişan etmektir.

Tüm bu çaba —ilişki ya da bin bir şekilde meşgul olmak — halihazırda yalnız olduğun fikrinden kaçmak içindir. Ve ben sana kesin bir biçimde meditasyon yapanla sıradan bir insanın ayrıldığı yerin bu olduğunu söylüyorum.

Sıradan insan sürekli olarak yalnızlığını unutmaya çalışır. Ve meditasyon yapan ise giderek daha çok tek başınalığına alışmaya başlar. Eski zamanlarda dünyayı terk ederdi; mağaralara, dağlara, ormanlara sırf yalnız olabilmek için gitti. Kim olduğunu bilmek istiyor kalabalıkta bu zordur; rahatsız edici çok fazla şey vardır. Ve kendi

tek başınalıklarını tanımış olanlar insanlar için mümkün olan en büyük mutluluğu bilirler çünkü senin varlığının kendisi mutluluktur.

Kendi tek başınalığınla uyumlu hale geldikten sonra ilişki kurabilirsin; o zaman korkudan kaynaklanmadığı için ilişkin sana büyük bir keyif verecek. Tek başınalığı bularak istediğin her şeyin içine girebilirsin, onları yaratabilirsin çünkü bu şeylerin içine girmek artık kendinden kaçmak olmayacaktır. Artık bu senin kendini ifade etmen olacak; artık bu senin tüm potansiyelinin hayata geçmesi olacaktır.

Sadece böyle bir insan —toplumun içinde yaşasın ya da yaşamasın, evlensin ya da bekâr kalsın fark etmez — her zaman mutludur, huzurludur, sessizdir. Onun hayatı bir danstır, bir şarkıdır, bir çiçeklenmedir, hoş bir kokudur. Ne yaparsa yapsın, kendi hoş kokusunu ona getirir.

Ancak temel olan ilk şey kesin bir biçimde tek başınalığını tanımaktır.

Bu kendinden kaçışı kalabalıktan öğrenmiştin. Herkes kaçtığı için, kaçmaya başladın. Her çocuk kalabalığın içine doğar ve insanları taklit etmeye başlar; Diğerleri ne yapıyorsa, onları yapmaya başlar. O diğerlerinin içinde olduğu perişan hale düşer ve o hayatın böyle bir şey olduğunu düşünmeye başlar. Ve o hayatı tamamıyla ıskalar.

O yüzden sana yeniden hatırlatıyorum, tek başına olmayı yalnızlıkla karıştırma. Yalnızlık kesinlikle hastalıktır; tek başına olmak mükemmel sağlıktır.

Ginsberg, Doktor Goldberg'e gider. Doktor "Hastasın" der.

Öteki "Bu yeterli değil. Başka bir görüşe ihtiyacım var. "

"Peki," der Doktor Goldberg. "Aynı zamanda çirkinsin."

Hepimiz aynı türden yanlış anlamaları sürekli yapıyoruz.

Bir kez varlığının en derinine indiğinde gözlerine inanamazsın: O kadar çok coşku, o kadar çok mutluluk, o kadar çok sevgi taşıyordun... ve sen kendi hazinelerinden kaçıyordun.

Hayatının anlamını ve önemini bulmak için atacağın ilk ve en öncelikli adımın kendi başınalığının içine girmek olduğunu bilmeni isterim. O senin mabedindir; o senin Tanrı'nın yaşadığı yerdir ve bu mabedi başka hiçbir yerde bulamazsın. Ay'a, Mars'a gidebilirsin... Bir kez varlığının en derinine indiğinde gözlerine inanamazsın: O kadar çok coşku, o kadar çok mutluluk, o kadar ' çok sevgi taşıyordun ... ve sen kendi hazinelerinden kaçıyordun. Bu hazineleri ve onların tükenmezliğini bilerek, ilişkilerin içine, yaratıcılığın içine girebilirsin. İnsanlarla, sevgini paylaşarak onlara yardımcı olacaksın, onları kullanarak değil. Sevginle insanlara değer katacaksın; onların saygınlığını yok etmeyeceksin. Ve hiçbir çaba sarf etmeden onların da kendi hazinelerini bulabilmeleri için bir kaynağa dönüşeceksin. Ne yaparsan yap, ne üretirsen üret, mümkün olan her şeyin içine sessizliğini, huzurunu yayacaksın, onu kutsayacak-sın.

Ancak bu temel şey hiçbir ailede, hiçbir toplumda, hiçbir üniversitede öğretilmez. İnsanlar azap içinde yaşamaya devam eder ve bu kanıksanır. Herkes mutsuzdur, o yüzden sen de mutsuzsan hiçbir şey olmaz; sen bir istisna olmazsın.

Fakat ben sana diyorum ki: Sen bir istisna olabilirsin. Sadece doğru yönde çaba sarf etmemiş durumdasın.

Hıristiyan inanışı, komşunu da kendin gibi sev der. Fakat kendimi sevmiyorsam nasıl diğerlerini sevebilirim?

İlk ve en öncelikli şey kendine karşı sevecen olmaktır. Katı olma; yumuşak ol. Kendine özen göster. Kendini affetmeyi öğren — yeniden ve yeniden ve yeniden ve yeniden — yetmiş yedi kere, yedi yüz yetmiş yedi kere.

Kendini affetmeyi öğren. Sert olma; kendine karşı çatışmacı olma. O zaman çiçek açacaksın. Ve bu çiçek açma sayesinde başka bazı çiçekleri cezp edeceksin. Bu doğaldır. Taşlar taşları çeker; çiçekler çiçekleri çeker. Ve o zaman zarafeti olan, güzelliği olan, rahmeti olan bir ilişki vardır. Ve eğer böyle bir ilişki bula-bilirsen ilişkin bir ibadete dönüşecek, sevgin seni kendinden geçirecek ve sevgi aracılığıyla Tanrı'nın ne olduğunu bileceksin.

İlişki

Niçin ilişki kurmak bu kadar zor?

Çünkü henüz olmadın. Manevi bir boşluk ve birisi ile ilişki kurarsan er ya da geç boşluğun ortaya çıkacak korkusu var. O yüzden insanlarla arana bir mesafe koymak daha güvenli geliyor; en azından varmışsın gibi yapabilirsin.

İnsan bir tohum olarak doğar; o bir çiçek olabilir, olmayabilir. Bu tamamıyla sana, kendinle ne yapacağına bağlıdır; gelişip gelişmeyeceğin tamamen sana bağlıdır.

Yoksun. Henüz doğmadın, sen henüz bir fırsatsın. Sen henüz tamamlanmadın; ve sadece iki tamamlanmış insan ilişki kurabilir. İlişki kurmak hayattaki en muhteşem şeylerden birisidir: İlişki kurmak sevmek demektir. Ancak paylaşmak için önce sahip olman lazım. Ve sevmeden önce sevgiyle dolu olman, sevgiyle taşman gerek.

Tohumlar ilişki kuramaz onlar kapalıdır. İki çiçek ilişki kurabilir; onlar açıktır, onlar birbirlerine hoş kokularını gönderebilir, onlar aynı güneş altında ve aynı rüzgâr altında dans edebilir, onlar bir diyalog kurabilir, onlar fısıldaşabilir. Ancak bu iki tohum için mümkün değildir. Tohumlar tamamen kapalıdır, pencere-sizdir; nasıl ilişki kursunlar.

Ve durum budur. İnsan bir tohum olarak doğar; o bir çiçek olabilir, olmayabilir. Bu tamamıyla sana, kendinle ne yapacağına bağlıdır; gelişip gelişmeyeceğin tamamen sana bağlıdır. Bu senin

seçimindir. Ve her an seçimle yüzleşmek zorunludur; her an yol ayrımındasın.

Milyonlarca insan gelişmemeyi seçiyor. Onlar tohum olarak kalıyor onlar potansiyel olarak kalıyor, onlar asla hayat bulmuyor. Onlar kendini tanımanın ne olduğunu bilmiyor, onlar kendini gerçekleştirmenin ne olduğunu bilmiyor, onlar varlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Onlar tamamen bomboş yaşıyor, tamamen bomboş ölüyor. Nasıl ilişki kurabilirler?

Bu kendini; çıplaklığını, çirkinliğini, boşluğunu açığa vurmak olacak. Mesafeyi korumak daha güvenli gözükür. Sevgililer bile mesafelerini korur; ancak bir yere kadar giderler ve arkalarını döndüklerinde gözlerini dört açarlar. Sınırları vardır; asla sınırları geçmezler, sınırlarını ihlal etmezler. Evet bir çeşit ilişki vardır. Ama bu ilişki kurmak değildir, bu bir sahip olmadır.

Koca karısına sahip olur, karı kocasına sahip olur, anne babalar çocuklarına sahip olur ve bu böyle sürer gider. Fakat sahip olmak ilişki değildir. Aslında sahip olmak tüm ilişki kurma olasılığını yok eder.

İlişki kurarsan saygı duyarsın; sahip olamazsın. İlişki kurarsan büyük bir hürmet vardır, ilişki kurarsan derin bir mahremiyetle örtüşerek çok yakınlaşırsın; çok çok yakınlaşırsın. Yine de diğerinin özgürlüğüne müdahale edilmez, yine de diğeri bağımsız bir birey olarak kalır. İlişki, 'Ben'-'Sen' demektir, 'Ben'-'O' değil. Örtüşmek, iç içe geçmek ama yine de bağımsızlık duygusu içinde kalmaktır.

Halil Cibran, "Aynı çatıyı destekleyen iki sütun gibi olun ama diğerine sahip olmaya başlamayın, diğerini bağımsız bırakın. Aynı çatıyı destekleyin: Bu çatı sevgidir" der.

Sevgililer görünmeyen bir şeyi ve son derece değerli bir şeyi destekler: Varlığın şiiri, varoluşun en kuytu yerlerinde duyulan müzik. İkisi de onu destekler, onlar bir ahenge destek olur. Fakat yine de bağımsız kalırlar. Kendilerini diğerine gösterirler çünkü korku yoktur. Var olduklarını bilirler. Kendi içsel güzelliklerini bilirler. Kendi içlerindeki hoş kokuyu bilirler; korku yoktur.

Ancak normalde korku vardır çünkü hoş kokuların yok. Kendini gösterecek olursan sadece leş gibi kokacaksın. Kıskançlıktan, nefretten, öfkeden, tutkudan leş gibi kokacaksın. Sevginin, doğanın, merhametin hoş kokuları sende olmayacak.

Milyonlarca insan tohum olarak kalmaya karar verdi, niçin? Çiçek haline gelebilecekken ve rüzgârda dans edebilecekken; güneş, ay. Niçin tohum olarak kalmaya karar verirler. Onların kararında bir şey var: Tohum çiçekten daha çok güvendedir. Çiçek kırılgandır. Tohum kırılgan değildir, tohum daha güçlü gibi gözükür. Çiçek kolaylıkla yok edilebilir; birazcık güçlü bir rüzgâr ve yapraklar uçup gidecek. Tohum rüzgâr tarafından böyle kolayca yok edilemez, tohum çok korunaklıdır, güvendedir. Çiçek ortalıktadır; böylesi narin bir şey ve bu kadar çok tehlikeye maruz kalıyor: Güçlü bir rüzgâr çıkabilir, yağmur yağabilir, köpekler ve kediler, güneş çok sıcak olabilir, bazı ahmaklar gelip çiçeği koparabilir. Çiçeğin başına her şey gelebilir. Çiçeğin başına herhangi bir şey gelebilir, çiçek devamlı bir tehlike altındadır. Fakat tohum güvendedir; bu nedenle milyonlarca insan tohum olarak kalmaya karar verir. Ancak bir tohum olarak kalmak ölü olarak kalmaktır, bir tohum olarak kalmak hiç yaşamamaktır. O güvencededir kesinlikle ama onun hayatı yoktur. Ölüm güvenlidir, hayat güvencesizliktir. Gerçekten yaşamak isteyen birisi sürekli bir tehlike içinde yaşamak durumundadır. Zirveye ulaşmak isteyen kimse kaybolma riskini göze almalıdır. En yüksek

zirveye tırmanmak isteyen kimse, kayıp bir yerlerden düşme riskini göze almalıdır.

Gelişme özlemin ne kadar büyükse kabullenilmesi gereken tehlike o kadar çoktur. Gerçek insan tehlikeyi yaşam tarzı olarak, gelişim ortamı olarak kabul eder.

"Niçin ilişki kurmak bu kadar zor?" diye soruyorsun. O zordur çünkü sen henüz yoksun. Önce ol. Her şey sonrasında mümkündür: Önce ol. İsa bunu kendi dili ile söylüyor: "Önce Tanrı'nın krallığını ara, ondan sonra geri kalan her şey sana verilecektir. Bu benim söylediğimin aynısının eski tarzda ifade edilmesidir: Önce ol, sonra her şey sana verilecektir.

Gelişme özlemin ne kadar büyükse kabullenilmesi gereken tehlike o kadar çoktur. Gerçek insan tehlikeyi yaşam tarzı olarak, gelişim ortamı olarak kabul eder.

Ancak olmak temel gerekliliktir. Eğer varsan cesaret onun sonucu olarak gelir. Eğer varsan macera, keşfetmek için büyük bir arzu ortaya çıkar. Ve sen keşfetmeye hazır olduğunda, ilişki kurabilirsin. İlişki kurmak keşfetmektir; diğerinin bilincini keşfetmek, diğerinin alanını keşfetmek. Ancak sen diğerinin alanını keşfettiğinde, diğerinin de seni keşfetmesini buyur etmek ve izin vermek zorundasın; o tek yönlü bir trafik olamaz. Sadece içindeki bir şeye, bir hazineye sahipsen diğerinin seni keşfetmesi mümkündür. O zaman korku yoktur. Hatta konuğu davet edersin, konuğu kucaklarsın, onu içeri çağırırsın, onu içeri almak istersin. Kendi içinde keşfetmiş olduğun şeyi onun görmesini istersin, onu paylaşmak istersin.

Önce ol, sonra ilişki kurabilirsin ve unutma ilişki kurmak güzeldir. İlişki tamamıyla farklı bir olgudur; ilişki sabitlenmiş, ölü bir şeydir. Noktalanmıştır. Bir kadınla evlenirsin; noktalanmıştır. Artık her şey sadece inişe geçebilir; limite ulaşmışsındır, artık hiçbir şey ilerlemiyor. Nehir durmuştur ve bir göle dönüşür. İlişki artık bir nesnedir, tamamlanmıştır.

İlişki kurmak bir süreçtir. İlişkilerden uzak dur ve ilişki kurmanın içine derinlemesine ve daha derinlemesine gir.

Ben isimleri değil fiilleri vurguluyorum; isimlerden mümkün olduğunca uzak dur. Dilde bundan kaçı-namazsın biliyorum; ancak hayatta uzak dur. 'Çünkü hayat bir fiildir. Hayat bir isim değildir, o gerçekten 'yaşamaktır', 'yaşam' değil. O 'sevgi' değil 'sevmektir'. 'O ilişki değil, ilişki kurmaktır.' 'O şarkı değil, şarkı söylemektir.' 'O bir dans değil, dans etmektir.'

Farkı gör, farkı tat. Bir dans tamamlanmış bir şeydir; son şekli verilmiştir, artık yapılacak bir şey yoktur. Tamamlanmış bir şey ölmüş bir şeydir. Hayat nokta nedir bilmez; virgüllerde sorun yoktur ama nokta yoktur. Dinlenme yerlerinde sorun yoktur ama varış noktası yoktur.

Nasıl ilişki kurulacağını düşüneceğine ilk koşulu yerine getir: Meditasyon yap, ol ve ilişki kurmak onun içinden kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Sessizleşmiş, mutlu kişi, enerjisi taşmaya başlayan kişi, bir çiçeğe dönüşen kişi ilişki kurabilir. Bu onun nasıl yapılacağını öğrenmesi gereken bir şey değildir, o gerçekleşmeye başlar. O insanlarla ilişki kurar, o hayvanlarla ilişki kurar, o ağaçlarla ilişki kurar, hatta o taşlarla ilişki kurar.

Aslında o, günde yirmi dört saat ilişki kurar. Toprakta yürüyorsa, toprakla ilişki kurar ...ayakları yere değiyor, ilişki kuruyor.

Eğer nehirde yüzüyorsa, nehirle ilişki kuruyor ve eğer yıldızlara bakıyorsa yıldızlarla ilişki kuruyor.

Bu belirli bir kişi ile ilişki kurma meselesi değildir. Temel olan şey şudur; eğer varsan tüm hayatın ilişki kurmak olur. Bu sürekli söylenen bir şarkıdır, sürekli bir danstır, o bir sürekliliktir, nehir gibi akışkandır.

Meditasyon yap, önce kendi merkezini bul. Başka birisi ile ilişki kurmadan önce kendinle ilişki kur. Yerine getirilmesi gereken temel koşul budur. O olmadan hiçbir şey mümkün değildir. O varken hiçbir şey imkânsız değildir.

Birlikte yaşadığımız eşler —karılarımız, kocalarımız ve sevgililerimiz— hakkında bize bir şeyler söyler misiniz? Ne zaman bir eşte sebat etmeliyiz ve ne zaman bir ilişkiyi umutsuz hatta zararlı olduğu için bırakmalıyız?

İlişki gizemlerden biridir. Ve o iki kişi arasında olan bir şey olduğu için ikisine de bağlıdır. İki insan buluştuğunda yeni bir dünya yaratılır. Sadece buluşarak, daha önce olmayan, daha önce var olmamış yeni bir olgu doğar. Ve yeni olgu aracılığıyla her iki kişi de değişir ve dönüşür.

İlişki kurmadan sen bir şeysin, ilişki kurduğunda ansızın başka bir şey haline gelirsin. Yeni bir şey gerçekleşti. Bir kadın bir sevgili olduğunda artık aynı kadın değildir. Bir erkek bir sevgili olduğunda artık aynı erkek değildir. Bir çocuk doğar ama biz bir noktayı tamamen es geçeriz: Çocuk doğduğu an anne de doğar. Bu önceden kesinlikle yoktu. Kadın vardı ama anne yoktu. Ve anne tamamıyla yeni bir şeydir.

İlişki senin tarafından yaratılır ama sonrasında sırası geldiğinde ilişki seni yaratır. İki insan buluşur ve bunun anlamı iki dünyanın buluşmasıdır. Bu basit bir şey değildir. Çok karmaşıktır, en karmaşığıdır. Her insan kendi başına bir dünyadır, uzun bir geçmişi sonsuz bir geleceği olan karmaşık bir gizemdir.

Meditasyon yap, önce kendi merkezini bul. Başka birisi ile ilişki kurmadan önce kendinle ilişki kur.

Başlangıçta yalnızca çeperler buluşur. Ancak eğer ilişki mahrem bir hal alırsa, yakınlaşırsa, derinleşirse o zaman merkezler buluşmaya başlar. Merkezler buluştuğunda buna aşk denir.

Çeperler buluştuğunda bu bir tanışıklıktır. Diğer kişiye dışardan, sınırdan değersin, o zaman bu bir tanışıklıktır. Çoğunlukla sen tanışıklığını aşk olarak adlandırmaya başlarsın. O zaman yanılgı içindesindir. Tanışıklık aşk değildir.

Aşk çok enderdir. Bir insanın merkezinde onunla buluşmak kendi içinde bir devrim yapmaktır çünkü bir insanla merkezinde buluşmak istersen, o insanın da senin merkezine ulaşmasına izin vermek zorunda kalacaksın. Tehlikelere açık hale gelmen gerekecek, tamamıyla tehlikelere açık.

Bu risklidir. Birisinin senin merkezine ulaşmasına izin vermek risklidir, tehlikelidir çünkü bu insanın sana ne yapacağını asla bilemezsin. Ve bir kez senin tüm sırların bilindiğinde, senin sakladıkların ortaya çıktığında, bir kez tamamıyla kendini gösterdiğinde diğer kişinin ne yapacağını asla bilemezsin. Korku vardır. Bu nedenle asla kendimizi açmayız.

Sadece tanışıklık ve biz sevginin gerçekleştiğini zannediyoruz. Çeperler buluşuyor ve biz buluştuğumuzu zannediyoruz. Sen çeperin değilsin. Gerçekten çeper senin sona erdiğin sınırdır sadece seni çevreleyen çittir. O sen değilsin! Çeper senin bittiğin ve dünyanın başladığı yerdir.

Yıllar boyunca birlikte yaşamış karı kocalar bile sadece tanış olabilir. Onlar birbirlerini tanımamıştır. Ve birisiyle birlikte ne kadar çok yaşarsan, o kadar çok merkezlerin bilinmeden durduğunu tamamıyla unutursun.

O yüzden anlaşılması gereken ilk şey şudur: Tanışıklığı aşk olarak alma. Sevişiyor olabilirsin, cinsel olarak ilişki içinde olabilirsin ama seks de yüzeyseldir. Merkezler buluşmadığı sürece seks yalnızca iki bedenin buluşmasıdır. Ve iki bedenin bir araya gelmesi sizin buluşmanız demek değildir. Seks de bir tanışıklık olarak kalır; fiziksel, bedensel ama yine de tanışıklık.

Başka birisinin senin merkezine girmesine sadece korkmadığın, korku dolu olmadığın zaman izin verebilirsin.

Yani sana söyleyeceğim iki tür hayat vardır. Biri korku merkezli, diğeri sevgi merkezlidir. Korku merkezli yaşam asla seni derin bir ilişkiye götüremez. Sen korkar halde kalırsın ve diğerine izin verilmez, sana, senin özüne sirayet etmesine izin verilmez. Bir yere kadar diğerine izin verirsin ve sonra bir duvar çıkar ve her şey durur.

Sevgi merkezli insan dindar insandır. Sevgi merkezli insan demek gelecekten korkmayan kişi demektir, sonuçtan ve akıbetten korkmayan kişi demektir, şimdi ve burada yaşayan kişidir.

Sonuç seni düşündürmesin. Bu korku merkezli zihindir. Sonunda ne çıkacağını düşünme. Sadece burada ol ve bütün bir şekilde davran. Hesap yapma. Korku merkezli bir insan her zaman

hesapçıdır. Plan yapar, düzenler, önlem alır. Onun tüm hayatı bu şekilde kaybolur.

Bir Zen rahibinin hikâyesini duymuştum. Ölüm döşeğindeydi. Son gün gelmişti ve o gece öleceğini ilan etmişti. Bu yüzden de takipçileri, müritleri, dostları gelmeye başladı. Pek çok seveni vardı. Hepsi gelmeye başladı. Çok uzaklardan insanlar gelip toplandı.

Eski müritlerinden biri ustasının öleceğini öğrendiğinde pazara koştu. Birisi sordu, "Usta kulübesinde ölüyor sen niçin pazara gidiyorsun?" Eski mürit, "Ustanın bir pastayı çok sevdiğini biliyorum, o yüzden onu almaya gidiyorum" dedi.

Pastayı bulmak zordu çünkü artık modası geçmişti ama o akşam bir şekilde bulmayı başardı. Pasta ile birlikte koşarak geldi.

Ve sanki usta birisini bekliyormuş gibiydi; herkes endişelenmişti. Gözlerini açıp bakıyor ve tekrar gözlerini kapatıyordu. Ve bu mürit geldiğinde, "Tamam sonunda geldin. Pasta nerede?" dedi. Mürit pastayı yapmıştı ve ustanın pastayı sormuş olmasından çok mutlu olmuştu.

Ölürken usta pastayı eline aldı ama elleri titremiyordu. Çok yaşlıydı ama elleri titremiyordu. Bu yüzden birisi, "Çok yaşlısınız ve ölmek üzeresiniz. Son nefes birazdan sizi terk edecek ama elleriniz titremiyor" diye sordu.

"Ben asla titremem çünkü korku yok. Bedenim yaşlandı ama ben hâlâ gencim ve bedenim gittikten sonra bile genç kalacağım" dedi usta.

Sonra pastadan bir ısırık aldı, pastayı çiğnemeye başladı. Ve birisi sordu: "Son mesajınız nedir Usta? Az sonra aramızdan ayrılacaksınız. Hatırlamamızı istediğiniz şey nedir?"

Usta gülümsedi ve "Oh, Bu pasta çok lezzetli!" dedi.

Şimdi ve burada yaşayan adam budur: "Bu pasta çok lezzetli!" Ölüm bile önemsizdir. Sonraki an anlamsızdır. Şu an pasta lezzetlidir. Şu mevcut anın, şu mevcudiyetin, şu bolluğun içinde olabilirsen, sadece o zaman sevebilirsin. Sevgi ender açan bir çiçektir. O arada bir gerçekleşir. Milyonlarca ve milyonlarca insan, sevgililermiş gibi yanlış bir tavır içinde yaşıyor. Sevdiklerine inanıyorlar ama bu sadece onların inancıdır. Aşk nadiren açan bir çiçektir. Arada bir gerçekleşir. O enderdir, çünkü o sadece korku yokken gerçekleşebilir, asla öncesinde değil. Bunun anlamı şudur sevgi sadece çok derinden maneviyatı olan, dindar bir insanın başına gelebilir. Seks herkes için mümkündür, tanışıklık herkes için mümkündür, sevgi öyle değildir.

Korkmadığın zaman, saklayacak hiçbir şeyin yoktur, o zaman açık olabilirsin, o zaman tüm sınırları kaldırabilirsin. Ve o zaman diğerini senin tam özüne nüfuz etmeye davet edebilirsin. Ve unutma, eğer birisinin derinlemesine sana nüfuz etmesine izin verirsen, diğeri de senin onun içine nüfuz etmene izin verecektir çünkü birisi senin nüfuz etmene izin verdiğinde güven yaratılır. Sen korkmadığında diğeri korkusuzlaşır.

Senin sevginde korku her zaman vardır. Karı kocasından korkar, koca karısından korkar. Sevgililer her zaman korkar. O zaman bu sevgi değildir. O zaman bu korkan iki insanın birbirine bağımlı olduğu, kavga ettiği, sömürdüğü, hükmettiği, kontrol ettiği, sahiplendiği, maniple ettiği bir düzenlemedir. Ama sevgi değildir.

Şayet sevginin gerçekleşmesine izin verebilirsen o zaman ibadete ihtiyaç yoktur, meditasyona ihtiyaç yoktur, hiçbir kiliseye, hiçbir mabede gerek yoktur. Eğer sevebilirsen Tanrı'yı tamamıyla unutabilirsin çünkü sevgi aracılığıyla sana her şey olacaktır:

Meditasyon, ibadet, Tanrı. Her şey senin başına gelmiş olacaktır. İsa, "Sevgi Tanrı'dır" derken demek istediği budur.

Ama sevgi zordur. Korku bırakılmalıdır. Ve kaybedecek hiçbir şeyin yok ve sen çok korkuyorsun; bu çok garip bir şey.

Kabir bir yerlerde şöyle demiştir: "İnsanlara bakıyorum. Onlar çok korku içindeler ama nedenini göremiyorlar çünkü kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Onlar çıplak oldukları halde elbiselerini nerede kurutacaklarından korktukları için asla nehirde yıkanamayan bir insana benziyor." Senin içinde bulunduğun durum budur; çıplak, elbisesiz ama hep elbiseler hakkında korkar halde.

Kaybedecek neyin var? Hiçbir şey. Bu beden ölüm tarafından alınacak. Ölüm tarafından alınmadan önce onu aşka ver. Sahip olduğun her şey alınacak. Senden alınmadan önce paylaşmamak niye? Ona sahip olmanın tek yolu budur. Şayet onu paylaşabilir ve verebilirsen efendisi sen olursun. Senden alınacak. Sonsuza kadar elinde tutabileceğin hiçbir şey yok. Ölüm her şeyi yok edecek.

O yüzden eğer beni doğru takip ettiysen mücadele sevgi ve ölüm arasındadır. Eğer verebilirsen ölüm olmayacaktır. Bir şey senden alınmadan önce, sen onu zaten vermiş olacaksın, onu armağan etmiş olacaksın. Orada ölüm olamaz.

Bir sevgili için ölüm yoktur. Sevgili olmayan biri için her an ölümdür çünkü her an ondan bir şey kopartılıyordur. Beden kayboluyor, her an onu kaybediyor. Ve sonra ölüm olacak ve her şey yok olacak.

Korku nedir? Niçin bu kadar korkuyorsun? Seninle ilgili her şey bilinse ve açık bir kitap olsan bile niye korkuyorsun? Sana nasıl zarar verebilir? Sadece sahte kavramlar, sadece toplum tarafından verilen koşullandırmaları saklamak zorundasın, kendini korumak

zorunda-sm, sürekli çatışma halinde olmak zorundasın. Herkes bir düşmandır, herkes sana karşıdır.

Kimse sana karşı değil! Sen birisinin sana karşı olduğunu hissetsen bile o sana karşı değildir çünkü herkes kendisi ile ilgilidir seninle değil. Korkacak hiçbir şey yok. Gerçek bir ilişki oluşmadan önce bunun fark edilmesi gerekir. Korkacak hiçbir şey yok. Bunun üzerine meditasyon yap. Ve sonra diğerinin içine girmesine izin ver, diğerini içine girmeye davet et. Hiçbir yerde hiçbir engel yaratma. Her zaman açık bir geçit ol, kilit yok, üzerinde kapı yok, üzerinde kapalı kapı yok. O zaman sevgi mümkündür.

Kimse sana karşı değil! Sen birisinin sana karşı olduğunu hissetsen bile o sana karşı değildir çünkü herkes kendisi ile ilgilidir seninle değil. Korkacak hiçbir şey yok.

İki merkez buluştuğunda sevgi vardır. Ve sevgi simyasal bir olgudur; tıpkı hidrojen ve oksijenin buluşması ve yeni bir suyun yaratılması gibi. Hidrojenin olabilir, oksijenin olabilir ama eğer susuzsan onlar işe yaramayacaktır. İstediğin kadar oksijen alabilirsin, istediğin kadar hidrojen alabilirsin ama susuzluk gitmeyecek.

İki merkez buluştuğunda yeni bir şey yaratılır. Bu yeni şey sevgidir. Ve o tıpkı su gibidir çok, pek çok hayatın susuzluğu giderilir. Ansızın doyuma ulaşırsın. Sevginin görünebilen işareti budur. Her şeye sahip olmuşçasına tatmin olursun. Artık elde edilecek hiçbir şey yok. Amaca ulaştın. Daha ötesinde bir hedef yok, alın yazısı gerçekleşti. Tohum bir çiçeğe dönüştü, tam bir çiçeklenmeye ulaştı.

Derin bir mutluluk sevginin işaretidir. Bir insan sevdiğinde, derin bir doyum içerisindedir. Sevgi görülemez ancak onun

etrafındaki mutluluk, derin tatmin ...her nefesi, her hareketi, varlığının kendisi memnundur.

Sevgi seni arzudan özgürleştirir dediğimde şaşırabilirsin ama arzu tatminsizlikle birliktedir. Sahip olmadığın için arzularsın. Bir şeyi arzularsın çünkü o şeye sahip olduğunda sana tatmin vereceğini zannedersin. Arzu tatminsizlikten gelir.

Sevgi olduğunda ve iki merkez birleştiğinde ve kaybolup karıştığında ve yeni bir simyasal nitelik doğduğunda tatmin vardır. Sanki tüm varoluş durmuş gibidir; hareket yok. O zaman şimdiki an yegâne andır. O zaman sen, "Oh, Bu pasta lezzetli!" diyebilirsin. Seven bir insan için ölümün bile bir anlamı yoktur.

Bu nedenle sana, sevgi seni arzudan özgürleştirecek diyorum. Korkusuz ol, korkuları bırak, açık ol. Bir merkezin senin içindeki merkezle buluşmasına izin ver. Onun aracılığıyla yeniden doğacaksın; varlığın yeni bir niteliği yaratılacak. Varlığın bu yeni niteliği, "Tanrı budur" der. Tanrı bir tartışma değildir, o bir tatmin olma duygusudur.

Belki de gözlemlemişsindir; ne zaman doyumsuz-san, Tanrı'yı reddetmek istersin. Ne zaman mutsuzsan tüm benliğin "Tanrı yoktur" demek ister. Ateizm mantıktan değil tatminsizlikten ortaya çıkar. Sen ona mantıksal nedenler bulabilirsin; bu başka bir şeydir. Tatmin olmadığın için bir ateist olduğunu söylemeyebilir-sin. "Tanrı yoktur ve benim kanıtlarım var" diyebilirsin. Ancak gerçek olan bu değildir.

Eğer doyuma ulaştıysan birden tüm benliğin, "Tanrı vardır" demeye başlar. Birden onu hissedersin! Tüm varoluş ilahi bir hal alır. Eğer sevgi varsa, varoluşun ilahi olduğunu ve her şeyin bir kutsama olduğunu ilk kez gerçekten hissedeceksin. Ancak bu gerçekleşmeden önce çok şey yapılmalıdır. Bu gerçekleşmeden

önce çok şeyyok edilmelidir. Sende engel yaratan tüm şeyleri yok etmek zorundasın. Sevgiyi bir *sadhna,* içsel bir disiplin haline getir. Onun eften püften bir şey olmasına izin verme. Onun sadece zihinsel bir meşgale olmasına izin verme.

Onun sadece bedensel bir tatmin olmasına izin verme. Onu içsel bir arayış yap ve diğerini bir destek, bir dost olarak gör.

Tantra hakkında bir şey duyduysan Tantra'nın şöyle dediğini işitmişsindir: Eğer içsel merkeze doğru seninle birlikte gelmeye hazır olan, ilişkinin en yüksek doruklarına seninle birlikte çıkmaya hazır olan bir yoldaş, bir arkadaş, bir erkek ya da bir kadın bulabilirsen, o zaman bu ilişki bir meditasyona dönüşecektir. O zaman bu ilişki aracılığıyla nihai ilişkiye ulaşabileceksin. O zaman diğeri sadece bir kapıya dönüşür.

Bunu açıklayayım: Birisini seversen yavaş yavaş önce kişinin çeperi yok olur, kişinin şekli yok olur. Şekilsiz, içsel olanla giderek daha çok temas kurarsın. Şekil giderek belirsizleşir ve kaybolur. Ve daha derine gidersen, o zaman bu şekilsiz birey dahi kaybolmaya ve erimeye başlar. O zaman ötesi açılır. O zaman bu belirli kişi sadece bir kapı, bir açılış oldu. Ve sevgilin aracılığıyla, ilahi olanı bulursun.

Sevemediğimiz için bu kadar çok dini ritüele ihtiyaç duyarız. Onlar vekaleten vardır ve onlar çok zavallı vekillerdir.

Sevemediğimiz için bu kadar çok dini ritüele ihtiyaç duyarız. Onlar vekaleten vardır ve onlar çok zavallı vekillerdir.

Ancak ilk ipucu bir birey aracılığıyla gelir. Evrensel olanla temasa geçmek zordur. O, o kadar büyük, o kadar engin, o kadar

başlangıçsız, sonsuzdur ki. Nereden başlamalı? Nereden yola çıkmalı? Kapı bireydir. Sev.

Ve bunu bir mücadele olarak yapma. Onu diğeri için derin bir kabul, bir davet yap. Ve diğerinin sana hiçbir koşul olmadan nüfuz etmesine izin ver. Ve ansızın diğeri kaybolur ve Tanrı ordadır. Eğer sevgilin ya da sevdiğin ilahi hale gelemezse, o zaman bu dünyadaki hiçbir şey ilahi olamaz. O zaman senin tüm dini konuşmaların saçmalıktan ibarettir.

Bu bir çocukla gerçekleşebilir. Bu bir hayvanla, köpeğinle gerçekleşebilir. Eğer bir köpekle derin bir ilişkiye girebilirsen bu gerçekleşebilir; köpek ilahi olur! Yani bu sadece bir kadın erkek meselesi değildir. Bu ilahi olanın en derindeki kaynaklarından biridir ve sana doğal olarak ulaşır ama o her yerden gelebilir. Temel anahtar senin diğerinin en derindeki özüne, varlığının temeline nüfuz etmesine izin verebilmendir.

Fakat biz kendimizi kandırmaya devam ederiz. Sevdiğimizi zannederiz. Ve eğer sevdiğini zannedersen, o zaman sevginin gerçekleşme olasılığı kalmaz çünkü eğer bu sevgi ise o zaman her şey kapalıdır. Taze gayretler sarf et. Diğerinde gizli olan gerçek varlığı bulmaya çalış. Kimseyi küçümseme. Her birey öylesine bir gizemdir ki ne kadar içine girersen gir o kadar sonsuzdur.

Ancak biz diğerinden sıkılırız çünkü sadece çeper ve her zaman çeper.

Bir hikaye okuyordum: Bir adam çok hastaydı ve her türden tedaviyi denemişti ama hiçbir şeyin faydası olmamıştı. En sonunda bir hipnozcuya gitti. Ve hipnozcu ona sürekli tekrar etmesi için bir mantra verdi: "Ben hasta değilim." Her sabah ve akşam en az on beşer dakika, " 'Hasta değilim, sağlıklıyım' de. Ve bütün gün ne

zaman aklına gelirse onu tekrar et" dedi. Birkaç gün içinde iyileşmeye başladı. Ve birkaç hafta içinde tamamıyla iyileşmişti.

Sonra karısına "Bu bir mucize! Bu hipnozcuya başka bir mucize için de gitmeli miyim? Çünkü son zamanlarda hiç cinsel iştahım kalmadı ve cinsel ilişki neredeyse tamamen bitti. Hiç arzum yok," dedi.

Karısı çok mutluydu. "Git" dedi. Çünkü çok tatminsiz hissediyordu.

Adam hipnozcuya gitti. Geri geldi, karısı ona sordu: "Sana şimdi ne mantrası, ne telkini verdi?" Adam karısına söylemedi. Ancak birkaç hafta içinde cinsel iştahı geri gelmeye başladı. Yeniden arzu duymaya başladı. Kadının çok kafası karışmıştı. Israrla sormaya devam etti ama adam gülüyor ve hiçbir şey söylemiyordu. O da bir gün adam sabahleyin banyoda meditasyonunu yaparken, şu on beş dakikalık mantrasını söylerken ne dediğini duymaya çalıştı. Ve adam, "O benim karım değil. O benim karım değil. O benim karım değil," diyordu.

İnsanları kanıksıyoruz. Birisi karındır — ilişki bitmiştir; birisi senin kocandır— ilişki bitmiştir. Artık bir macera yoktur, diğeri bir nesne olmuştur, bir mülk olmuştur. Artık diğeri araştırılacak bir gizem değildir; diğeri artık yeni değildir.

Unutma her şey yaşlandıkça ölüme doğru gider. Çeper her zaman yaşlıdır. Ve merkez her zaman yenidir. Çeper yeni kalamaz çünkü her an o yaşlanıyor, bayatlıyor. Merkez her zaman taze ve gençtir. Ruhun ne bir çocuktur, ne genç bir adamdır, ne de yaşlı bir adamdır.

Ruhun basitçe ölümsüz tazeliktir. Onun yaşı yoktur. Bunu tecrübe edebilirsin; genç olabilirsin, yaşlı olabilirsin: Sadece gözlerini

kapat ve onu bul. Merkezinin nasıl olduğunu hissetmeye çalış; yaşlı mı, genç mi? Merkezin her ikisi de olmadığını hissedeceksin. O her zaman yenidir, o asla yaşlanmaz. Niçin? Çünkü merkez zamana ait değildir.

Zaman süreci içinde herkes yaşlanır. Bir insan doğar; beden şimdiden yaşlanmaya başlamıştır! Bir çocuk bir haftalık dediğimiz zaman bunun anlamı bir haftalık yaşlılığın çocuğa nüfuz ettiğidir. Çocuk ölüme doğru yedi gün geçirmiştir, ölümün yedi gününü tamamlamıştır. O ölüme doğru ilerliyor; er ya da geç ölecek.

Zamanın içinde ortaya çıkan her şey yaşlanacak Zamanın içine girdiği an, yaşlanmıştır bile. Bedenin yaşlıdır, çeperin yaşlıdır. Sonsuza kadar ona aşık olamazsın. Ancak merkezin her zaman tazedir, o sonsuza dek gençtir. Bir kez onla temasa geçtin mi, sevgi her an gerçekleşen bir keşiftir. Ve o zaman balayı hiç bitmez. Biterse o balayı falan değildir; o sadece bir tanışıklıktır.

Ve hatırlanacak en son şey şudur: Sevgi ilişkisinde bir şey yanlış gittiğinde her zaman diğerini suçlarsın. Eğer bir şey olması gerektiği gibi gerçekleşmiyorsa, diğeri sorumludur. Bu gelecekteki tüm gelişme olasılıklarını yok edecektir.

Unutma: Her zaman sen sorumlusun ve kendini değiştir. Sorun yaratan tüm özelliklerini bırak. Sevgiyi bir kendini dönüştürme haline getir.

Satış eğitimlerinde söyledikleri gibi; müşteri her zaman haklıdır. Sana şunu söylemek isterim: Sevgi ve ilişki dünyasında sen her zaman haksızsın, diğeri her zaman haklıdır.

Ve sevgililer her zaman böyle hisseder. Sevgi varsa, eğer bir şeyler olması gerektiği gibi gerçekleşmiyor-sa her zaman "Bende yanlış bir şey var" diye hisseder. Ve her ikisi de aynı şekilde

hisseder! O zaman bir şeyler gelişir, o zaman merkezler açılır, o zaman sınırlar birleşir. Ancak eğer diğerinin yanlış olduğunu zannedersen, kendini karşındakine kapatıyorsun. Ve diğeri de senin yanlış olduğunu düşünüyor. Düşünceler bulaşıcıdır. Eğer diğerinin hatalı olduğunu düşünüyorsan bunu söylemesen bile, diğerinin olmadığını gösteriyor ve gülümsüyor olsan bile ...gözlerinden, mimiklerinden, yüzünden diğeri mesajı almıştır. Bir aktör, büyük bir aktör bile olsan yüzünü, mimiklerini istediğin şekilde ayarlayabilsen bile bilinçaltı sürekli, "Sen yanlışsın" diye mesajlar gönderiyor. Ve diğerinin yanlış olduğunu söylediğinde, diğeri senin yanlış olduğunu hissetmeye başlar.

Hep hatırla: Aşkta her zaman yanlışsın. Ve o zaman olasılıklar açılır ve diğeri de aynı şekilde hissedecektir. Diğerindeki duyguyu biz yaratırız.

Bu sarsıntıda ilişki tahrip olur. Ve sonra insanlar kapanır. Birisine yanlış olduğunu söylersen kişi, korunmaya, kendini savunmaya başlar. Sonra kapanma gerçekleşir.

Hep hatırla: Aşkta her zaman yanlışsın. Ve o zaman olasılıklar açılır ve diğeri de aynı şekilde hissedecektir. Diğerindeki duyguyu biz yaratırız. Sevgililer yakınlaştığında birden düşünceler birinden diğerine adamaya başlar. Hiçbir şey söylemezken, sessizken bile iletişim kurarlar.

Dil sevgili olmayanlar içindir, aşık olmayanlar içindir. Sevgililer için sessizlik dil olarak yeterlidir. Hiçbir şey söylemeden konuşmaya devam ederler.

Sevgiyi *sadhna* olarak yaşarsan, o zaman diğerinin yanlış olduğunu söyleme. Sadece sende bir yerlerde bir şeyin yanlış olması gerekiyor; onu bulmaya çalış ve bu yanlışlığı terk et.

Bu zor olacak çünkü bu egoya terstir. Bu zor olacaktır çünkü onurunu zedeler. Bu zor olacaktır çünkü bu sahip olmak, hükmetmek olmayacaktır. Diğerine sahip olarak daha güçlü olmayacaksın. Bu egonu mahveder; bu nedenle o zor olacaktır.

Ancak amaç, esas mesele egonun tahrip olmasıdır. İçsel dünyaya nereden yaklaşmak istersen iste —sevgiden, meditasyondan, yogadan, duadan — hangi yolu seçersen seç hedef tektir: Egonun yok olması, egoyu fırlatıp atmak.

Sevgi aracılığıyla bu çok kolay bir şekilde yapılır. Ve o çok doğaldır! Sevgi doğal dindir.

İlişkimde sıklıkla kendimi kaybediyorum içime kapanmaya başlıyorum. Ne yapabilirim?

Bu aşkın en temel sorunlarından biridir. Her sevgili onu öğrenmek zorundadır; kimse onu doğuştan bilmez. O yavaş yavaş ve pek çok acıyla birlikte gelir ama ne kadar geç gelirse o kadar iyidir; her insanın kendi alanına ihtiyacı vardır, bu alana müdahale etmemiz gerekir. Sevgililer için müdahale etmek çok doğaldır çünkü diğerini kanıksamaya başlarlar. Artık ayrı olmadıklarını düşünmeye başlarlar. Onlar 'Ben' ve 'Sen' diye düşünmezler; 'Biz' diye düşünmeye başlarlar. Sen aynı zamanda osun ama arada bir.

'Biz' zor bulunan bir vakadır. Birkaç anlığına sevgililer sözcüklerin anlamsız olduğu, 'Biz' diyebileceğin, 'Ben' ve 'Sen'in birbiri içinde kaybolduğu, sınırların örtüştüğü bir noktaya gelirler.

Ancak bunlar çok nadir anlardır; kanıksanmamalıdırlar. Günde yirmi dört saat 'Biz' olarak kalamazsın ama tüm sevgililerin talep ettiği şey budur. Ve bu gereksiz ıstırap yaratır. Ara sıra yakınlaştığında bir olursun ama bunlar ender, kıymetli, ilahi anlardır. Ve onları yirmi dört saatlik bir şeye getiremezsin. Eğer denersen onu mahvedeceksin; o zaman tüm güzelliği kaybolacak. Bu an gittiğinde gitmiştir; sen yine 'Ben' ve 'Sen'sin.

Senin alanın var, sevgilinin kendi alanı var. Ve o kişiye artık saygı gösterilmelidir, diğerinin alanına hiçbir şekilde müdahale edilmemelidir; ona izinsiz giril-memelidir. Eğer izinsizce girersen, diğerini incitirsin; diğerinin bireyselliğini yok etmeye başlarsın. Ve diğeri seni sevdiği için buna katlanmaya devam edecektir. Ancak katlanmak sadece bir şeydir; o çok güzel bir şey değildir. Eğer biri katlanırsa, er ya da geç diğeri intikam alacaktır. Diğeri seni affedemez ve biriktirmeye devam eder; bir gün, sonraki gün, sonraki gün. . . Bin bir tane şeyle müdahale ettin, sonra hepsi yığılır ve bir gün patlar.

Bu yüzden sevgililer sürekli kavga eder. Bu kavga bu sürekli müdahale yüzünden vardır. Ve sen onun varlığına müdahale ettiğinde, o senin varlığına müdahale etmeye çalışır ve hiç kimse bu konuda kendini iyi hissetmez.

Örneğin, bir gün o mutlu hissediyordur ve sen terk edilmiş hissedeceksin çünkü sen mutlu hissetmiyorsun. Kendini aldatılmış gibi hissedeceksin. "Niçin kendisini mutlu hissediyor?" İkinizin de mutlu hissetmesi gerekir; senin fikrin budur. Bu, arada bir gerçekleşir. Ancak bazen o mutludur sen mutsuzsundur. Ya da sen mutlusundur ve o mutlu değildir. Ne kadar bu canımızı yaksa da ...birisinin diğeri olmadan mutlu olmaya her türlü hakkı vardır; bunu anlamak zorundayız. Katılmak isterdin ama o ruh halinde değilsin. Israr

edersen yapabileceğin tek şey onun mutluluğunu mahvetmektir ...ve her ikiniz de bu şekilde kaybedersiniz çünkü onun mutluluğunu yok edersen, tek başına sen mutluyken o da senin mutluluğunu mahvedecektir. Yavaş yavaş, dost olmaktansa, düşmanlara dönüşürüz.

Temel koşul diğerinin kendisi olma özgürlüğünün tamamıyla tanınmasıdır.

Eğer o mutluysa iyi hisset; o mutlu. Eğer mutlu olabilirsen ve onun mutluluğuna katılabilirsen iyi, yapamazsan onu yalnız bırak. Eğer o üzgünse, eğer onun üzüntüsüne katılabiliyorsan iyi, eğer katılamıyorsan ve bir şarkı söylemek istiyorsan ve mutlu hissediyorsan onu yalnız bırak. Onu kendine göre sürükleme; onu kendi başına bırak. O zaman yavaş yavaş birbiri için muazzam bir saygı ortaya çıkar. Bu saygı, sevgi mabedinin temeli haline gelir.

Annelik

Bir kadının ebeveyn olma sorumluluğu hakkında konuşabilir misiniz?

Anne olmak dünyadaki en büyük sorumluluklardan bir tanesidir. Pek çok insan psikiyatr koltuğundadır ve pek çok delirmiş insan tımarhanededir ve pek çoğu da tımarhanenin dışındadır. insanlığın nevrozunun derinine inersen her zaman anneyi bulacaksın. Çünkü kadınlar anne olmak isterler ama nasıl olacağını bilmezler. Bir kez anne ve çocuk arasındaki ilişki yanlış giderse çocuğun tüm hayatı yanlış gider çünkü bu dünya ile ilk temastır, onun ilk ilişkisidir. Bunun dışındaki her şey onun devamı olacaktır. Ve ilk adım yanlış giderse tüm hayatı yanlış gider ...

Çocuğa yetişkin bir insana olduğu gibi davran. Asla çocuğa çocuk gibi davranma. Çocuğa derin bir saygı göster. Tanrı seni ev sahibi olarak seçmiştir. Tanrı senin varlığına bir konuk olarak girmiştir.

Kişi bilerek bir anne olmalıdır. Bir insanın alabileceği en büyük sorumluluğu alıyorsun.

Erkekler bu anlamda biraz daha özgürdür çünkü onlar anne olma sorumluluğunu alamazlar. Kadınların daha çok sorumluluğu vardır. O nedenle anne ol ama yalnızca bir kadın olmanın bir anne demek olduğu düşüncesine kapılma; bu bir yanılsamadır. Annelik

büyük bir sanattır; onu öğrenmek zorundasın. Bu yüzden onu öğrenmeye başla! Sana söylemek isteyeceğim birkaç şey var: İlk önce asla çocuğa seninmiş gibi davranma, asla çocuğa sahip olma. O senin aracılığınla gelir ama senin değildir. Tanrı sadece seni bir araç, bir kanal olarak kullanmıştır. Ama çocuk senin malın değildir. Sev ama asla çocuğa sahip olma. Eğer anne sahip olmaya başlarsa o zaman çocuğun hayatı mahvolur. Çocuk bir mahkûm olmaya başlar. Onun kişiliğini mahvediyorsun ve onu bir nesneye indirgiyorsun. Sadece bir nesneye sahip olunabilir: Bir eve sahip olunabilir, bir arabaya sahip olunabilir; asla bir kimseye değil. Bu ilk derstir; buna hazırlıklı ol. Çocuk gelmeden önce onu kendi çocuğun olarak değil bağımsız bir varlık, kendi hakları olan biri olarak selamlayabilir olmalısın.

Ve ikincisi şudur: Çocuğa yetişkin bir insana olduğu gibi davran. Asla çocuğa çocuk gibi davranma. Çocuğa derin bir saygı göster. Tanrı seni ev sahibi olarak seçmiştir. Tanrı senin varlığına bir konuk olarak girmiştir. Çocuk çok kırılgandır, çaresizdir. Çocuğa saygı duymak çok zordur. Çocuğu aşağılamak çok kolaydır. Aşağılamak çok kolay gelir çünkü çocuk çaresizdir hiçbir şey yapamaz, öç alamaz, aynı şekilde karşılık veremez.

Çocuğa bir yetişkin gibi davran ve büyük bir saygı duy. Çocuğa saygı duyduğunda ona kendi fikirlerini dayatmaya çalışmazsın. Çocuğa hiçbir şey dayatmaya çalışmazsın. Basitçe ona özgürlük tanırsın; dünyayı tanıma özgürlüğü. Dünyayı keşfetmek için onun giderek güçlü hale gelmesine yardım edersin ama asla ona talimatlar vermezsin. Ona enerji verirsin, ona korunma sağlarsın, ona güvence verirsin, ihtiyacı olan her şeyi ve onun dünyayı tanıması için senden çok uzaklara gitmesine yardım edersin.

Ve elbette özgürlükte yanlışa da yer vardır. Bir anne için bir çocuğa özgürlük verildiğinde yalnızca iyi şeyler için özgürlük verilmediğini öğrenmek çok zordur. Bu ayrıca kötüyü, yanlışı yapma özgürlüğü demektir. O yüzden çocuğu uyanık, zeki yap. Ama ona asla emir verme; kimse onlara uymaz ve insanlar ikiyüzlü hale gelir. Bu yüzden çocuğu gerçekten seviyorsan hatırlaman gereken bir şey var: Onun hiçbir şekilde bir ikiyüzlü olmasına asla ve asla yardım etme, hiçbir şekilde onu buna zorlama. Ve üçüncü şey: Ahlaka kulak asma, dine kulak asma, kültüre kulak asma; doğayı dinle. Doğal olan her şey senin için bazen çok zor, çok rahatsız edici olsa da iyidir. Çünkü sen doğana uygun şekilde yetiştirilmedin. Anne baban seni gerçek sevgiyle, sanatına uygun olarak yetiştirmedi. O sadece rastlantısal bir şeydi. Aynı hataları tekrar etme. Pek çok kez rahatsız olacaksın ...

Örneğin küçük bir çocuk cinsel organları ile oynamaya başlar. Annenin doğal eğilimi çocuğu durdurmaktır çünkü ona bunun yanlış olduğu öğretilmişti. Bunda yanlış bir şey olmadığını hissetse bile, eğer orada başka birisi varsa biraz utanır. Utanır! Sorun budur; bunun çocukla hiçbir ilişkisi yoktur. Utanmak. Toplumda saygınlığını yitirsen bile; yitir onu ama asla çocuğu rahatsız etme. Bırak doğa kendi istediği şekilde ilerlesin. Doğa neyi ortaya çıkarıyorsa senin görevin ona destek olmaktır. Doğayı yönlendirmek için orada değilsin. Sen yardım etmek için oradasın.

Bu üç şey ...ve meditasyon yapmaya başla. Çocuk doğmadan önce mümkün olduğu kadar derin bir şekilde meditasyona girmelisin.

Çocuk senin rahminin içindeyken yaptığın her şey sürekli olarak bir titreşim halinde çocuğa ulaşır. Öfkeliysen karnında bir kızgınlık gerilimi vardır. Çocuk hemen onu hisseder. Üzgünken

karnında bir üzüntü ortamı vardır. Çocuk hemen donuk, kederli hisseder.

Ahlaka kulak asma, dine kulak asma, kültüre kulak asma; doğayı dinle. Doğal olan her şey senin için bazen çok zor, çok rahatsız edici olsa da iyidir.

Çocuk tamamıyla sana bağımlıdır. Senin ruh halin neyse çocuğun ruh hali de odur. Çocuğun şu an bir özgürlüğü yoktur. Senin iklimin onun iklimidir. Bu yüzden kavga yok, öfke yok. Bu yüzden bir anne olmanın büyük bir sorumluluk olduğunu söylüyorum. Pek çok şeyden vazgeçmen gerekecek.

Artık gelecek olan bu yedi ay boyunca çok çok tetikte olmalısın. Çocuk başka her şeyden daha önemlidir. Birisi sana hakaret ederse onu kabul et ama öfkelenme. "Hamileyim ve çocuk sana kızmaktan daha önemli. Bu dönem geçecek ve birkaç gün içinde bana kimin hakaret ettiğini ve ne yapmış olduğumu unutacağım. Fakat çocuk en azından yetmiş, seksen yıl dünyada olacak. Bu büyük bir proje" de. Eğer istersen günlüğüne not edebilirsin, çocuk doğduğunda, o zaman kızabilirsin ama şimdi değil. Sadece kendine şunu söyle: "Ben hamileyim. Öfkelenemem; buna izin yok." Ben buna duyarlı anlayış derim.

Eşinle artık kavga yok, artık nefret yok, artık öfke yok, artık hüzün yok. Her ikiniz de çocuğa bakmak zorundasınız. Çocuk orada ise her ikiniz de ikinci derecede önemlisiniz; her türlü tercih çocuğundur. Çünkü yeni bir hayat doğacak...ve o senin meyven olacak.

Ve ta en başından çocuğun zihnine öfke, nefret, çatışma girerse, o zaman ona hayatı cehennem ediyorsun. Istırap çekecek.

O zaman çocuğu dünyaya getirmemek daha iyidir. Niçin çocuğu ıstırabın içine sokmalı? Dünya muazzam bir ıstırap içinde.

Her şeyden önce bu dünyaya bir çocuk getirmek çok riskli bir iştir. Fakat bunu istiyor bile olsan en azından tamamen farklı olacak, mutsuz olmayacak, en azından bu dünyanın birazcık daha şenlikli olmasına yardım edecek bir çocuk getir bu dünyaya. Dünyaya biraz daha çok eğlence ...biraz daha kahkaha, sevgi, yaşam getirecek birisi.

O yüzden bu günlerde neşeli ol. Dans et, şarkı söyle, müzik dinle, meditasyon yap, sev. Çok yumuşak ol. Aceleyle, telaşla hiçbir şey yapma. Gergin hiçbir şey yapma. Sadece yavaş git. Tamamen yavaşla. Büyük bir misafir geliyor; onu karşılaman gerekiyor.

Bir anne olarak görevimi nasıl en iyi şekilde yerine getirebilirim?

Bunu bir görev olarak görme. İnsan bunu er ya da geç bir görev olarak düşünme eğilimdedir ve onu bir görev olarak düşündüğün gün, bir şey ölür, çok kıymetli bir şey ortadan kaybolur. İlişki kopar. Onu bir kutlama olarak düşün. O zaman çocuk Tanrı'dan bir armağandır. Çocuğa saygı göster; sadece sevgi değil ama saygı da göster. Eğer saygı yoksa, o zaman sevgi sahiplenmeye dönüşür. Eğer saygı varsa nasıl sahiplenebilirsin.

Saygı duyduğun birisine sahip olamazsın. Bu fikrin kendisi çok çirkindir, saygısızcadır. Bir insana sahip olmak demek onu bir maddeye indirgemektir. Ve bir kez çocuk senin malın olursa sırtına yük biner. O zaman o yerine getirilecek bir görevdir ve anneler tüm hayatları boyunca ne kadar çok şey yaptıkları hakkında konuşur.

Gerçek bir anne yaptığı şey hakkında tek bir şey söylemez ve sadece söylememekle de kalmaz; onu yaptığını dahi asla hissetmez. O bundan keyif aldı; o çocuğuna minnettardır. Bu sadece çocuğun doğumu değildir: Aynı zamanda yeni bir tarzda sen de doğarsın, anne doğar. Bir kısmı çocuğun doğumudur; diğer kısmı anneliğinin doğumudur. Çocuk muazzam bir şekilde seni dönüştürdü. O sana bir şey verdi. Artık aynı kişi değilsin. Bir kadın ve bir anne arasında büyük bir fark vardır.

Gerçek bir anne yaptığı şey hakkında tek bir şey söylemez ve sadece söylememekle de kalmaz; onu yaptığını dahi asla hissetmez. O bundan keyif aldı; o çocuğuna minnettardır.

Bu yüzden sadece sevecen ol, saygılı ol ve ona engel olmayacak şekilde gelişmesine yardım et. Bu andan itibaren, en başından beri kişi bu konuda uyanık olmalı. Ve annenden öğrendiğin davranış kalıplarını tekrar etmemeyi hatırla. Bu çok doğal bir şeydir çünkü bir annenin nasıl olması gerektiği konusunda bildiğin şey bu ve annenin davranışını ona karşı tekrar edeceksin. Ve yanlış olan da bu olacaktır. Tamamen yeni ol, annenden öğrenmiş olduğun her şeyi unut, onu izleme. Tamamen yeni ol, yeni bir tarzda karşılık ver. Onun ihtiyaçlarını dinle ve belirli bir bakış açısıyla karşılık ver.

Birincisi: Sevgi ver ama asla kalıba sokma. Sevgi ver ama asla bir kişilik verme. Sevgi ver ama özgürlük dokunulmadan kalmalı. Sevgi onun özgürlüğüne bir müdahale olmamalı. Küçük bir çocuğun özgürlüğünü kimse umursamaz ama onu ne zaman umursayacaksın? Yarın, yarından sonra o hâlâ küçük olacak ... Aslında anne hiçbir zaman çocuğunu özgür olabilecek bir yetişkin olarak

düşünemez. Asla. Çünkü seninle çocuk arasındaki mesafe her zaman aynı kalacaktır. Eğer o yirmi yıllık bir mesafe ise yirmi yıllık bir mesafe olarak kalacak. O yüzden tam şu andan itibaren en başından itibaren ona saygı duy ve ona özgürlük tanı.

Ve şayet o arada bir ağlarsa bunun için fazlasıyla endişelenmeye gerek yoktur. Bırak o kendi başına birazcık ağlasın. Her zaman koşmana ve her zaman ona hizmet etmek için emrine amade olmana gerek yoktur. Bu sevgi gibi gözükür ama aslında onun özgürlüğüne müdahale ediyorsun. Onun süte ihtiyacı olmayabilir; bazen çocuk sadece ağlar. Çocuklar basitçe ağlamaktan hoşlanır; bu onun tek kendini ifade etme yöntemidir. Onun dili yoktur: Onun dili budur; o feryat eder, o ağlar. Bırak ağlasın; bunda yanlış hiçbir şey yok. O dünyayla ilişki kurmaya çalışıyor. Onu avutmaya çalışma, hemen ona meme verme. Eğer aç değilse ona meme vermek bir uyuşturucudur.

Anneler memelerini bir uyuşturucu gibi kullanır. Hmm? Çocuk emmeye başlar, ağlamayı unutur ve uykuya dalar. Bu rahatlatıcıdır ama onun alanına girmeye başladın. Eğer süt almak istemiyorsa, istekli değilse onu bırak. O zaman o asla *Primal* terapiye ihtiyaç duymayacaktır. *Primal* terapide bağıran insanlar çocukluğunda müdahale edilmiş ve asla bağırmasına izin verilmemiş olanlardır.

Her şeyine izin ver ve bırak kendisi olduğunu hissetsin. Kendisi olduğunu hissetmesine giderek daha çok olanak tanı; onun yoluna giderek daha az çık. Yardımcı ol, onu besle ama bırak o kendi kendine gelişsin. Yanlış yola saptığını zaman zaman hissetsen bile onu yargılayacak kişi sen değilsin. O eğer yanlış yapıyorsa bu sadece sana göre öyledir. Bu senin fikrindir. Belki de yanlış yapmıyordur.

O bu dünyada senin fikirlerini takip etmek için bulunmuyor. Ve o çaresiz olduğu için kendi fikirlerini ona dayatmak çok kolaydır. Onun hayatta kalması sana bağlıdır; seni dinlemek zorundadır. Şayet, "Bunu yapma" dersen onu yapmak çok iyi hissettirse ve onu yapmak istese bile durmak zorunda kalacaktır çünkü sana karşı gelmek risklidir. Gerçek anne çocuğuna o kadar çok özgürlük tanır ki kendi fikrine karşı bile çıksa ona izin verilir. Ona açıkça de ki: "Benim fikrime göre bu doğru değildir, ama yapmakta serbestin." Bırak kendi tecrübeleri ile öğrensin. Kişi gerçekten böyle olgunlaşır; aksi taktirde insanlar çocuk olarak kalır. Yaşlanırlar ama bilinçleri gelişmez. Yani onlar elli yaşında olabilir ve zihinleri ise sadece on bir, on, on iki, oralarda bir yerde olabilir. İnsanların ortalama zihin yaşı on üçtür. Bunun anlamı onların bu zamanda durduğudur; ve bu ortalamadır. Bu ortalamada Albert Einstein ve Budalar ve peygamberler de vardır. Gerçek insanları düşünürsen zihin yaşı çok düşüktür. O yedi ile sekiz civarındadır; çocuk yedi yaşları civarında durur. Ondan sonra o asla gelişmez, sadece takip eder.

Sevgini ver, tecrübelerini paylaş ama asla ona hiçbir şey dayatma. Ve o zaman o güzel bir insan olarak gelişecektir.

İlk çocuğumu doğurduğumda, bir şekilde kendimin de doğduğunu hissettim. Bir annenin doğumu ile ilgili konuşabilir misiniz?

Bir çocuk doğduğunda doğan sadece çocuk değildir —bu onun bir kısmıdır— anne de doğar. Bu olmadan önce o sıradan bir kadındı; doğumla birlikte bir anneye dönüşür. Bir taraftan çocuk doğar, diğer tarafta anne doğar. Ve bir anne bir kadından tamamıyla farklıdır. Bir fark vardır, onun tüm varlığı niteliksel olarak değişir. Bu

olmadan önce bir eş, bir sevgili olabilir fakat ansızın bu artık önemli değildir. Bir çocuk doğar, yeni bir yaşam tarzı ortaya çıkar: O bir anne olur.

Bir çocuk doğduğunda doğan sadece çocuk değildir, anne de doğar. Bu olmadan önce o sıradan bir kadındı; doğumla birlikte bir anneye dönüşür.

Bu nedenle her zaman kocalar çocuklardan korkar. Temelde onlar çocuklardan asla hoşlanmazlar çünkü üçüncü bir taraf ilişkinin içine girer; sadece girmekle kalmaz bu üçüncü taraf merkez halini alır. Ve bundan sonra kadın asla aynı eş değildir o farklıdır. Bundan sonra şayet bir koca gerçekten sevmek isterse tıpkı bir oğul gibi olmalıdır. Anne haline gelmiş bu kadın asla sıradan bir eş olamaz.

O bir anne olmuştur. Artık bunun için yapılabilecek bir şey yoktur. Geriye kalan tek şey senin onun oğlu olmandır. Onun sevgisini almanın yegâne yolu budur, aksi taktirde sevgi onun kendi oğluna gidecektir.

Bir kadın anne olduğunda, ona son derece anlamlı bir şey olmuştur. Bir kadın için bu neredeyse yeniden doğmaktır. Eğer yaratıcı birisi değilse bir erkek için bu anlaşılması çok zor bir şeydir. Şayet bir resim ya da şiir ya da herhangi bir şeyi doğurduysa, o zaman birazcık tadını almış olur. Bir şair bir şiir doğurduğunda muazzam bir mutluluk hisseder. Sadece bir şiir yazarak ne olduğunu hiç kimse anlayamaz. Fakat o sadece bir şiir değildir. Onun içinde pek çok karmaşa vardı ve şiir her şeyi yatıştırdı.

Ancak bir kadın anne olduğunda bununla hiçbir şey karşılaştırılamaz, hiçbir şey. Bir şiir bir şiirdir: Doğduğu an artık

ölmüştür. O şairin içindeyken hayatı vardır; ifade edildiği an o ölü bir eşya parçasıdır. Onu duvara asabilirsin. Onu çöp yığınının içine ya da nereye istersen atabilirsin. Fakat o artık yaşamıyor.

Bir kadın bir çocuğu doğurduğunda, o hayattır. O, çocuğun gözlerinin içine baktığında kendi varlığının içine bakar. Çocuk büyümeye başladığında o da çocukla birlikte büyür.

Annelik denen şu çılgın, tatlı, tamamıyla talepkâr ve fiziksel olarak tüketen, keyifli maraton... Bu ateş topu bize geldiğinden beri —neredeyse iki yıl oldu— bölünmemiş tek bir gece uykusu, dinlenilen tek bir gün olmadı. Ve sadece onun için mevcut olmak dışında hiçbir öneminin olmadığını ve bunun içinde sıklıkla yetersiz, gergin ve yorgun hissetmek... Bunun içinde kahkaha nerede? Yardım et!

Sadece çocuğu doğurmak bir şeydir, anne olmak ise tamamıyla farklı bir şeydir. Herhangi bir kadın bir çocuk doğurabilir; bu çok basit bir olaydır. Ancak bir anne olmak büyük bir sanat gerektirir, büyük bir anlayış gerektirir.

Bir insan yaratıyorsun; bu en büyük yaratımdır!...

Kadın dokuz aylık bir ıstırap ve mutluluk içerisinden geçer. Ve sonra iş bitmemiştir! Aslında o zaman; çocuk doğduğunda iş, gerçek iş başlar. Ve çocuk hayata yeniden taze bir nitelik getirir. Her çocuk ilkeldir, barbardır; artık anne medenileştirmek zorundadır. Her çocuk bir barbardır unutma; o hayvandır, vahşidir. Ve anne ona kültür aktarmalıdır, ona yaşam tarzı öğretmelidir, insan olmayı öğretmelidir. Bu büyük bir iştir. Unutmaman gereken şey şudur: İşin bitmedi, daha yeni başladı. Bunu neşeyle kabul et! Son derece kıymetli bir şey

yaratıyorsun, bir hayatı nakış gibi işliyorsun, bir hayatı koruyorsun. Bu iş öyle bir şeydir ki neyi kurban edersen et yeterince büyük değildir; her şey kurban edilebilmelidir ve edilmelidir. Bu bir.

İkincisi: Bunu çok ciddiye alma, aksi taktirde çocuğu mahvedeceksin. Senin ciddiyetin tahrip edici olacak. Onu oyun gibi al. Sorumluluk vardır! Fakat bu son derece neşeli bir şekilde yerine getirilmelidir. Çocukla birisi bir müzik aleti çalıyormuş gibi oyna. Bırak şimdi çocuk senin enstrümanın olsun. Dikkatlice oyna ama neşeyle oyna. Ciddileşirsen, o zaman çocuk senin ciddiyetini hissetmeye başlayacak ve o ezilip sakatlanacaktır. Çocuğa yük olma; çocuğa çok büyük bir şey yapıyormuş gibi hissetmeye başlama. Çok büyük bir şey yapıyorsun derken kendine büyük bir şey yapıyorsun. Bu çocuğun güzel bir insan haline, bir Buda haline gelmesine yardım ederek, sen Buda'nın annesi olacaksın. Çocuğa yükümlülüklerini yerine getirmeyeceksin: Sadece kendi hayatından keyif alıyor olacaksın; senin kendi hayatın çocuk sayesinde hoş kokular yayacak

Bu bir fırsattır, Tanrı tarafından verilmiş bir fırsattır.

Herhangi bir kadın bir çocuk doğurabilir; bu çok basit bir olaydır. Ancak bir anne olmak büyük bir sanat gerektirir, büyük bir anlayış gerektirir.

Ve iki tuzak şunlardır: Ya çocuğu ihmal edersin, ondan bıkarsın ya da çocukla ilgili olarak aşırı ciddi hale gelir ve ona yük olmaya başlarsın. Her ikisi de yanlıştır. Çocuğa yardım et ama sadece bundan keyif aldığın için. Ve asla onun sana borcu olduğunu hissetme. Tam tersine o annesi olarak seni seçtiği için ona şükran duy. Bırak anneliğin onunla birlikte çiçek açsın.

Şayet anneliğinin içinde çiçek açabilirsen çocuğa sonsuza dek şükran duyacaksın. Ve doğaldır ki bir şeylerden vazgeçmek gerekecek ama bunlar ...neşeyle yapılmak zorunda. Sadece o zaman bu bir fedakârlıktır! Bunu neşeyle yapmazsan o bir fedakârlık değildir. Fedakârlık *(sacrifice)* kutsal *(sacred)* sözcüğünden gelir. Onu neşeyle yaparsan, kutsaldır. Onu neşeyle yapmazsan, o zaman yalnızca bir görev yerine getiriyorsun ve tüm görevler çirkindir, onlar kutsal değildir.

Bu muhteşem bir fırsattır. Bunun üzerine derin bir şekilde meditasyon yap. Bir daha asla bu kadar derin bir bağ bulamayacaksın; aslında bir anne ile çocuğu arasındaki gibi başka hiçbir bağ yoktur. Karı koca, seven ve sevilen arasında bile anne ve çocuk arasındaki kadar derinlemesine bir bağ yoktur. O asla hiçbir kimse ile bu kadar derin olamaz. Çünkü çocuk senin içinde sen olarak dokuz ay yaşadı; başka hiç kimse senin içinde dokuz ay boyunca sen olarak yaşayamaz.

Ve çocuk er ya da geç ayrı bir birey haline gelecektir. Ama bilinçaltının derinlerinde bir yerlerde anne ve çocuk bağlı kalır. Eğer oğlun bir Buda olabilirse, bundan faydalanacaksın; eğer çocuğun gelişip güzel bir insan haline gelirse, bundan faydalanacaksın. Çünkü çocuk her zaman seninle bağlantı içinde kalacak. Sadece fiziksel bağlantı kopmuştur; ruhsal bağlantı asla kopmaz.

Tanrı'ya şükret. Annelik bir rahmettir.

Bir kadının annelik nitelikleri ile ilgili konuşabilir misiniz?

Çocuk er ya da geç ayrı bir birey haline gelecektir. Ama bilinçaltının derinlerinde bir yerlerde anne ve çocuk bağlı kalır.

"Anne olmak tatlıdır" der Buda. Niçin? Unutma ki sadece bir çocuk doğurmak bir anne olmak değildir. Aksi taktirde yeryüzünde milyonlarca anne var; ve görünürde hiç tatlılık yok. Aslında psikologlara soracak olursan tam tersini söyleyeceklerdir. Çözülmesi gereken tek şeyin anne olduğunu söyleyecekler. Milyonlarca insanın ıstırap çektiği tek hastalık annedir. Ve söyledikleri şeyi, elli altmış yıl boyunca binlerce insanı analiz ettikten sonra söylüyorlar. Herkesin hastalığı temelde bir noktaya geliyor: Bu sana annen tarafından verildi, aktarıldı.

Kadınlardan korkan insanlar var ve eğer kadınlardan korkarsan onları sevemezsin. Korkudan sevgi nasıl çıkabilir? Ve niçin kadından korkarsın? Çünkü çocukluğun annenden korkarak yaşandı. O sürekli senin peşindeydi, sürekli seni balyozluyordu. Sürekli olarak sana şunu yap bunu yap diyordu; elbette senin iyiliğin için. O seni sakatladı, sendeki pek çok şeyi tahrip etti. O seni bir korkak yaptı. Neyin doğru olduğunu sana söyleyerek seni bir korkağa dönüştürdü. Hoşlansan da hoşlanmasan da, kendiliğinden içinden gelse de gelmese de emirlere uymak zorundasın. Ve sen o kadar çaresizdin ki. ..hayatta kalman annene bağlıydı o yüzden onu dinlemek zorundaydın. O seni koşullandırdı. Ve annene olan korkun yüzünden kadınlardan korkuyorsun.

Milyonlarca koca annelerinin çok güçlü olması gibi basit bir gerçek yüzünden kılıbıktır. Bunun karısı ile hiçbir ilgisi yok; onlar sadece anneyi karılarının üstüne yansıtıyorlar. Karısı sadece annenin yeni bir versiyonudur. Annelerinden bekledikleri her şeyi karılarından da bekliyorlar. Bir taraftan bu onları sakatlıyor; bir

taraftan da karılarının tarafından yerine getirilmesi mümkün olmayan şeyleri beklemeye başlıyorlar. Çünkü o senin annen değil. Bu yüzden mutsuz hissediyorsun. Ve karınla nasıl sevişeceksin?

Anne tarafından gerçekten hükmedilmiş, kayıtsız şartsız boyun eğdirilmiş bir çocuk, bir kadınla sevişemez çünkü bir kadına yaklaştıkça psikolojik olarak iktidarsızlaşacaktır. Annenle nasıl sevişebilirsin? Bu imkânsızdır.

Bu yüzden pek çok insan karılarına iktidarsız hale gelir, ancak sadece karılarına. Orospulara karşı iktidarsız değillerdir. Bu garip: Niçin orospulara karşı iktidarsız değiller? Çünkü bir orospuyu anneleri olarak düşünemezler; bu imkânsızdır. Anneleri ve bir orospu? Orospu başka bir dünyadır ancak karılarını bir anne olarak düşünebilirler, anneyi yansıtabilirler. Eş basitçe bir ekrana dönüşür. Eşlerinin tıpkı bir çocuk gibi kendilerine bakmasını isterler ve şayet bakmazsa gücenirler.

Dünyada annesi yüzünden nevrozlu ve psikopat olmuş binlerce insan vardır. Ve Buda, *"Anne olmak tatlıdır"* der. Başka bir şey demek istiyor olmalı. Yahudi bir anne diyor olamaz! Sadece bir çocuğu doğurmaktan bahsediyor olamaz; bu kişiyi bir anne yapmaz. Annelik tamamıyla farklı bir olgudur. Bu sadece ve sadece insanlıkla ilgilidir; bu hayvanlığın ötesine geçmektir. Onun biyoloji ile hiçbir ilgisi yoktur. O sevgidir, saf sevgi, koşulsuz sevgidir.

Bir anne koşulsuzca sevdiğinde —ve sadece bir anne koşulsuzca sevebilir— çocuk koşulsuz sevginin coşkusunu öğrenir. Çocuk koşulsuzca sevebilecek hale gelir. Ve koşulsuzca sevebilmek dindar olmaktır.

Anne olmak demek koşulsuzca sevebilmeye, sevmenin coşkusu için bir insanı sevmeye, birisinin geliştiğini görmenin saf coşkusu için bir insanın gelişmesine yardım etmeye muktedir olmak demektir.

Ve bu bir kadın için yapılabilecek en kolay şeydir. Bu onun için kolaydır çünkü doğal olarak o buna hazırdır. Bir anne olmak sayesinde biyolojinin ötesine geçebilmenin sınırındadır. Bir çocuğu doğurmadan annelik yapabilirsin. Herkese annelik yapabilirsin. Bir hayvana, bir ağaca annelik yapabilirsin. Herhangi bir şeye annelik yapabilirsin. O senin içindeki bir şeydir. Anne olmak demek koşulsuzca sevebil-meye, sevmenin coşkusu için bir insanı sevmeye, birisinin geliştiğini görmenin saf coşkusu için bir insanın gelişmesine yardım etmeye muktedir olmak demektir.

Gerçek bir terapist bir annedir. Eğer değilse o gerçek bir terapist değildir. O sadece insanları sömüren bir profesyoneldir: Onları, mutsuzlukları yüzünden sömürür. Ancak gerçek bir terapist bir annedir. O hastası için bir rahim olur. O hastasını yeniden doğurur. Hastasının hayatını ABC'den yeniden başlatır. Ona hayatını yeniden yazması için temiz bir kâğıt verir.

"Budalar'ın psikolojisi" derken söylemek istediğim şey budur; gerçek terapi budur. Bir usta gerçek bir terapisttir; onun mevcudiyetinin kendisi terapidir. O seni bir anne gibi sarar. O seni her taraftan, her yerden, her boyuttan, bir anne gibi saran bir buluttur.

Aile Ve Doğum Kontrolü

Aile binlerce yıldır toplumun temel birimi olmuştur. Buna rağmen siz kendi yeni dünyanızda onun geçerliliğinden şüphe ediyorsunuz- Onun yerine geçebilecek neyi öneriyorsunuz?

İnsanoğlu aileyi fazlasıyla büyütmüştür. Ailenin faydası kalmamıştır; o fazlasıyla uzun süre yaşamıştır. O en eski kurumlardan biri olduğu için yalnızca algısı son derece açık insanlar onun çoktan öldüğünü görebilirler. Diğerleri için ailenin öldüğü gerçeğini fark etmek zaman alacaktır.

O işlevini tamamlamıştır. Yeni şeyler bağlamında artık onun geçerliliği yoktur; yeni doğmakta olan insanlık için onun geçerliliği yoktur.

Aile iyi ve kötü olmuştur. Onun yararı olmuştur; insan onun aracılığıyla hayatta kalmıştır ve çok zararlı olmuştur çünkü o insan zihnini bozmuştur. Ancak geçmişte onun bir alternatifi yoktu, başka bir şey seçmek için bir yol yoktu. O kötüydü ama gerekliydi.

Bu gereklilik ilerde aynı şekilde olmayacak. Gelecek alternatif tarzlara sahip olabilir.

Benim düşünceme göre gelecekte sabit bir kalıp olmayacak; onun çok, pek çok alternatif tarzı olacak. Bazı insanlar hâlâ aile sahibi olmayı seçerse bunu seçme şansları olmalıdır. Bu çok küçük bir oran teşkil edecektir.

Yeryüzünde gerçekten güzel, gerçekten faydalı, içinde gelişme olan; hiç otoriterliğin, güç oyunlarının sahiplenmenin olmadığı, çocukların mahvedilmediği, karının kocasını tahrip etmeye çalışmadığı ve kocanın karısını tahrip etmeye çalışmadığı, sevginin ve özgürlüğün olduğu, insanların, diğer dürtüler yüzünden değil sadece sevinç içerisinde bir arada toplandığı, politikanın olmadığı aileler vardır; onlar çok enderdir, yüzde birden fazla değildir. Böyle aileler yeryüzünde var olmuştur; onlar hâlâ vardır. Bu insanlar için bir değişikliğe gerek yoktur. Onlar gelecekte de aileler içinde yaşamaya devam edebilir.

Ancak daha büyük bir çoğunluk için aile çirkin bir şeydir. Psikanalizciye sorabilirsin ve o sana, "Her türden ruh hastalıkları aileden kaynaklanır, her türden psikoz, nevroz aileden kaynaklanır. Aile çok çok hasta insanoğlu yaratır" diyecektir.

Aile tüm nevrozlarımızın kökenidir. Ailenin psikolojik yapısını, insan bilincine ne yaptığını anlamak zorundayız.

İlk şey şudur: O çocuğu belirli bir dinsel ideolojiye, politik dogmaya, birtakım felsefelere, kimi teolojilere koşullandırır. Ve çocuk o kadar masum ve kabul-lenici, o kadar korunmasızdır ki sömürülebilir. O henüz hayır diyemez, onun hayır demekle ilgili bir fikri yoktur. Ve hayır diyebilseydi bile demeyecektir çünkü o tamamıyla aileye bağımlıdır, kesinkes bağımlıdır. O, o kadar çaresizdir ki aile ondan hangi saçmalığı kabul etmesini isterse istesin aile ile hemfikir olmak zorundadır.

Aile çocuğun sorgulama yapmasına yardım etmez; o inanç aşılar ve inançlar zehirdir. Çocuk bir kez inançların ağırlığının altında kalırsa onun sorgulaması sakatlanır, felç olur, kanatları kopar. Sorgulama yapabileceği zaman geldiğinde, o kadar koşullanmış olur ki her araştırmasına belli bir önyargı ile başlayacaktır. Ve bir önyargı

ile senin sorgulaman hakiki olmayacaktır. Sen zaten önceden kabul edilmiş bir çıkarım taşıyorsun; sen sadece bilinçaltı çıkarımlarını destekleyecek kanıtlar arıyorsun. Hakikati keşfetme yeteneğini yitirmiş olursun.

Bu yüzden dünyada çok az sayıda Buda vardır: Bunun nedeninin kökleri ailededir. Yoksa her çocuk bir Buda olarak, nihai bilince erişecek, hakikati keşfedecek, saadet içinde bir hayat yaşayacak potansiyelle doğar fakat aile tüm bu boyutları yok eder; onu tamamen dümdüz eder.

Her çocuk muazzam bir zekâ ile gelir fakat aile onu sıradanlaştırır çünkü zeki bir çocukla. yaşamak sorun çıkarır.

Her çocuk muazzam bir zekâ ile gelir fakat aile onu sıradanlaştırır çünkü zeki bir çocukla yaşamak sorun çıkarır. O şüphe duyar, şüphecidir, sorgular, boyun eğmez, asidir. Ve aile boyun eğen, takip etmeye, taklit etmeye hazır birisini ister. Bu nedenle de ta en başından itibaren zekâ tohumları yok edilmelidir, neredeyse tamamen yakılmalıdır. Böylelikle ondan sürgünler çıkması olasılığı kalmaz.

Zerdüşt, İsa, Lao Tzu, Buda gibi birkaç kişinin toplumsal yapıdan, ailenin koşullandırmasından kaçabilmiş olması bir mucizedir. Onlar bilincin muazzam zirveleri gibi gözükür ama aslında her çocuk aynı nitelikle, aynı potansiyelle doğar.

İnsanların yüzde doksan dokuz nokta dokuzu Buda olabilir; yalnızca ailenin yok olması gerekir. Aksi taktirde Hıristiyanlar, Müslümanlar ve Hindular ve Jainalar ve Budistler olacaktır ama

Budalar, Mahaviralar, Muhammedler değil; bu imkânsızdır. Muhammed *kendi* geçmişine karşı başkaldırdı, Buda *kendi* geçmişine karşı başkaldırdı, İsa *kendi* geçmişine karşı başkaldırdı. Hepsi asiydi; ve aile asi ruha kesinlikle karşıdır.

İnsanlık çok kritik bir evreden geçiyor. Geçmişe göre mi yoksa yeni bir yaşam tarzına göre mi yaşamak istediğimize karar verilmek zorunda. Bu kadar yeter!

Geçmişi ve onun kalıplarını denedik ve hepsi başarısız oldu. Artık geçmişin boyunduruğundan kurtulup yeryüzünde yeni bir yaşam tarzı yaratmak için zaman, doğru zaman gelmiştir.

Bana göre alternatif yaşam tarzlarından birisi, en iyisi komündür.

Komünün anlamı insanların sıvı bir ailenin içinde yaşamasıdır. Çocuklar komüne aittir, onlar herkese aittir. Kişisel mülk yoktur, kişisel ego yoktur. Bir erkek bir kadınla yaşar çünkü birlikte yaşamak içlerinden geliyordur, çünkü onlar bundan keyif alır, bunun içinde kutsanırlar. Sevginin artık gerçekleşmediğini hissettikleri an birbirlerine yapışmaya devam etmezler. Tüm şükran duyguları ile tüm dostluklarıyla elveda derler. Başka insanlarla birlikte olmaya başlarlar. Geçmişteki tek sorun çocukların ne olacağıydı.

Bir komünde çocuklar komüne ait olabilir ve bu çok daha iyi hissettirecektir. Pek çok tarzda insan ile birlikte daha çok gelişme fırsatına sahip olacaklardır. Aksi taktirde çocuk anne ile birlikte büyür. Uzun yıllar boyunca anne ve baba onun için yegâne iki insan görüntüsü alacaktır. Doğal olarak onları taklit etmeye başlar.

Çocuklar babalarının taklitçileri haline dönüşürler. Ve dünyada anne babalarının yarattıkları aynı türden hastalıkları sürdürürler. Onlar birebir kopya olurlar. Bu çok tahrip edicidir. Ve

çocuk için yapılacak başka bir şey yoktur; onların başka bir bilgi kaynağı yoktur.

Şayet bir komünde yüz kişi yaşıyorsa pek çok erkek ile pek çok kadın üye olacaktır; çocuğun tek bir yaşam kalıbına sabitlenmesine, takılmasına gerek kalmaz. O babasından öğrenebilir, amcasından öğrenebilir, komündeki tüm erkeklerden öğrenebilir. Onun daha büyük bir ruhu olacaktır.

Aileler insanları ezer ve onlara çok küçük ruhlar verir. Komünde çocuğun daha büyük bir ruhu olacaktır; onun daha çok olasılığı olacaktır, varlığında çok daha zengin olacaktır. Pek çok kadın görecektir; sadece tek bir kadın fikrine sahip olmayacaktır. Tek bir kadın fikrine sahip olmak çok tahrip edicidir çünkü tüm yaşamın boyunca anneyi arayacak ve arayacaksın.

Ne zaman bir kadına âşık olsan bir bak! Annene benzeyen birisini bulmuş olma olasılığın çok yüksektir ve belki de yapmamış olman gereken şey budur.

Her çocuk annesine kızgındır. Anne pek çok şeyi yasaklamak zorundadır, anne hayır demek zorundadır; bu kaçınılmazdır. İyi bir anne bile arada bir hayır demek, yasaklamak ve reddetmek zorundadır. Çocuk nefret, öfke duyar. O anneden nefret eder ve aynı zamanda anneyi sever çünkü o, onun hayatta kalması demektir, yaşamının ve enerjisinin kaynağıdır. O yüzden o anneden nefret eder ve bununla birlikte anneyi sever.

Her çocuk annesine kızgındır. Anne pek çok şeyi yasaklamak zorundadır, anne hayır demek zorundadır; bu kaçınılmazdır.

Ve bu bir kalıba dönüşür. Kadını seveceksin ve aynı kadından nefret edeceksin. Ve başka bir seçeneğin yoktur. Bilinçsizce anneni her zaman aramaya devam edeceksin. Ve kadına olan şey de budur; onlar da babalarını arayıp dururlar. Tüm yaşamları bir koca olarak babalarını aramaktır.

Artık baban dünyadaki tek kişi değildir, dünya çok daha zengindir ve aslında eğer babanı bulursan mutlu olmayacaksın. Bir âşıkla, bir sevgiliyle mutlu olabileceksin, babanla değil. Anneni bulabilirsen onunla mutlu olmayacaksın. Onu zaten biliyorsun, keşfedilecek başka bir şey yok. Bu zaten bildiğin bir şeydir ve bilindik şeyler küçümsenir. Yeni bir şey aramalısın ama onun görüntüsüne sahip değilsin.

Bir komünde bir çocuğun ruhu daha zengin olacaktır. Pek çok kadın tanıyacaktır, pek çok erkek tanıyacaktır; bir ya da iki kişiye bağımlı olmayacaktır.

Aile sende bir takıntı yaratır ve takıntı insanlığa karşıdır. Eğer baban birisi ile kavga ediyorsa ve sen onun haksız olduğunu biliyorsan bunun önemi yoktur; onun tarafında, babanın yanında olmak zorundasın. Tıpkı insanların, "Doğru ya da yanlış benim ülkem benim ülkemdir!" dedikleri gibi, onlar da "Doğru ya da yanlış babam babamdır. Annem annemdir, onun yanında olmak zorundayım" derler. Aksi taktirde o bir ihanet olurdu.

O sana adil olmamayı öğretir. Annenin haksız olduğunu görürsün ve o komşu ile kavga ediyor. Ve haklı olan komşu ama sen annenin yanında olmak zorundasın. Bu adil olmayan bir hayatı öğrenmektir.

Bir komünde tek bir aileye çok fazla bağlanmayacaksın; bağlanabileceğin bir aile olmayacak. Daha özgür olacak, daha az

takıntılı olacaksın. Daha adil olacaksın. Ve pek çok kaynaktan sevgi alacaksın. Hayatın sevgi olduğunu hissedeceksin.

Aile sana toplumla, diğer ailelerle bir çeşit çatışmayı öğretir. Aile tekel olmak ister. O kendi yanında olmanı ve her şeye karşı çıkmanı ister. Sen aileye hizmet etmek zorundasın. Ailenin ismi ve şanı için savaşmaya devam etmek zorundasın. Aile sana hırsı, çatışmayı, saldırganlığı öğretir. Bir komünde sen daha az saldırgan olacaksın, dünyayla daha barışık olacaksın çünkü çok sayıda insan tanımışsındır.

Benim burada yarattığım şey budur; herkesin dost olacağı bir komün. Karı kocalar bile dost olmaktan daha fazlası olmamalılar. Onların evliliği sadece ikisinin arasındaki bir düzenleme olmalıdır. Onlar birlikte olmaya karar verdiler çünkü birlikte mutlular. Biri dahi mutsuzluğun oluşmaya başladığına karar verirse, o zaman ayrılırlar. Boşanmaya gerek yoktur. Evlilik olmadığı için boşanma yoktur. Kişi içinden geldiği gibi yaşar.

Mutsuz bir şekilde yaşarsan yavaş yavaş mutsuzluğa alışırsın. Kişi tek bir an için bile mutsuzluğa katlanmamalıdır. Geçmişte bir erkekle yaşamak senin için iyi ve keyifli olabilir. Ama artık keyif verici değilse o zaman onun dışına çıkman gerekir. Öfkelenmeye ve yıkıcı olmaya gerek yoktur. Ve kin tutmaya gerek yoktur çünkü aşk hakkında hiçbir şey yapılamaz.

Aşk bir esinti gibidir. Sadece geldiğini görürsün. Eğer orada ise oradadır. Sonra gider. Ve o gittiğinde gitmiştir.

Aşk bir gizemdir, ona hükmedemezsin. Aşka hükmedilmemelidir, aşk yasallaştırılmamalıdır, aşk zorlan-mamalıdır; hiçbir nedenle.

Bir komünde insanlar başka hiçbir neden olmadan sırf birlikte olmanın coşkusuyla birlikte yaşayacaklardır. Ve coşku kaybolduğunda ayrılırlar. Belki üzüntü verir ama ayrılmak zorundadırlar. Belki geçmişin nostaljisi zihinlerde dolanır ama ayrılmak zorundadırlar. Birbirlerine mutsuz yaşamamayı borçludurlar yoksa mutsuzluk bir alışkanlık haline gelir. Kırık kalplerle ayrılırlar ama kin yoktur. Başka eşler arayacaklar.

Gelecekte, geçmişte olduğu gibi evlilikler olmayacaktır ve geçmişte olduğu gibi boşanmalar olmayacaktır. Hayat daha likit, daha güvenilir olacaktır. Hayatın gizemlerinin içinde hukukun şeffaflığından daha çok güven olacaktır. Hayatın kendisinde başka her şeyden — mahkemeden, polisten, rahipten, kiliseden— daha çok güven vardır.

Ve çocuklar herkese ait olmalıdır; ailelerinin etiketlerini taşımamalılar. Onlar komüne ait olmalı; komün onlara bakacaktır.

İnsanların komünlerde yaşamaya başlaması ve dürüst, samimi, güvenilir olmaya başlamaları ve giderek daha çok kanunları bırakmaları insanlık tarihindeki en devrimci adım olacaktır.

Bir ailenin içinde er ya da geç sevgi yok olur. Belki de daha en başından itibaren o yoktu. Belki o görücü usulü bir evlilikti; başka dürtüler için, para, güç, saygınlık için. Belki de en başından itibaren hiç sevgi yoktu. Çocuklar daha çok bir açmaza benzeyen bir nikâhtan doğar; çocuklar sevgisizlikten doğar. En başından itibaren onlar çöle döner. Ve evdeki bu sevgisiz durum onlar donuk, sevgisiz yapar. Hayattaki ilk derslerini anne babalarından öğrenirler ve anne babalar sevgisizdir ve bitmek tükenmek bilmeyen kıskançlıklar ve kavgalar ve öfke vardır. Ve çocuklar sürekli anne babalarının çirkin yüzlerini görür.

Aşk bir esinti gibidir. Sadece geldiğini görürsün. Eğer orada ise oradadır. Sonra gider. Ve o gittiğinde gitmiştir. Aşk bir gizemdir, ona hükmedemezsin. Aşka hükmedilmemelidir, aşk yasallaştırılmamalıdır, aşk zorlanmamalıdır; hiçbir nedenle.

Onların umutlar yok olur. Anne babalarının hayatlarında gerçekleşmediyse kendi hayatlarında da sevginin gerçekleşeceğine inanamazlar. Ve diğer anne babaları da, diğer aileleri de görürler. Çocukların algıları çok gelişmiştir; sürekli etraflarına bakarlar ve gözlemlerler. Hiç sevgi olasılığı olmadığını gördüklerinde, sevginin yalnızca şiirlerde olduğunu hissederler, o sadece şairler ve hayalperestler içindir; hayatta bir geçerliliği yoktur. Ve bir kez sevginin yalnızca şairane bir şey olduğunu öğrenmişsen o zaman o asla gerçekleşmez çünkü sen ona kendini kapatmışsındır.

Onun gerçekleştiğini görmek sonradan kendi hayatında onun gerçekleşmesine izin vermek için tek yoldur. Eğer anneni ve babanı derin bir sevgi ve büyük bir aşk içerisinde, birbirlerine özen gösterirken, birbirleri için- büyük bir şefkat içerisinde, birbirlerine saygı içinde görürsen o zaman sevginin gerçekleştiğini görmüşsündür. Umut yükselir. Kalbine bir tohum düşer ve gelişmeye başlar. Onun senin başına da geleceğini bilirsin.

Eğer onu görmemişsen senin başına geleceğine nasıl inanabilirsin? Eğer o anne babana olmadıysa, sana nasıl olabilir? Aslında senin başına gelmesinden kaçınmak için her şeyi yapacaksın; aksi taktirde bu anne babana bir ihanet gibi gözükecek.

Benim insanlarda gözlemlediğim şey şudur: Kadınlar bilinçaltının derinlerinde, "Bak anne ben de en az senin çektiğin kadar acı çekiyorum" demeye devam ediyor. Erkekler sonradan

kendilerine sürekli olarak, "Baba merak etme, hayatım en az seninki kadar mutsuz. Senden öteye geçmedi, sana ihanet etmedim. Tıpkı senin olduğun gibi aynı mutsuz kişi olarak kaldım. Zincirin halkasıyım, geleneği devam ettiriyorum. Ben senin temsilcinim, Baba sana ihanet etmedim. Bak anneme yaptığın şeylerin aynısını çocuklarımın annesine yapıyorum. Bana yapmış olduğun şeyleri çocuklarıma yapıyorum. Onları senin beni yetiştirdiğin gibi yetiştiriyorum," demeye devam eder.

Şimdi, çocukları yetiştirme fikrinin kendisi saçmalıktır. En iyi ihtimalle onlara yardım edebilirsin, onları yetiştiremezsin. Çocuğu geliştirme fikrinin kendisi saçmalıktır; sadece saçmalık değil, çok zararlı, son derece zararlıdır. Onu inşa edemezsin...bir çocuk bir bina gibi bir nesne değildir.

Çocuk bir ağaç gibidir. Evet, yardım edebilirsin. Toprağı hazırlayabilirsin, gübre koyabilirsin, sulayabilirsin. Güneş ona ulaşıyor mu ulaşmıyor mu izleyebilirsin, hepsi bu. Ancak bu ağacı sen inşa ediyorsun demek değildir, o kendiliğinden büyüyor. Yardım edebilirsin ama onu yetiştiremezsin ve onu inşa edemezsin.

Çocuklar muazzam gizemlerdir. Onları inşa etmeye başladığın an, onların etrafında kişilikler ve kalıplar yaratmaya başladığın an onları hapsediyorsun. Onlar asla seni affedemeyecekler. Ve bu onların yegâne öğrenme yöntemidir. Ve onlar aynı şeyi kendi çocuklarına yapacaklar ve bu böyle sürüp gidecek.

Çocuklar muazzam gizemlerdir. Onları inşa etmeye başladığın an, onların etrafında kişilikler ve kalıplar yaratmaya başladığın an onları hapsediyorsun.

Her kuşak yeryüzüne gelen yeni insanlara kendi nevrozlarını verir. Ve toplum tüm çılgınlık ve mutsuzluğunda ısrar eder.

Hayır, artık farklı bir şeye ihtiyaç var. İnsan yeterince büyüdü ve aile geçmişe ait bir şeydir; onun gerçekten bir geleceği yoktur. Ailenin yerine geçecek şey komün olacaktır ve o çok daha faydalı bir şey olacaktır.

Ancak bir komünde sadece meditasyon yapan insanlar bir arada olabilir. Sadece hayatı nasıl kutlayacağını bildiğin zaman birlikte olabilirsin, sadece benim meditasyon dediğim hali bildiğin zaman bir arada olabilirsin, sevgi dolu olabilirsin.

İnsan özgürlük olmadan mutlu olamaz ve senin eski aile yapın özgürlüğü yok etti. Ve o özgürlüğü yok ettiği için mutluluğu yok etti, sevgiyi yok etti. O bir çeşit hayatta kalma aracı olmuştur. Evet, o bir şekilde bedeni korudu ama ruhu mahvetti. Artık ona ihtiyaç yoktur. Artık ruhu da korumamız gerekir. Bu çok daha gerekli ve çok daha önemlidir. Ailenin, şu ana kadar anlaşılmış olduğu haliyle hiçbir geleceği yoktur. Sevgi için ve sevgi ilişkileri için bir gelecek vardır. 'Karı' ve 'koca' çirkin ve kirli sözcükler haline geliyor.

Ve sen kadını ya da erkeği tekelin altına aldığında, doğal olarak çocukları da tekelin altına alırsın. Thomas Gordon ile tamamen aynı fikirdeyim. "Tüm anne babaların potansiyel olarak çocuk tacizcisi olduklarını düşünüyorum çünkü çocukları yetiştirmenin temel yöntemi güç ve otoriteye dayanır. Bana göre pek çok anne babanın 'bu benim çocuğum, çocuğum ile ne yapmak istersem yapabilirim' düşüncesine sahip olması tahrip edicidir. Bu fikir şiddet içerir, bu tahripkârdır: 'Bu benim çocuğum ve canım ne isterse onu yaparım! '"

Bir çocuk bir nesne değildir, o bir sandalye değildir, o bir araba değildir. Ona canın ne isterse yapamazsın. O senin aracılığınla gelir ama sana ait değildir. O Tanrı'ya, varoluşa aittir. En iyi ihtimalle sen bir bakıcısın;. onu sahiplenme.

Ancak tüm aile fikri sahiplenmeyle ilgilidir — mülke sahip çık, kadına sahip çık, erkeğe sahip çık, çocuğa sahip çık — ve sahip olmak zehirdir.

Bu nedenle aileye karşıyım ama ailelerinde gerçekten mutlu olanlar —akışkan, canlı, sevecen— onu yok etmek zorundadır demiyorum. Hayır ihtiyaç yoktur. Onların ailesi zaten küçük bir komündür.

Ve daha büyük bir komün elbette çok daha iyi olacaktır, daha çok olanaklar var, daha çok insan. Farklı insanlar farklı şarkılar getirir, farklı insanlar farklı yaşam tarzları getirir. Farklı insanlar farklı soluklar getirir, farklı esintiler, farklı insanlar, farklı ışık huzmeleri getirir ve çocuklar mümkün olduğunca çok farklı yaşam tarzlarına maruz kalmalıdır, böylelikle seçim yapabilirler, böylelikle seçme özgürlükleri olabilir.

Ve onlar pek çok kadın tanıyarak zenginleşmeliler ki bu sayede annelerinin yüzü ya da annelerinin tarzına takıntılı olmasınlar. O zaman pek çok kadını, pek çok erkeği daha sevebilecekler. Hayat daha çok macera olacak.

Bir gün bir kadın bir alışveriş mağazasında oğlunu oyuncak bölümüne götürmüştü. Dev gibi sallanan atı görünce çocuk üzerine tırmandı ve neredeyse bir saat boyunca ileri geri sallandı.

"Hadi oğlum," diye yalvardı anne, "babanın akşam yemeğini hazırlamak için eve gitmek zorundayım." Genç adam yerinden kıpırdamadan reddetti ve kadının tüm çabalarını sonuçsuz bıraktı.

Bölüm müdürü de küçük adamı tatlı sözlerle, herhangi bir başarıya ulaşamadan ikna etmeye çalıştı. En sonunda çaresizlik içinde mağazanın psikoloğunu çağırdılar.

Kibarca ona doğru gitti ve oğlanın kulağına bir iki sözcük fısıldadı ve delikanlı hemen atlayıp annesinin yanına koştu. "Bunu nasıl yaptınız?" diye anne inanmaz gözlerle sordu. "Ona ne söylediniz?"

Psikolog bir an tereddüt etti ve "Söylediğim tek şey şuydu: 'Hemen o sallanan attan aşağı in; inmezsen evlat, karnını deşeceğim.'"

İnsanlar er ya da geç korkunun işe yaradığını, otoritenin işe yaradığını, gücün işe yaradığını öğrenir. Ve çocuklar anne babalarına o kadar bağımlıdırlar ve o kadar çaresizdirler ki onları korkutabilirsin. O senin onları baskı altına alma ve sömürme yöntemin haline gelir ve onların gidecek hiçbir yeri yoktur.

Komünde onların gidecek pek çok yeri olacak. Onların pek çok amcası ve teyzesi ve insan olacak; onlar o kadar çaresiz olmayacak. Şimdi olduğu kadar senin ellerinde olmayacaklar. Onların daha çok bağımsızlıkları, daha az çaresizliği olacak. Onları o kadar kolaylıkla bir şeylere zorlayamayacaksın.

Ve onların evde gördükleri tek şey mutsuzluktur. Bazen, evet biliyorum, arada bir karı koca sevgi dolu olabilir ama onlar ne zaman sevgi dolu olsalar hep yalnızdırlar. Çocuklar bunu bilmez. Çocuklar sadece çirkin yüzleri, çirkin kısmını görür. .Anne ve baba sevişiyorken, kapalı kapıların ardında sevişiyorlar. Sessiz kalıyorlar, asla çocukların aşkın ne olduğunu görmesine izin vermiyorlar. Çocuklar onların sadece çatışmalarını görüyor; didişmek, kavga etmek, birbirlerine vurmanın, birbirlerine hakaret etmenin, birbirlerini

aşağılamanın kaba ve ince yöntemleri. Çocuklar sürekli neler olduğunu görüyor.

Karısı üzerine gelip ona bir tokat attığında adam oturma odasında oturmuş gazete okuyordu.

"Bu ne içindi?" diye sordu öfkeyle koca. "Bu berbat bir âşık olduğun içindi."

Kısa bir süre sonra koca onun yanına gidip kadına okkalı bir yumruk attığında karısı oturmuş televizyon seyrediyordu.

"Bu ne içindi?" diye bağırdı kadın adama.

Adam buna, "Aradaki farkı bildiğin için" diye cevap verdi.

Bu böyle sürüp gider ve çocuk ne olduğunu izler. Hayat bu mu? Hayatın anlamı bu mu? Hepsi bu mu? Umutlarını yitirmeye başlarlar. Hayata atılmadan önce başarısız olmuşlardır, başarısızlığı kabul etmişlerdir. Eğer çok bilge ve güçlü olan anne babaları başaramadıysa, onlar için bir umut olabilir mi? Bu imkânsızdır.

Ve onlar hileleri öğrenmiştir; mutsuz olma hilelerini, saldırgan olma hilelerini öğrenirler. Çocuklar sevginin gerçekleştiğini asla görmezler. Bir komünde daha fazla olanak olacaktır. Aşk biraz daha fazla açığa çıkmalıdır. İnsanlar aşkın gerçekleştiğini bilmelidir. Küçük çocuklar aşkın ne olduğunu bilmelidir. Onlar insanların birbirlerine özen gösterdiğini görmeliler...

Daha iyi bir dünyada, daha çok anlayış sayesinde sevgi her yerde olacaktır. Çocuklar özen göstermenin ne olduğunu görecekler. Birisine özen gösterdiğinde bunun ne kadar çok sevinç getirdiğini çocuklar görecek. İzlerlerse öğrenirler. Gerçekleştiğini bilirlerse kapılar açılır.

Sevgi daha çok kabul edilmeli, şiddet daha çok reddedilmelidir. Sevgi daha çok mevcut olmalıdır. Sevişen kişiler kimsenin bilmemesi konusunda endişelen-memelidir. Kahkaha atmalı, şarkı söylemeli, zevkten çığlıklar atmalılar ki böylelikle tüm mahalle birisinin başka birisine sevgi dolu olduğunu bilsin; birileri aşk yapıyor.

Sevgi bir armağan olmalı. Sevgi çok ilahi olmalı. Sevgi kutsaldır.

Hayat şimdi ve burada bir cennete dönüşmeli. Engeller kaldırılmalı. Aile en büyük engellerden birisidir.

Niçin tüm dinler doğum kontrolüne karşıdır?

Papa doğum kontrolüne karşıdır. O böyle olmak zorundadır çünkü *tüm* dinler, sayıları düşeceği gibi basit bir neden yüzünden doğum kontrol yöntemlerine karşıdır. Bu politik bir oyundur: Kimin sayısı daha çok; Katoliklerin mi yoksa Protestanların mı, Hinduların mı yoksa Jainaların mı yoksa Müslümanların mı? Tüm siyaset, özellikle demokrasi yüzünden sayılar üzerinedir. Her bir kişi bir oya sahiptir: Ne kadar çok çocuğun olursa o kadar çok oyun vardır. Ve en çok oya sahip olan ülkeyi yönetir, dünyayı yönetir. Bu nedenle tüm dini kafalar, tüm dini kurumlar, tüm din propagandacıları doğum kontrolüne karşıdır.

Fakat aslında doğum kontrolü tüm insanlık tarihi içinde insanlığın başına gelen en büyük kutsamadır. O en büyük devrimdir. Doğum kontrolünün bulunmasıyla kıyaslandığında hiçbir devrim çok büyük değildir. Çünkü doğum kontrol aracılığıyla kadın erkekle eşit hale gelebilir. Sadece doğum kontrolü aracılığıyla kadın erkeğin

sahip olduğunu iddia ettiği tüm haklara sahip olabilir. Aksi taktirde o neredeyse her zaman hamiledir.

Kadın fabrikalarda çalışamadı, ofiste çalışamadı, doktor olamadı, bir profesör olamaz. En iyi ihtimalle o bir ev kadını olabildi ve bunun anlamı basitçe evde hizmetçi olmaktır. Ve onun tüm hayatı, çocukları doğurmakla heba edildi. O başka hiçbir şey yapamadı; resim yapamadı, şiir yazamadı, müzik yapamadı, dans edemedi. Devamlı hamileysen nasıl dans edebilirsin. Onu çok hasta eder, midesi bulanır.

Fakat onun geçmişteki bütün işi bir fabrikanınki gibiydi; çocukları doğurmaya devam etmek. O yaklaşık olarak on dört yaşında başlardı ve erkek döllemeye devam edebilecek kadar iktidar sahibi olduğu sürece devam ederdi. Bir düzine çocuk istisna değildi, bir düzine çok normal bir şeydi. Dünyaya bir düzine çocuk ya da dünyaya iki düzine çocuk getiren bir kadın başka hiçbir şey için vakit bulamaz.

Bu kadının köleliğinin kökendeki nedenidir. Ve o sürekli olarak hamileyken ve hamilelik yüzünden rahatsız ve hasta iken erkeğe bağımlıdır; ekonomik olarak erkeğe bağımlıdır. Ve eğer erkeğe ekonomik olarak bağımlıysa özgür olamaz. Ekonomi en temel faktörlerden biridir. Şayet para erkeklerden gelirse, para koşullarla birlikte gelir. Eğer erkeğin ve kadının eşit olduğu bir insanlığa ihtiyacımız varsa o zaman doğum kontrolü mümkün olduğunca yaygın bir şekilde kullanılmalıdır; normal olmalıdır...

Doğum kontrolü seksin niteliğini dönüştürmüştür: Seks eğlenceli hale gelir. Seks artık eskiden olduğu gibi ciddi bir şey değildir. O sadece bir oyuna dönüşür; iki beden birbiri ile oynuyor hepsi bu. Bunda yanlış bir şey yok. Futbol oynuyorsun; bunda yanlış

olan ne? Voleybol oynuyorsun bunda yanlış olan ne? İki beden enerjisi işin içindedir.

Sekste bir oyundur ama o önceden bir oyun değildi. Doğum kontrolünden önce o ciddi bir şeydi. Doğum kontrolü onun tüm ciddiyetini kökünden kurutmuştur. Şimdi dinlerin ondan korkması kaçınılmazdır. Çünkü onların bütün gösterişli yapısı doğum kontrolü yüzünden çökebilir. Ateistlerin asırlardır yapamadığı şeyi doğum kontrolü birkaç on yıl içinde yapabilir. Şimdiden yapmıştır: Doğum kontrolü insanı din adamından özgürleştirmiştir.

Doğum kontrolü bir rahmettir ama papa onun yanında olamaz çünkü onun kendi iktidarı tehlikededir; ve yalnızca papa da değil tüm diğer dini kafalar, *shankracharyalar* ve *Ayetullahlar* ve *imamlar* onların hepsi doğum kontrolüne karşı olacaktır. Onların iş hayatı tehlikededir.

Ve ben tamamen doğum kontrolünün yanındayım. Onlar yaygın bir şekilde kullanılmalıdır. Çocuklara anne babalar tarafından, okullar tarafından doğum kontrolünün nasıl kullanılacağı öğretilmelidir. Böylece seks sadece eğlence olur, ciddiyetini yitirir. Ve sadece o zaman kadın özgürleşir.

Doğum kontrolü olmadan kadının bir köle olarak kalması kaçınılmazdır, insanlığın yarısının köle olarak yaşaması, seyretmek için iyi bir manzara değildir.

Ve papa kürtaja da karşıdır. Niçin bu insanlar kürtaja karşı olsun? Bir yandan ruhun ölümsüzlüğünden bahsedip duruyorlar. O halde niçin kürtajdan korkulsun.

Ruh ölümsüzdür; o halde bunda günah olamaz. Kürtajla yapmış olduğun tek şey, ruhun bu bedene girmesini önlemektir. Ruh başka bir beden bulacaktır, bu gezegende değilse o zaman başka bir

gezegende çünkü bilim adamları en azından elli bin gezegen olduğunu söylüyor, en azından. Bu üzerinde yaşam olan en az sayıdır. Daha fazlası olabilir, elli bin neredeyse kesindir. O yüzden şayet bu gezegende değilse o zaman başka bir gezegende ... Ve insanların yerini değiştirmek iyidir bunda yanlış olan ne? Gezegen çok kalabalıklaşıyor, sadece birkaç kişiyi başka gezegenlere göndermek... Kürtaj budur. Ruh, "Hanımefendi gelebilir miyim?" diye sorar ve sen "Hayır, burası çok kalabalık. Başka bir kapıyı çal," dersin.

Ve başka olasılıklar da vardır, o nedenle hiçbir şeyi yok etmiyorsun. Bu aynı insanlar, bir yandan hayat ölümsüzdür, ruh ölümsüzdür diyor ve diğer yandansa seni bir ruhu öldürüyorsun, bir hayatı öldürüyorsun diye korkutuyor, seni suçlu hissettiriyor...

Başka bir cennet için özlem duymaya gerek yok. Bu yaşamı son derece güzel bir şeye dönüştürebiliriz.

Sadece iki olasılık var: Ya ruh ölümsüzdür, o zaman hiçbir şey öldürülmez ya da ruh ölümlüdür o zaman da hiçbir şey öldürülmez. Ve bunlar mevcut olan yegâne iki olasılıktır. Ya ruhun ölümsüzlüğüne inanırsın, o zaman hiçbir şey öldürülmez çünkü hiçbir şey *öldürülemez;* yahut ruhun ölümlülüğüne inanırsın, o zaman öldürülecek hiçbir şey yoktur, gerçekten bir ruh yoktur, sadece beden vardır.

Ve bu gezegenin üzerinde kaç tane insanın sevinç içerisinde yaşayabileceğine karar vermemiz gerekiyor. Fakat bununda ardında gizli bir strateji vardır: Din adamları, papalar ve diğerleri insanın coşkuyla yaşamasından, şayet insanlar coşkuyla, neşeyle, saadet

içerisinde yaşamaya başlarlarsa kimsenin onların cennetini umursamayacağı gibi basit bir neden yüzünden hoşlanmazlar. İnsanlar son derece mutsuz yaşamalılar, ancak o zaman onlar, "Bak, bu hayat perişanlıktır. Başka hayatları, başka âlemlerdeki hayatı ara. Bu hayat cehennem, o yüzden onu yaşamak için zamanını başka hayatlar, ilahi hayatı bulmaya harca," diye vaaz verebilirler.

Dünyanın mutsuz kalması onlar için avantajdır. Ve onlar psikolojik olarak seni mutsuz kılmayı başarmışlardır, fizyolojik olarak, biyolojik olarak seni mutsuz kılmaya çalışıyorlar. Mümkün olan her şekilde onların tavsiyelerini dinlemek zorunda kalman için seni mutsuzlaştırıyorlar. Böylelikle onları kurtarıcın olarak göreceksin.

Benim tüm bakışım farklıdır. Ben bu hayatın, şimdi burada cennet gibi olma kapasitesine sahip olduğu fikrini destekliyorum. Başka bir cennet için özlem duymaya gerek yok. Bu yaşamı son derece güzel bir şeye dönüştürebiliriz.

Doğum kontrol hapı modern bilimin insanlığa en büyük katkılarından birisidir. O yeryüzünü bir cennet yapabilir.

Kürtajı nasıl görüyorsunuz?

Kürtaj bir günah değildir; aşırı kalabalıklaşmış olan böyle bir dünyada sevaptır. Ve şayet kürtaj bir günahsa Polonyalı Papa ve Rahibe Teresa ve onların şirketi bundan sorumludur çünkü onlar doğum kontrol haplarına karşıdır, doğum kontrol yöntemlerine

karşıdır. Bu insanlar tüm kürtajların *sebebidir,* onlar sorumludur. Bana göre onlar büyük suçlulardır!

İnsanların aç ve kıtlık içerisinde olduğu aşırı kalabalık bir dünyada doğum kontrol hapına karşı olmak affedilemez !

Doğum kontrol hapı modern bilimin insanlığa en büyük katkılarından birisidir. O yeryüzünü bir cennet yapabilir.

Fakat bu cennette şurası kesin ki öksüzler olmayacaktır ve o zaman Rahibe Teresa'ya ve misyoner yardım derneğine ne olacak? Ve bu cennette Polonyalı Papa'yı kim dinleyecek? İnsanlar çok mutlu olacak, bu insanları kim umursayacak? Ve ölümden sonraki bir cenneti kim düşünecek? Şayet cennet şimdi buradaysa o halde o zaman başka alemlerde bir cennet fantezisi kurmaya, yansıtmaya, uydurmaya ihtiyaç yoktur.

Öteki tarafta bir cennet fantezisi kurulmuştur çünkü yeryüzünde cehennemi yaşamaktayız.

Ve bu cennet din adamları, sözde dindarlar, azizler, papalar, her türden *Ayetullahlar ve shankracharyalar,* her türden hokus-pokus insanlar için çok faydalıdır. Onların hepsi doğum kontrol hapına karşıdır. Onlar hapa karşıysa, o zaman onu toz haline getir l Eğer sorun olan şey sadece hapsa o zaman onu öğüt! Başka bir yol bul. Kürtajların, öksüzlerin nedeni olan insanlar bunlardır; ve sonra da onlara hizmet ederler. Yaptıkları iş gerçekten güzel bir iştir!

Bir işleri olan iki kardeş duymuştum. Onların işi şuydu: Kardeşlerden biri geceleyin bir köye gider ve insanların pencerelerine, kapılarına zift döker ve sabahleyin de uzaklaşırdı.

Yoksulluğu yok etmeli istiyorum, yoksul insanlara hizmet etmek istemiyorum. Bu kadar yeter! Şimdi yoksulluğu tamamen yok edecek yeterlilikte teknolojiye sahibiz.

Sabahleyin diğer kardeş gelir, köyün sokaklarında "Zift temizliyorum! Pencerelerini temizletmek isteyen varsa buradayım!" diye bağırırdı. Ve elbette çok iyi iş alırdı; bütün kasabanın ona ihtiyacı vardı! O işini bitirene kadar, diğer kardeş başka bir köyün pencerelerini kapılarını mahvetmiş olurdu, sonra da diğer kardeş oraya varırdı. Çok iyi iş yapıyorlardı ve yeterince de para kazanıyorlardı! Bu insanların yaptığı budur. Hapa karşı ol, doğum kontrolüne karşı ol, kısırlaştırmaya karşı ol, tüm doğum kontrol tekniklerine karşı ol ve doğal olarak kürtajlar olacaktır, sonra da öksüzler ve dilenciler olacaktır. Sonra da onlara hizmet et ve büyük sevap işle çünkü iyilik yapmadan asla cennete ulaşamayacaksın.

Bu zavallı insanlara senin cennete gitmen için atlama taşları olarak ihtiyaç vardır.

Yoksulluğu yok etmek istiyorum, yoksul insanlara hizmet etmek istemiyorum. Bu kadar yeter! On bin yıldır aptallar zavallı insanlara hizmet ediyor; bu hiçbir şeyi değiştirmemiştir. Ancak şimdi yoksulluğu tamamen yok edecek yeterlilikte teknolojiye sahibiz.

Bu yüzden şayet birilerinin affedilmesi gerekiyorsa onlar bu insanlardır. Affedilmesi gerekenler Papa'dır, Rahibe Teresa'dır ve onlar gibilerdir. Onlar suçludur ama onların suçu öyle bir şeydir ki onu anlamak için büyük bir zekaya ve anlayışa sahip olman gerekecektir.

Tüpte yetiştirilen bebeklerin dahi olabileceği, normal insanlardan daha sağlıklı ve güzel olabileceği nedeniyle onların üretilmesini desteklediğinizi duyduğumda büyük bir şok

geçirdim. Hakikaten bizim içsel varlığımızın güzelliği önemli olan tek şey midir? Yoksa şaka mı yapıyorsunuz?

Hayır. Çok ender olarak ciddiyimdir. Ve bunu söylediğim zaman son derece ciddiydim. Bunu gerçekten kastediyorum. Çünkü kör doğa, kör biyoloji tarafından yaratılmış olan insan, insanlık için gerçek bir gelişim ortaya koyamamıştır. Bunu görebilirsin.

Charles Darwin maymunların insan haline geldiğini söylüyor. Fakat o zamandan beri —bu bir milyon yıl önce gerçekleşmiş olmalı — bu bir milyon yıl boyunca insan daha iyi bir şey yaratamamıştır. Maymunlar çok daha zekiydi; en azından onlar insanlığı doğurdu. İnsanlar tamamıyla yetersiz görünüyor. Onlar kendilerinin karbon kağıdı kopyalarını yaratıp duruyor.

Bir gün bir ofiste yukardan eski dosyaların — otuz, kırk yıllık dosyaların— ofise fazlasıyla yığıldığı, onların yok edilmesi gerektiği emri geldi. Fakat her dosyanın karbon kopyasının tutulduğundan emin olun! Ama o zaman ne anlamı var? Niçin orijinalleri yok edesin?

Bugüne kadar erkek kadınla rastlantısal olarak karşılaşmıştır. O yüzden şok olduğunu hissedersin, herkes şok olduğunu hisseder. Anlayabiliyorum: Bir bebeğin annesinin rahmine, annesinin sıcaklığına, annesinin özenine, annesinin sevgisine sahip olmaması... Fakat annede pek çok şey daha vardır biliyorsun: Onun dırdırı, onun nefreti, onun kıskançlığı, onun aptallığı bebek bu şeyleri de edinecektir.

Ve dünyanın her yerinde mevcut olan numunelik insanları görebiliriz. Senin ilişkinden ortaya çıkan şey budur: Adolf Hitler bir insan ilişkisinden doğmuştur; o annesinin rahmindeydi. Joseph Stalin de aynı şekilde doğmuştur. Ve tüm şu suçlular; Büyük İskender,

Napolyon Bonaparte, Mussolini, Mao Zedong, Nadir Şah, Timurlenk, Cengiz Han. Tarih bu canavarlarla doludur. Onlar da sevecen kadınlardan gelmişlerdir.

Artık kör biyolojiye güvenmiyorum. Ben daha çok bilinçli bir insanlığa inanıyorum. Çocuğun doğumunu, en iyi spermi, kadından en iyi yumurtayı seçebileceğimiz bir test tüpüne vermemiz daha iyidir. Ve çocukların anonim olacağından endişelenmene gerek yok; aslında her hastanenin bir bankası olmalı. Onların kan bankaları var; sperm ve yumurta bankaları da olmalı ve onlar en iyi sperm hücresinin ve en iyi yumurtanın son derece klinik bir şekilde bir test tin ünde buluşmasını sağlamalılar.

Onlar senin çirkin geçmişinin mirasına sahip olmayacaklar. Onlar taze varlıklar olacak ve bu yumurtaları ve spermleri programlayabiliriz ve bu sayede daha çok sağlık, daha çok yaşam, daha çok zeka mümkün olabilir.

Her sevişmede erkek milyonlarca yaşayan hücre açığa çıkarır. Bunlardan yalnızca bir tanesi dişi yumurtaya ulaşır. Onların hepsi acele eder; bu gerçekten büyük bir aceledir... Sen onları göremesen de ve onlar çok küçük olsalar da milyonlarca yaşayan varlık; ve bu çok büyük bir yarıştır, yeryüzünde gerçekleşen en büyük yarıştan daha büyüktür.

Ebatları düşünüldüğünde sperm ve kadının yumurtası arasındaki mesafe oranlandığında üç kilometre uzunluğundadır. Onlar senin ebadında olsaydı aralarındaki mesafe üç kilometre olacaktı. Üç kilometre mesafe ...ve onlar hayatta kalmak için çok zor bir savaş veriyor çünkü fazla vakit yok. Onlar her zaman için üçüncü dünya savaşına çok yakınlar. Onlar sadece iki saat hayatta kalabilirler daha fazla değil. Ve yalnızca tek bir hücre yumurtaya

ulaşır ve yumurta kapanır. Çok ender olarak aynı anda iki hücre ulaşır, ikizler bu böyle olduğunda doğar.

Hindistan'ın en büyük şairlerinden Rabindranath Tagore, babasının on üçüncü çocuğuydu. Diğer on ikisi ahmaktı, onların adlarını bile kimse bilmez. Artık o uzun ve kör bir geçittir. Şayet Rabindranath'ın babası on ikinci çocukta durmuş olsaydı —ki bu durmak için iyi bir noktadır; bir düzine fazlasıyla yeterlidir— o zaman yeryüzünde yaşamış en güzel varlıklardan birini ıskalamış olurdun: Büyük bir şair, büyük bir ressam ve büyük bir insan...her yönden çok güzel.

Ancak bir laboratuar tüpünde bu çok kolaydır. Şu on iki tanesi elenmiş olmalıydı. Rabindranath'ı ilk çocuk olarak seçmiş olmalıydık. Şayet en iyi dişi yumurtayı bulmuş olsaydık kim bilir daha ne kadar büyük bir potansiyele sahip olacaktı. Kimse bilemez.

İnsanlığın potansiyelini bilmiyoruz. Ona bir şans ver. Söylediğim şey ona bir şans vermek. Başlangıçta insanlık dışı gibi gözüküyor. Yeni olan her şey başlangıçta insanlık dışı gözükür.

Biliyor musun, ilk demiryolu treni, Londra'dan yakındaki bir istasyona, sadece on beş kilometrelik bir yolculuk yaparken kimse içinde oturmaya hazır değildi ...bedava olmasına rağmen. Bedava yemek veriliyordu ama içine girmeye kimse hazır değildi. Çünkü kilisede sabahleyin rahip, Tanrı asla bir demiryolu treni yaratmamış demişti: "Bu doğal değil, bu tehlikeli, bu insanlık dışı! Ona gidip oturmayın."

İnsanlar durmuş olsaydı neler olacağını düşünüyorsun? Trenler olmazdı, arabalar olmazdı, uçaklar olmazdı, Ay'a ulaşacak roketler olmazdı.

Ve yıldızlara ulaşmak zorundayız. Daha güçlü bedenlere ihtiyacımız var, daha zeki insanlara ihtiyacımız var ve tüm bu eski pisliklerin bulaşmadığı insanlara ihtiyacımız var. Bu ancak biz insanın doğumunu klinik, tıbbi bir düzenleme haline getirirsek mümkündür.

Ben kesinlikle bunu destekliyorum.

Sizin yeni insanın laboratuar tüpleri ve gen mühendisliği aracılığıyla doğması vizyonunuz hakkındaki korkum teknolojinin kendisinden kaynaklanmıyor. Ama korkum bu teknolojiyi kimin kontrol edebileceği hakkında? Bu bilgiyi yeni cesur dünyamızı Orwell'in 1984'üne dönüştürmeyecek ahmak politikacıların değil de bilinçli insanların kullanacağını nasıl garanti edebiliriz?

Teknolojiyi bugün kim kontrol ediyor? Bütün nükleer silahlarını kim kontrol ediyor? Tüm bilimsel keşiflerini kim kontrol ediyor? Hiç buna karşı sesini yükselttin mi? Hiç yeryüzündeki tüm yaşamın ahmak politikacıların elinde olduğunu düşünmüş müydün?

Ve bu her zaman böyle olmuştur. Keşfedilen her şey hemen hükümetler tarafından ele geçirilir o halde sadece genetik mühendisliği ile ilgili bu soru niye? Politikacıların seni yedi yüz kere yok edebilecek nükleer silahlara sahip olması korkutmuyor mu? Bir kez yok olunca yeniden yok edilmene gerek kalmayacaktır çünkü sen Tanrı'nın vücuda getirdiği tek oğul değilsin, yeniden beden bulmayacaksın. Ve seni yeniden hayata döndürecek Mesihler etrafında olmayacak.

Fakat sen kokuyorsun —ve ben bunu anlayabiliyorum— şayet genetik mühendislik politikacıların elinde olursa şurası kesindir

ki onlar güzellik, sevgi, sessizlik, zeka, zarif insanlar üretmeyecek. Onlar, hepsini öldürmek için, savaşmak için çelik robotlardan askerler yaratacaklar. Bu nedenle ülkelerin olmamasını öneriyorum, dünyada yalnızca işlevsel tek bir hükümet olmalı. Tüm sınırlar kaldırılmalı, tüm pasaportlar ve yeşil kartlar yakılmalı. Herhangi bir ülkeye girmek için insan olman yeterlidir.

Dolayısıyla ben herhangi bir şey söylediğim zaman onun tüm bağlamım hatırla; aksi taktirde beni yanlış anlayacaksın. Ben tek bir dünya istiyorum. Böylelikle savaş olmaz ve askerler olmaz. Ben tek bir dünya hükümeti istiyorum. Ben dünya hükümetinin başkanının yalnızca altı aylığına başkan olmasını istiyorum, böylelikle hiçbir zarar veremez. Ve ben bir kişinin sadece bir kez seçilmesini istiyorum. Bunların hepsi güvenlik önlemidir.

Bilimsel laboratuarlarda çocukları doğuracak genetik mühendisliği bilim adamlarının ellerinde olacak.

Dini denedik ve başarısız oldu. Politikayı denedik ve başarısız oldu. Şimdi bilimi denemeliyiz. Ona bir şans tanı çünkü o üç yüz yıl içinde insanın milyonlarca yıllık tarihi boyunca yapmış olduğundan daha büyük ilerleme kaydetti.

Ve ben sana dünyanın tek bir bilim akademisine sahip olması gerektiğini önermiştim. Böylelikle Rus bilimci, Amerikan bilimci, Hindu bilimci, Hıristiyan bilimci olmaz. Tüm bunlar geçmişte kalır. Bu akademi tüm dünyadaki dahilere sahip olacaktır. Ve diğer tüm gayretler boşa çıkmıştır. Bilime ikinci bir şans tanınmalıdır. Bunun bir mahsuru yoktur. En kötü ihtimalle başarısız olabilir. Ama başarısız olabileceğini zannetmiyorum.

Yeni bir insan türü hazırlamalıyız. Bu yeni tür insanın — meditasyon halinde, sessiz, sevgi dolu— içinden bilim adamları

gelecek.

Yeni insan için bütünsel bir vizyonum var: Dinler yok, ülkeler yok, hükümetler yok; sadece işlevsel bir hükümet ve güçlü bir dünya bilimler akademisi. Ve bilim belirleyici faktör olmalı.

Korkma. Bilim adamları canavar değildir. Bilim adamları çok insancıldır. Ve meditasyon çiçek açmayı sürdürdükçe ve *sannyasinler* gelişmeye devam ettikçe, bilim adamları içsel yolculukla ilgilenecek ilk insanlar olacaktır. Onların buna ihtiyacı var; aksi taktirde hayatları dengesizdir. Onlar sadece dışarı, dışarı, dışarı gidiyor. Onların sayesinde içe doğru gidebilecekleri ve belirli bir dengeyi koruyabilecekleri belirli metotlara ihtiyaçları var. Ve meditasyon yapan bir bilim adamı canavarlar, katiller yaratmayı düşünemez.

Bilim insanlar için bir rahmet olmuştur. Şayet tek bir dünya olursa çok daha büyük bir rahmet olabilir.

Yaratıcılık

Yaratıcı kadınlık hakkında konuşabilir misiniz? Ben bir kadınım ve içimdeki yaratıcı ruh çok güçlü bir şekilde yakıyor. Kadının, sanat dünyasında daha önce hiç görülmemiş bir vizyon bir içgörü bir yumuşaklık sunabileceğini biliyorum. Belki de bunun nedeni sanatın sevgiden doğabileceği ve artık fethedilmesine gerek kalmamasıdır.

Yaratıcılık senin erkek ya da kadın olmanla ilgilenmez. Eğer yaratıcılık hissediyorsan onu yap. Ama erkeğin yapmayı başaramadığı bir şeyi, daha yüksek bir yaratıcılık sunacağını düşünme.

Niçin her zaman erkek ve kadın arasına bölücü çizgiler konulur. Hakikat şudur ki her erkek içinde bir kadın taşır ve her kadın içinde bir erkek taşır. Ve bunun böyle olması kaçınılmazdır çünkü erkek de olsan kadın da olsan bir erkek, bir kadın tarafından yaratıldın. Onlar sana yarı yarıya katkıda bulundu. Baban ve annen senin içinde canlıdır. Bütün mesele madalyonun hangi yüzünün üstte olduğu ve hangi yüzünün aşağıda kaldığıdır.

Elbette kadın ve erkekler kendi farklı açılarından yaratırlarsa çok daha iyi bir sanat olacaktır. Ancak senin söylemenden yaratıcılığı anlamamışsın. Diyorsun ki yaratıcılık sevgiden kaynaklanmalı; resim, heykel ve dans fethedilmemelidir.

Ancak yüzde doksan dokuz olasılıkla sevgi öylesine doyurucu olur ki resim yapmayı umursamazsın. Zamanını bir heykel yapmakla harcamayı umursamayacaksın.

Sevgi o kadar doyurucudur ki şiir yazmak kimin umurunda? Şiir treni kaçırmış insanlar tarafından yazılır. Şimdi onlar sevgi hakkında yazarak bir şekilde bunu telafi etmeye çalışıyorlar; sevgi onların bilmediği bir şey.

Erkekle yarışıyorsun ve yarışmana gerek yok; sen zaten üstünsün. Şiir yazmana gerek yok, şiir sensin. Senin sevgin müziğindir. Sevgilinle birlikte çarpan kalbin dansındır!

Sevgiden kaynaklanan yaratıcılık çok zordur. Evet, farklı türden bir yaratıcılık olacaktır. Bir erkeği seversen belki mutfağın yaratıcılık alanın haline gelecektir. Erkeğinin en iyi yiyeceğe sahip olmasını istersin. Erkeğinin en iyi kıyafetlere sahip olmasını istersin. Benim elbiselerime bir bak! Bu sevgiden kaynaklanan yaratıcılıktır.

Ender olarak, seven bir kadının resimle, şiirle, dansla, vs. ilgilenmesi mümkündür. Bu kadınla yarışabilmek için yerine koyabileceği bir şeyler — çok derinden sevememesi, bir çocuk doğuramaması— arayan erkeğin aşağılık kompleksidir. Erkek resim yaratır, heykel yaratır, mimari yaratır, bahçe düzenlemesi yapar. Kendisinin de yaratabileceğini hissetmek ister. Bu temelde onun aşağılık kompleksinden kaynaklanır. Kadını ve onun muazzam yaşam yaratma gücünü görebilir. O ölü bir heykel yaratır; ne kadar güzel olursa olsun ölüdür.

Soruyu her kim sorduysa erkeklere karşı olmalı ve erkeklere karşı olan bir kadının kendisi doğal olmayan bir şey haline gelir. Erkeğe karşı gelerek kendisi bir erkek oluyor. Psikolojik olarak o artık aşağıda hissediyor çünkü erkek resim yapabilir ve müzik yaratabilir ve dans edebilir. Doğal olarak çocuk doğurmaktan vazgeçmek

zorunda kalacaktır. Böylelikle yaratıcılığı resim yapmak, şiir, müzik gibi şeylere yönelebilecektir.

Ancak sana söylemek isterim ki kaybedeceksin. Erkekle yarışıyorsun ve yarışmana gerek yok; sen zaten üstünsün. Şiir yazmana gerek yok, şiir *sensin.* Senin sevgin müziğindir. Sevgilinle birlikte çarpan kalbin dansındır! Ancak eğer şiir, müzik ve dans yaratmak istersen kendini sevgiden mahrum bırakmak zorunda kalacaksın. Erkeğin olduğu yerde olmak zorunda kalacaksın: Aşağıda hissedip sonra da yaratıcılık yerine geçecek şeyler bulacaksın. Bu çirkindir. Buna destek olamam. Kadın üstün olan cinsiyettir; onun kanıtlamaya ihtiyacı yoktur...

Ancak çocuk için istek duymuyorsan ve resim yapmak ve müzik bestelemek istiyorsan bu son derece iyidir.

Aslında pek çok kadın bunu yapmalıdır çünkü dünya nüfusu aşırı miktarda artmıştır. Eğer yaratıcılığını çocuklardan resme döndürürsen büyük bir faydan olacaktır çünkü resimlerin yiyeceğe ihtiyacı yoktur. Dans etmek gayet iyidir. İstediğin kadar dans et, o hiçbir Etiyopya yaratmaz. Şiir yaz çünkü senin şiirin yüzünden belki birkaç kişi onu dinlemekten eziyet duyar, ondan sıkılır ama bu çok büyük bir sorun değildir. Senden uzak kalmayı becerebilirler.

Ancak çocuk doğurma arzusu yoksa bu son derece doğrudur. Elbette başka bir şey yaratmak zorunda kalacaksın. Onu yap ama yaratıcılığının erkekten üstte olacağını düşünme. Bu olamaz, bunun basit nedeni senin üstün cinsiyet olmandır. İçinde, erkeğin tüm yaşamını resmine dökmesine neden olan aşağılık duygusuna sahip değilsin.

O senin bebeğinle rekabet ediyor! Ve o bir Picasso bile olsa keder içinde ölür. Tüm yaşamı boyunca bir şey resmetmeye çalıştı

ama hiçbir resim canlı olamaz; hiçbir şey canlı olamaz. O nedenle bir kadın yaratabilir ama çok büyük ihtimalle onun yaratıcılığı üçüncü sınıf olacaktır. Ancak bu dünya için iyidir. Daha fazla nüfus istemiyoruz, nüfusu bugünkünün dörtte birine indirmek istiyoruz. O yüzden büyük bir projeye yardım ediyor olacaksın. Bir çocuk doğurmayarak kutsal olacaksın.

Ancak sevginin içinden üstün bir şey yaratacağın düşüncesini bırak. Eğer gerçekten bir şey yaratmak istersen sevgiyi de düşünme. Çünkü sevgi o kadar çok tatmin edicidir, o kadar çok doyurucudur, o öylesine bir mucizedir ki, şiir yazmayı kim ister ki?

Şiir yaratmış, resim yaratmış, heykel yaratmış erkek ya da kadın tek bir âşıkla karşılaşmadın. Bunun tek nedeni onların son derece mutlu olmalarıdır. Tüm bu yaratıcı şeylerin memnuniyetsizliğe, kapamak zorunda olduğun bir yaraya ihtiyacı vardır. Senin fikrinden son derece mutluyum. Ne türden yaratıcı girişimlerde bulunmak istiyorsan sadece yap; ancak unutma, erkeğin aşağılık kompleksine sahip değilsin. O yüzden erkekle hiçbir yönden rekabet edemezsin. Sen zaten daha iyi bir konumdasın. Erkek zavallıdır; sadece zavallı adama şefkat duy.

Önceki gün kadınların çocuk yarattığını ve erkeklerin sanat ve diğer maddi şeyleri yarattığını söylemiştiniz.. Bir kadın için bir çocuğu arzulamaması ve bir sanatçı olmayı tercih etmesi doğal mıdır ya da ***nevrotik midir? Ben hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemedim.***

Dans, müzik, şiir, tiyatro ve resim benim tutkum ve ifade tarzımdı. Yorumlayabilir misiniz?

Bunda doğal olmayan hiçbir şey yoktur. Eğer bir çocuk sahibi olmak istemiyorsan, sahip olmamaya hakkın vardır. Şayet yaratıcılığını resme, sanata, müziğe akıtmak istersen bu son derece iyidir; yeryüzünde bir yük olması kaçınılmaz olan bir çocuk yaratmaktan çok daha iyidir. Ve senden ne tür bir çocuğun gelebileceğini kim bilebilir? ...

Bir resim zararsızdır. Müzik güzeldir, dans etmek yeterlidir. Hayır, bunda doğal olmayan hiçbir şey yok. Kadının doğal görevinin çocuk doğurmak olduğu erkek tarafından defalarca ve defalarca söylenmiştir. Bu onların kadını köle olarak tutabilme yöntemidir çünkü eğer bir kadın sürekli doğurmaya devam ederse, resim yapması için zaman kalır mı? Onun müzik, şiir, drama yaratması için zaman nerededir?

Seksle ilgili olarak örtülü kalmış bir suçluluk vardır; din adamları onu çok fazla büyütmüştür çünkü bu onlar için büyük bir sömürü kaynağı haline gelir.

Bu yüzden bir taraftan kadını devamlı olarak hamile kalmaya zorlamaktadırlar. Sadece bir asır önce dünyanın her yanındaki tüm kadınlar sürekli olarak hamileydi. Bir çocuk onun hayatından dokuz ayı alır, sonra çocuğu yetiştirmek zorundadır. Ve çocuk henüz altı aylık değilken o yeniden hamiledir. Bu sigaranın birini söndürmeden yenisini yakmak gibidir. Ve tek bir çocuk bile öylesine bir beladır ki...

Seninle aynı fikirdeyim. Bana pek çok kez, "Bir çocuk sahibi olmak istemez miydin?" diye sorulmuştur. Ben de "Ben mi? Ya çocuğu öldürürdüm ya da kendimi öldürürdüm; biz bir arada var olamazdık ! Odamda bir çocuk? İmkânsız!" derdim. Gözlerimi dört

açtım ve hiç evlenmedim çünkü kim bilebilir? Evlendiğim kadın bir çocuk isteyebilir. O zaman başım derde girerdi.

Bir sorun olduğunu hissetmiyorsan sorun yoktur. Bunun doğal olmadığını söyleyenleri dinleme. Bu onlar için doğal olmayabilir, bu durumda onlar istedikleri kadar çocuğu doğurabilirler. Şayet resim yapmakla, şiir yazmakla, müzik bestelemekle kendini iyi hissediyorsan, dünyaya daha iyi çocuklar; zararsız çocuklar, pek çok insana keyif verecek çocuklar sunuyorsun.

Üremek için seksi günah olarak gördüğünüz doğru mu? Ayrıca sizin bir kadının en büyük yaratıcı eyleminin bir çocuk yapmak olduğu ve bir kadın ile bir anne arasında çok büyük bir fark olduğu sözlerinizi okumuştum. Şayet bu doğru ise, o zaman bir çocuk yaratmak umuduyla aşka ve sekse katılmak ve yaratmanın coşkusunu deneyimlemek ve evrenin enerjisini yenilemekte günah var mıdır?

Evet, bugüne kadar kadının en büyük yaratıcı eylemi çocuk doğurmak olmuştur ama bundan sonra böyle olmayacaktır. Geçmişte yeryüzünde bu kadar çok insan yaşamıyordu; buna bir ihtiyaç, çok büyük bir ihtiyaç vardı ve kadın bunu giderdi. Ancak şimdi onun yeni yaratıcılık boyutları geliştirmesi gerekir. Ve yalnızca o zaman kadın erkeğe eşit olabilecektir. Aksi taktirde, kadın geçmişte sadece bir fabrika olmuştur ve erkek onu daha çok çocuk yaratmak için kullanmıştır. Çok çocuk sahibi olmak ekonomik olarak faydalıydı, bu iş hayatıydı çünkü onlar mümkün olan her şekilde, sana yardım ederler; geçmişte onlar bir yük değildi.

Yoksul ülkelerde ne kadar çok çocuğun olursa ekonomik olarak o kadar iyileşeceğin eskimiş fikri hâlâ devam etmektedir. Geçmişte bu doğruydu; bugün ise kesinlikle yanlıştır. Sadece daha çok Müslüman yaratmak için Muhammed dokuz kadınla evlendi ve Müslümanların dört kadınla evlenmesine izin verdi. Çünkü Müslümanlarla Müslüman olmayanlar arasında sürekli bir savaş vardı ve bu bir iktidar mücadele-siydi; sayıların politikasıydı. Bu yüzden erkeklerin daha çok kadınla evlenmeleri ekonomik olarak, politik olarak önemliydi ve insanlar birbirlerinin kabilelerinden kadınları çalıyordu. Bir kadını çalmak bir erkeği çalmaktan önemliydi çünkü erkek o kadar üretken değildir; bir erkek pek çok kadına hizmet etmeye yeter ve bir erkek pek çok çocuk üretebilir.

Ancak artık her şey tamamen değişmiştir; nüfus aşırı artmıştır. Artık bugünün ihtiyacı kadının yaratıcılığını yeni boyutlara taşımaktır: Şiire, edebiyata, resme, müziğe, mimariye, heykele, dansa.

Onun yaratıcılığının tüm renklerine izin verilmelidir.

Artık bir çocuk yaratmak tehlikelidir. Dünya nüfusunu daha da artırmak artık intihar etmek gibidir; daha şimdiden gereğinden fazlayız.

Bir kadının enerjileri serbest kaldığında o daha yaratıcı olabilecektir. Ancak zannediyorum ki erkek kadının yaratıcılığından korkuyor. Kadın kesinlikle erkeğin yaratıcılığını geçebilir; yaratıcılık ona doğal olarak bahşedilmiştir.

Artık çocuk doğurmak yaratıcı değildir; yok edicidir. Tüm şartlar değişmiştir ve yeni koşullarda yeni yaşam tarzları öğrenmek zorundayız. Ve kadın büyük şiirler, muhteşem şiirler, muhteşem

müzik, muhteşem sanat, muhteşem edebiyat yaratamadı; bir bilimci, bir mistik olamadı. O hiçbir şey yapamadı çünkü geçmişte o sürekli hamileydi. O yeterince beslenmedi, bir sürü çocuk tarafından eziyet gördü, düzinelerce çocuk, her zaman gebe, hasta. Tam olarak yaşamamıştı; yaşamak için zamanı olmamıştı. Haplar ve doğum kontrol yöntemleri ve kısırlaştırma sayesinde ilk kez kadın kendisini, gereksiz gebeliklerden, uzun süre hamile kalıp çocuk doğurmanın yükünden, sonra onları yetiştirmekten özgürleştirebilir. Onun enerjileri özgürleştirilebilir. Artık o da bir Buda, Zerdüşt, bir İsa, bir Krishna olabilir. Artık o da Mozart, Wagner, Leonardo da Vinci, Michelangelo, Shakespeare, Kalidas, Rabindranath, Tolstoy, Cehov, Gorki, Dostoyevski gibi yaratabilir.

Ve hissettiğim şey şudur: Bir kez kadının enerjileri çocuk doğurmaktan tamamıyla özgürleştiğinde daha büyük Budalar yaratabilir. Niye? Niçin? Çünkü o erkekten çok daha yaratıcı bir güçtür.

Ancak onun yaratıcılığı çocuk doğurmanın içinde hapis olmuştur ve bu çok da büyük bir yaratıcılık değildir; o sadece biyolojiktir. Hayvanlar bunu mükemmelen yapabiliyor, o halde bunda büyük olan şey nedir? Bir çocuk doğurmak bilin meditasyonla ilgili, üzerinde düşünülmüş bir şey değildir. Sen sadece doğa tarafından, biyoloji tarafından ırkı, türü sürdürmek için bir araç olarak kullanıldın.

Bu yüzden herkeste, din adamı olmasa bile alttan alta belli bir suçluluk duygusu vardır. Din adamı onu kullanmıştır, onu sömürmüştür ama gerçekten onu yaratmamıştır. Seksle ilgili olarak örtülü kalmış bir suçluluk vardır; din adamları onu çok fazla büyütmüştür çünkü bu onlar için büyük bir sömürü kaynağı haline gelir. Onlar insanı suçlu hissettirerek çok daha güçlü bir şekilde ona hükmetmiştir. Ancak insanın kendi içinde bir neden olmak

zorundadır, aksi taktirde onun içinde hiçbir arka plan olmaksızın hiçbir suç ona dayatılamazdı. İnsan onu derinden hisseder: İnce bir şekilde, bilinçaltı aracılığıyla seksin bilinçli bir şey olmadığını, onun bilinçaltı olduğunu; mekanik olduğunu, bir araç olarak kullanıldığını; efendi olmadığını bilir. Bu biyolojik bir güçtür, bir kadını ya da erkeği isteyen şey gerçekten sen değilsin; o sadece hormonlar.

Ve sen kullanıldığını bildiğinde ve bu kölelikten kurtulmaya yeterli olmadığını gördüğünde, yeterince insan olmadığın, gerçekten bir efendi olmadığın, bir köle olduğun için bir suçluluk yükselir. Seks hayvani bir eylemdir.

Üremek için seksin günah olduğunu söylerken demek istediğim şey budur. 'Günah' sözcüğü ahlaki anlamda kullanılmamıştır. Ben basitçe onun günah olduğunu söylüyorum çünkü o bilinçsiz, meditasyonsuzdur. Sen onu *yapmıyorsun.* Sen onu yapmaya bilinçaltı bazı güçler tarafından zorlanıyorsun. Üremek için seks günahtır derken demek istediğim şey buydu.

Artık dünyanın daha fazla insana ihtiyacı yok. Şayet amacımız bu dünyadan bir cehennem yaratmaksa o zaman tamam; o zaman üremeye devam et. O zaman Papa'yı ve Rahibe Teresa'yı dinle... O zaman dini eylemler olmadığı için haplardan uzak durmanı, doğum kontrolünden, kısırlaştırmadan uzak durmanı; ahlaken çok yanlış olduğu için kürtajdan uzak durmanı söyleyen şu aptal adamları dinle.

Bilim sana bugün biyolojinin boyunduruğunun dışına çıkma şansı vermiştir; seksin ilk defa biyolojik üreme metodu değil, saf oyun, zevk haline geldiği büyük bir özgürlüktür.

Ancak eğer kürtajdan uzak durursan, haplardan uzak durursan, kısırlaştırmadan uzak durursan küresel bir intihardan ve gerçek şiddetten sorumlu olacaksın. Ve biz buna her gün daha çok yaklaşıyoruz. Üremek için seksin günah olduğunu söylerkenki ilk neden budur.

Ancak Papa, Mahatma Gandi ve sözde diğer azizler seksin sadece üreme amaçlı olarak yapıldığında ahlaki olduğunu söylüyor. Onlar aslında sana seks sadece hayvani olduğunda iyidir diyor; çünkü hayvanlar sekse *sadece* üreme amaçlı olarak başvurur.

Bana göre üreme amacıyla seks yapmak günahtır çünkü o hayvanidir, o bilinçsizdir, o biyolojiktir.

Yakın olduğun birisi ile sadece enerji paylaşmanın coşkusu yüzünden seks yapmak ...enerji enerjiye, kalp kalbe buluşmanın bir yoludur. O birbirinin içinde hiçbir amaç olmaksızın erimek ve birleşmektir.

Eğer bir amaç varsa —bir çocuk yaratmak istiyorsan — o zaman bu bir iştir. Şayet bir amaç yoksa, şayet o amaçsız eğlenceyse, sadece o zaman onun güzelliği vardır ve o zaman o hiçbir kölelik yaratmaz. Ve sen biyolojiden özgürleşiyorsun, biyolojiden daha yükseğe çıkıyorsun, hayvanların üstüne çıkıyorsun, insanlığın zirvesine ulaşıyorsun.

Yani bana göre seks yalnızca amaçsız olduğunda, sadece oyun olduğunda, başka hiçbir sonuç için onu yapmadığında, bir kadın ya da bir erkekle sadece bunun keyfi yeterli olduğu için onunla birleştiğinde güzeldir.

O zaman sen düşük seviyedeki hayvan hayatını aşmışsındır ve daha yüksek bir boyuta geçmişsindir. Ve unutma: Üremek yaratmak değildir.

Kadın bir kez üremenin gereksiz yükünden öz-gürleştiğinde herhangi bir erkekten daha güçlü bir şekilde yaratabilecektir çünkü şayet o bir çocuğu doğurabiliyorsa niçin güzel bir müziği doğuramasın? Ancak bu bugüne kadar mümkün olmamıştır ve erkek ona mantıklı nedenler bulmaya çalışmaktadır.

Bir kadının enerjileri serbest kaldığında o daha yaratıcı olabilecektir. Ancak zannediyorum ki erkek kadının yaratıcılığından korkuyor. Kadın kesinlikle erkeğin yaratıcılığını geçebilir; yaratıcılık ona doğal olarak bahşedilmiştir.

Ben tamamen yaratıcılığın yanındayım ancak unutma üremek yaratıcılık değildir; onlar eş anlamlı değildir. Yaratıcılık bilinçli bir şeydir, üremek bilinçsizdir. Yaratıcılık meditasyon halidir, üremenin meditasyonla hiçbir alakası yoktur.

Ancak erkek kadını neredeyse bir sığır gibi kullanmaktadır. O kadını kendi çocuklarını yetiştirmesi için kullanmaktadır; o kadını bir çiftlik gibi kullanmaktadır. Koca (husband) sözcüğünün tam olarak anlamı budur: Koca (husband) 'çiftçi' (farmer) demektir. Tarım (agriculture), çiftçilik (husbandry) demektir: Karı tarladır ve koca da çiftçidir ve kadının tek işlevi her yıl iyi bir ürün vermektir.

Şu anlaşılmadan kadın asla özgürleşemez: Bu eski kalıbı durdurmak zorundadır ve erkekler ona, "Sen muhteşemsin çünkü çocuk doğuruyorsun!" demektedir. Bu mantıksal nedenler bulmaktır. Bu teselli etmektir. Böyle kandırmacaların farkında ol. Erkek kadını mümkün olan her şekilde sömürmüştür ve bu sömürüyü bitirme zamanı gelmiştir.

Biyolojisinden özgürleşmelerinin kadınlar üzerinde nasıl bir etkisi olacak?

Artık kadınların biyolojik esaretten özgür olmaları kadınlara büyük bir fırsat sunmaktadır. Elbette erkekler her zaman için onların çocuk yaratma kabiliyetlerini onurlandırmıştır. Ancak ne türden çocuklar yaratmış durumdasın? Bir dünyaya bak: Senin çocukların bunlar; ne yaratıcılık! Tüm hayvanlar belki de senden daha iyi bunu yapıyor. Evet erkek bunun için kadını çok pohpohluyor: "Sen muhteşem bir yaratıcısın çünkü çocuk doğuruyorsun." Erkek çok hilebazdır: Bunun anlamı kadının çocuk doğurmaya devam etmesi gerektiğidir. Ve yoksul ülkelerde bu hâlâ oluyor; bir düzine çocuk sahibi olmak ender bir şey değil. Bazı kadınlar bir düzineden fazlasına sahip...

Ancak dünyadaki tüm dinler doğum kontrol metotlarına, haplara karşıdır. Onlar kürtaja karşıdır. Bunun anlamı kadının biyolojik olarak esir kalmasıdır ve onun enerjileri yalnızca sıradan insanlar, ordulara, donanmalara, hava kuvvetlerine hizmet edecek kalabalıklar, öldürecek ya da öldürülecek kalabalıklar; en iyi ihtimalle ırgatlar, hemşireler, hamallar yaratmaya devam edecek. Yaratıcılıktan ne kastediyorsun? Bir hamal yarattın. Gururlanıyor musun? Bu sana ne kadar gurur sağlar? Her anne baba utanç duymalıdır. Hayvanlar gibi yaratıyoruz.

Bilim sana bugün biyolojinin boyunduruğunun dışına çıkma şansı vermiştir; seksin ilk defa biyolojik üreme metodu değil, saf oyun, zevk haline geldiği büyük bir özgürlüktür.

Şayet kadınların enerjisi çocuk yaratmaya katılmazsa bu enerjilere ne olacağını soruyorsun? Bu dünyayı daha güzel kılmak için binlerce yol var. Dünyayı daha güzel kılacak herhangi bir şey

yaratıcıdır. Evinin etrafındaki bahçeyi düzenle. Bitkileri aşıla; daha önce hiç varolmamış yeni çiçekler yarat. Ve elbette onlar yeryüzünün hiç deneyimlemediği yeni kokular verecek.

Kadınlar pek çok şekilde erkekten üstündür ve onların üstünlüğü yaratıcılığın yeni boyutlarında kullanılabilir.

Erkekle her alanda rekabet et. Eşit olduğunu ona kanıtla; kadın özgürlüğü hareketi ile değil. Eylemlerinle eşit, belki daha üstün olduğunu kanıtla... Şu kadın özgürlüğü hareketi erkeklere karşı nefret yaratmıştır. Ancak bu sana eşitlik getirmez. Eşitlik kazanılmalıdır, o hak edilmelidir.

O nedenle hap seni biyolojik boyunduruktan özgürleştirmiştir, artık enerjini kullanmakta özgürsün. Ve bir kadının daha hassas bir bedeni, daha esnek bir bedeni vardır. O herhangi bir erkeğin başarabileceğinden daha iyi bir dansçı olabilir. Ne kadar eğitilirse eğitilsin erkek katıdır. Bu onun hatası değildir, onun fizyolojisi katıdır. Kadınlar dünyadaki en iyi dansçılar haline gelebilir.

Bir kadının büyük bir hayal gücü vardır fakat onun hayal gücü evle sınırlı kalmıştır. Sebep çocuklardır; çocuklar kadını evde tutmuştur ve milyonlarca yıldır bu onların ikinci doğası olmuştur. Aksi taktirde kadınların yaratıcılığını evinin duvarları arasına hapsetmesi için doğal bir neden göremiyorum.

Yıldızlar herhangi bir erkeğe olduğu kadar ona da aittir. Gündoğumu ve gün batımı; onlar da ona aittir. O kanatlarını, bilincini açmak zorundadır. O çocukların ötesindeki vizyonunu, hayal gücünü, rüyalarını genişletmelidir. Şu an kadın çocuğu düşünmeye devam

edip duruyor, "O bir doktor olmalı, o bir mühendis olmalı, o şu ve de bu olmalı."

Artık kadın, çocuğuna yansıtmış olduğu şeyler olmalı. Bir doktor ol, bir mühendis ol, bir pilot ol. Çocuk aracılığıyla hayalini kurduğun şey... Niçin gerçekle doğrudan yüzleşmeyesin ve çocuğunun olmasını istediğin şey kendin olmayasın. Herhangi bir problem görmüyorum.

Kadınlar pek çok şekilde erkekten üstündür ve onların üstünlüğü yaratıcılığın yeni boyutlarında kullanılabilir.

Şayet kadın kendi merkezinde olarak, köşeli olmayarak, mutluluğuyla, sevgisiyle meydana çıkarsa erkeğin yaratmış olduğu şey, hiçbir şeydir. O yüzden senin için tatmin edici olduğunu hissettiğin herhangi bir yönde harekete geç.

Erkeğin bugüne kadar yaratmakta olduğu her türden şeyi kadın yarattığı gün...

Sana derim ki eşitlik istemene gerek yoktur çünkü kadın üstün cinsiyettir; bu doğaldır çünkü doğa kadını çocuk yaratmak için yapmıştır.

Ve artık biyolojinin kadın üzerinde hiçbir gücü olmadığı için enerjini bir lezbiyen olmak için harcama. Her alanda yaratıcı olmak için bu senin zamanındır ve kendi Picassolarına, kendi Mozartlarına, kendi Van Gohglarına, kendi Shakesperelerine sahip olacaksın. Olmaması için bir neden yok. Belki biraz daha iyi, biraz daha yumuşak ve senin heykellerin kesinlikle daha canlı olacaktır.

Yalnızca erkekle kendini eşit hissetmeyeceğin tek bir şey vardır —ve lütfen bu alanda eşit olmaya çalışmamayı hatırla— o da kaslardır. Bırak erkekler kaslar söz konusu olduğunda üstün olsun.

Çünkü şayet kadınlar spor salonlarına gitmeye başlayıp kaslı bedenler yaratırlarsa, bu insanlık tarihindeki en berbat gün olacaktır.

Gözlerimi kapatıyorum...eğer burada binlerce kaslı kadını otururken görürsem bir daha asla gelmem.

Şayet kadınlar politikada lider, bilimde lider, şiirde lider, resimde lider olursa, her şeye tamamıyla yeni bir bakış açısı getirirler. Kadınlar profesörler, eğitimciler olmalıdır, onlar her yerde olmalıdır.

Onlar dünyanın yarısıdır; onlar dünyanın yarısına sahipler. Ve benim deneyimime göre onlar muazzam bir şekilde buna muktedirler, güvenilirler. Onlara güvenebilirsin çünkü onlar seninle kafadan değil, kalpten temas kurar.

Kadının belki de hiçbir zaman yaratıcı olmamasının nedenlerinden biri şudur: Onlar tamamıyla mutlak bir şekilde erkek tarafından yaratılmış toplumun içinde yaşayamadılar. Yalnız yaşayan bir kadın devamlı olarak tehlikededir. Sadece yakın zamanda birkaç kadın kendi kariyerlerine bir romancı, bir şair, bir ressam olarak başlamıştır. Bunun nedeni ilk defa şu son birkaç yıldır —ki bu da sadece birkaç gelişmiş, ilerici, avangard yerdedir— bir kadın tıpkı bir erkek gibi özgürce yaşayabilmektedir. O zaman onlar resim yapmaya başlar, şiir, müzik yapmaya başlar...

Kadınlar tüm becerilere sahiptir ama milyonlarca yıldır seks onların yegâne yaratıcılığıdır. Ve tüm cinsel enerji çocuk yaratmakta kullanıldığındaysa...bir kadının bir düzine çocuk sahibi olup müzik besteleyebildiğini hayal edemezsin. Yoksa edebilir misin? Etraftaki şu on iki müzik enstrümanı doğru olmayan her şeyi yapıyor...ve kadın müzik ya da şiir ya da resim yapabilir mi? Şu on iki ressamın

sessizce oturacağım mı düşünüyorsun? Kadın resim yapmadan önce onlar resim yapıyor olacaktır.

Bana öyle geliyor ki kadınlar kendi yeteneklerini erkeğin onurunu korumak için gizlemiştir. Bu doğru mudur?

Bu insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden birisi olmuştur çünkü kadın asla yetenekleri için takdir görmemiştir, onlar yavaş yavaş yeteneklerini frenlemiştir. Çünkü kendini frenleyen bir kadın daha çok takdir edilmiştir, ahmak bir kadın daha çok takdir edilmiştir. Onun sadece güzel, orantılı bir bedeni olmalı ve hiç zihni ve daha fazlası olmamalıdır. O bir inek olmalıdır; zekâsı olmamalıdır, delici farkındalığı olmamalıdır. Beklenen budur. Aksi taktirde erkek, utanç hisseder, incinir.

Şayet kadınlar politikada lider, bilimde lider, şiirde lider, resimde lider olursa, her şeye tamamıyla yeni bir bakış açısı getirirler.

Bu yüzden kadınlar asırlar geçtikten sonra bir numara öğrenmişlerdir; oyunun kuralı kadının yeteneklerini göstermemesi gerektiğidir. Eğer o zekiyse aptalı oynamalıdır. Şayet yaratıcıysa hiçbir şey yapmamalıdır. O yaratıcılığını küçük ev işleri ile sınırlamalıdır; oturma odası ve mutfak ve bunun gibi şeyler. Erkeğin egosunu incitebilecek hiçbir şey yapmamalıdır: Şiir yazmamalıdır, bir ressam olmamalıdır, heykel yapmamalıdır; aksi taktirde erkek aşağılık hissine kapılır.

Bu erkek egosu kadının erkeğin sahip olmadığı ve bu oranda sahip olamayacağı —ki o bunlardan bazılarına sahiptir— bazı niteliklerinin olmasına izin vermez. Sezgisel olan her şey erkekten daha çok kadına sunulmuştur; entelektüel olan her şey erkeğe kadından çok sunulmuştur. Doğal olarak erkek entelekti takdir eder. O entelekte sahiptir ve onu takdir eder. Ve o sezgiyi kötüler; o buna kör inanç, saçmalık, aptallık, hurafe der. O bunu kötüler çünkü ona sahip değildir.

Ortaçağ'da cadı denen ve yakılan kadınlar gerçekten algıları çok açık kadınlardır. Erkek buna katlanamazdı, din adamı buna katlanamazdı. Tüm kilise erkek egemen kaldı, tüm Hıristiyan cemaati erkektir. Üçlü Birlik'in içinde tek bir kadına bile yer yoktur; tüm hiyerarşi erkektir.

O aslında cadılığa değil kadına karşıydı. Er ya da geç tarih doğru bir şekilde yazıldığında bu hareketin cadılığa karşı olmadığı gösterilecektir. Cadılığın bununla hiçbir ilgisi yoktur; bu kadına karşı olan erkektir. Bu sezgiye karşı olan entelekttir; bu irrasyonel ama çok güçlü olan bir şeye karşı mantıktır.

Cadılar yakıldı, öldürüldü, katledildi, işkence gördü ve kadınlar korkularından dünyadan kendi içlerine çekildiler. O korktu! Herhangi bir becerisini gösterdiğinde bir cadı olduğu düşünüldü. Erkek aynı beceriyi gösterdiğinde bir aziz oldu. Ona mucize adam olarak tapınıldı. Ve kadın ise bir cadı olurdu. O şeytanın elle-rindeydi ve erkekse Tann'nın kendisi tarafından özellikle onaylanmış bir kişi olurdu... Ve o aynı nitelikti!

Beden

Nasıl sağlıklı olmalı?

ilki bedendir. Beden senin temelindir, senin zeminindir. O senin ayaklarının yere bastığı yerdir. Seni bedenine düşman yapmak seni mahvetmektir, seni şizofren yapmaktır, seni mutsuz etmektir, bir cehennem yaratmaktır. Sen bedensin. Elbette sen bedenden daha fazlasın ama bu 'fazlası' sonradan gelir. Önce sen bedensin.

Beden senin temel hakikatindir o nedenle asla bedene karşı olma. Ne zaman bedene karşı olursan, Tanrıya karşı olursun. Ne zaman bedenine karşı saygısız olursan, gerçeklikle bağını yitiriyorsun çünkü beden senin temasındır. Bedenin senin köpründür. Bedenin senin mabedindir.

Tantra bedenine hürmet etmeyi, bedeni saymayı ve sevmeyi, beden için bedene şükran duymayı öğretir. Beden harikadır. O gizemlerin en büyüğüdür.

Ancak sana bedene karşı olman öğretilmiştir. O yüzden bazen sen ağaç tarafından, yeşil ağaç tarafından fazlasıyla büyülenirsin; bazen Ay ve Güneş tarafından, bazen bir çiçek tarafından büyülenirsin ama asla kendi bedenin tarafından büyülenmezsin. Ve senin bedenin varoluştaki en karmaşık olgudur. Hiçbir çiçeğin, hiçbir ağacın senin sahip olduğun kadar güzel bir bedeni yoktur. Hiçbir Ay'ın, hiçbir Güneş'in, hiçbir yıldızın senin sahip olduğun kadar gelişmiş bir mekanizması yoktur.

Ancak sana basit bir şey olan çiçeği takdir etmek öğretilmiştir. Sana basit bir şey olan ağacı takdir etmek öğretilmiştir. Hatta sana taşları, kayaları, dağları, nehirleri takdir etmek öğretilmiştir ama sana

asla kendi bedenine saygı duyman, asla onun tarafından büyülenmen öğretilmemiştir. Evet, o çok yakında, o nedenle onu unutman çok kolay. Bu çok alenidir, o nedenle onu göz ardı etmek çok kolaydır. Ancak bu en güzel olgudur.

Seks enerjisi özgür bırakılmak zorundadır. O tüm varlığın boyunca akmalıdır. O zaman bedenin orgazmik bir hale geçer.

Bir çiçeğe bakarsan, insanlar "Ne kadar estetik!" diyecektir. Ve şayet bir kadının güzel yüzüne ya da bir erkeğin güzel yüzüne bakarsan, insanlar, "Bu ihtirastır" diyeceklerdir. Bir ağaca gider ve orada durursan ve çiçeğe gözlerin kamaşmış bir şekilde bakarsan — gözlerin fal taşı gibi açık, çiçeğin güzelliğinin senin içine girebilmesi için duyuların sonuna kadar açık — insanlar senin bir şair ya da bir ressam ya da bir mistik olduğunu düşünecektir. Fakat eğer bir kadına ya da bir adama gidip büyük bir hürmet ve saygıyla durup gözlerin fal taşı gibi açık ve duyuların kadının güzelliğini içerek kadına bakarsan polis seni yaka paça götürür. Hiç kimse senin bir mistik, bir şair olduğunu söylemeyecektir, hiç kimse senin yaptığın şeyi takdir etmeyecektir. Bir şey yanlış gitmiştir.

Eğer sokaktaki bir yabancıya gidip "Ne kadar güzel gözlerin var!" dersen, utanacaksın, o da utanacak. Sana teşekkür ederim diyemeyecek. Aslında hoşuna gitmeyecek Hoşuna gitmeyecek çünkü sen kim oluyorsun da onun özel hayatına karışıyorsun? Buna nasıl cüret edersin? Eğer ağaca gidip dokunursan ağaç mutlu olur. Ama bir erkeğe gidip dokunursan rahatsız olacaktır. Yanlış giden şey nedir? Bir şey çok derinden ve muazzam bir şekilde zarar görmüştür.

Tantra sana bedenin için sevgiyi, bedenin için saygıyı yeniden öğretir. Tantra sana bedenine Tanrı'nın en büyük yaratımı olarak bakmayı öğretir. Tantra bedenin dinidir. Elbette o daha yükseğe çıkar ama asla bedeni terk etmez; o, oraya temel atmıştır. O gerçekten dünyaya temelini atmış; kökleri olan yegâne dindir. Diğer dinlerin kökleri sökülmüştür; ölü, cansız, can çekişir. Onların içinde öz sıvısı akmaz. Tantra gerçekten çok canlıdır, yaşam doludur.

Tantra senin bedenine güvenir. Tantra senin duygularına güvenir. Tantra senin enerjine güvenir. Tantra sana, ***totoya*** güvenir. Tantra hiçbir şeyi reddetmez ama her şeyi dönüştürür.

Tantra'nın bu vizyonuna nasıl ulaşmalı? Sana heyecan verecek ve seni içine yöneltecek ve seni ötesine götürecek harita budur.

Öğrenilecek ilk şey bedene saygıdır, sana beden hakkında öğretilen her şeyi unutmaktır. Aksi taktirde asla heyecan duymayacaksın ve asla içine dönmeyeceksin ve asla ötesine geçmeyeceksin. En baştan başla. Senin başlangıcın bedendir.

Beden pek çok baskılanmışlıktan arındırılmak zorundadır. Beden için büyük bir katarsise ihtiyaç vardır. Sen ona karşı olduğun için beden zehirlenmiştir; onu pek çok şekilde bastırdı. Bedenin en alt seviyede var oluyor, bu yüzden mutsuzsun. Tantra der ki: Mutluluk yalnızca sen en üst seviyedeyken var olur, asla onun öncesinde değil. Mutluluk yalnızca sen yoğun bir şekilde yaşarsan mümkündür. Bedene karşı olursan nasıl yoğun yaşayabilirsin.

Sen her zaman ılıksın. Ateş sönmüş durumda. Asırlardır ateş yok edilmekte. Ateş yeniden tutuşturul-malıdır. Tantra der ki: Önce bedeni arındır; onu tüm baskılarından temizle. Beden enerjilerinin akmasına izin ver, engelleri kaldır.

Hiç engeli olmayan birisiyle karşılaşmak çok zordur, bedeni gergin olmayan bir insanla karşılaşmak çok zordur. Bu sertliği gevşet; bu gerginlik enerjini bloke ediyor. Bu gerginlikle akış mümkün olamaz.

Niçin herkes bu kadar gergin ? Niçin gevşeyemiyorsun? Sen hiç, bir kediyi uyurken, öğleden sonra pineklerken gördün mü? Kedi nasıl da basit bir şekilde ve ne kadar güzel bir şekilde gevşer. Sen de aynı şekilde gevşeyemez misin? Yatağında bir o yana bir bu yana döner durursun, gevşeyemezsin. Ve kedinin gevşeme-sindeki güzellik onun tamamen gevşemesine rağmen mükemmel bir şekilde uyanık olmasıdır. Odadaki küçücük bir hareket ve o gözlerini açar, sıçrar ve hazır olur. O uyuya kalmış durumda değildir. Kedilerin uykusu öğrenilmesi gereken bir şeydir; insan unutmuştur.

Tantra der ki: Kedilerden öğren; nasıl uyuyorlar, nasıl gevşiyorlar, nasıl gergin olmayan bir şekilde yaşıyorlar. Ve tüm hayvanlar dünyası bu gergin olmayan şekilde yaşar. İnsan bunu öğrenmek zorundadır çünkü insan yanlış bir şekilde koşullandırılmıştır, insan yanlış programlanmıştır.

Çocukluğundan beridir sıkılmamaya programlanmışsın. Nefes alma; korku yüzünden. Cinsellik korkusu yüzünden insanlar nefes almaz çünkü derin nefes aldığında, nefesin doğrudan seks merkezine iner ve ona çarpar. İçerden ona masaj yapar onu heyecanlandırır.

Sana seksin tehlikeli olduğu öğretildiği için her çocuk sığ bir şekilde nefes almaya başlar; göğüste asılı kalır. Asla bunun ötesine geçmez çünkü eğer onun ötesine geçerse birden heyecan vardır: Cinsellik kabarır ve korku ortaya çıkar. Derin bir şekilde nefes aldığın an seks enerjisi açığa çıkar.

Seks enerjisi özgür bırakılmak zorundadır. O tüm varlığın boyunca akmalıdır. O zaman bedenin orgazmik bir hale geçer. Ancak nefesten korkarak, o kadar korku olur ki neredeyse ciğerlerin yarısı karbondioksit ile doludur... Ciğerlerde altı bin tane delik vardır ve normalde üç bin delik asla temizlenmez; onlar her zaman karbondioksit ile dolu olarak kalır. Sen bu yüzden donuksun, bu yüzden sen uyanık gibi gözükmüyorsun, bu yüzden farkındalık zordur. Yoga ve Tantra'nın her ikisinin de derin nefesi, ***pranayama'yı,*** ciğerlerindeki karbondioksiti boşaltmayı öğretmesi rastlantı değildir. Karbondioksit senin için iyi değildir; onun sürekli olarak dışarı atılması gerekir. Yeni, taze hava solumak zorundasın, daha fazla oksijen solumak zorundasın. Oksijen senin içsel ateşini yaratacaktır, oksijen seni alevlendirecektir. Ancak oksijen senin cinselliğini de tutuşturur. O nedenle yalnızca Tantra senin gerçekten derin nefes almana izin verebilir; Yoga bile senin gerçekten derin nefes alınana izin veremez. Sadece Tantra sana bütün varlık ve bütün akış sağlar. Tantra sana koşulsuz özgürlük verir, her ne isen ve her ne olabilirsen. Tantra sana hiçbir sınır koymaz; o seni tanımlamaz, o sana basitçe tam özgürlük sağlar. Anlayış sen bütünüyle özgür olduğun zaman pek çok şeyin mümkün olduğudur.

Benim gözlemim şudur: cinsel olarak baskılanmış insanlar zeki değildir. Sadece cinsel olarak çok, çok canlı insanlar zeki insanlardır. Şimdi seksin günah olduğu fikri zekâyı yok etmiş olmalı; onu çok kötü bir şekilde tahrip etmiş olmalı. Sen gerçekten aktığında ve cinselliğinin seninle hiçbir çatışma ve kavgası olmadığında, onunla işbirliği yaptığında zihnin ideal şekilde işleyecektir. Zeki, tetikte, canlı olacaksın.

Bedenle dost olunmalıdır der Tantra.

Hiç arada bir bedenine dokunuyor musun? Hiç kendi bedenini hissediyor musun ya da ölü bir şeyin içine tıkılıp kalmış gibi mi duruyorsun? Olan şey budur. İnsanlar neredeyse donmuş haldedir; onlar bedeni sanki bir tabutmuşçasına taşıyorlar. O gerçeklikle iletişim kurmana yardım etmez, o ağırdır, o engeldir. Eğer bedenin elektriğinin ayak parmaklarından başa kadar akıp gitmesine izin verirsen, eğer onun enerjisine —biyoenerji— bir nehir haline geleceksin ve bedeni hiç hissetmeyeceksin. Neredeyse bedensiz hissedeceksin. Bedenle kavga olmayacak, bedensizleşeceksin. Bedenle kavga ettiğinde beden bir yük olur. Ve bedenini bir yük gibi taşıyarak asla Tanrı'ya varamazsın.

Beden ağırlıksız hale gelmeli, böylelikle neredeyse yerin üzerinde yürümeye başlarsın; Tantra tarzı yürümek budur. O kadar ağırlıksız olursun ki yerçekimi yoktur, basitçe uçabilirsin. Ancak bu büyük bir kabul aracılığıyla gelir. Bedenini kabul etmek zor olacaktır. Onu suçlarsın, her zaman onun hatalarını bulursun. Onu asla takdir etmezsin, onu asla sevmezsin. Ve sonra bir mucize istersin: Birisi gelecek ve senin bedenini sevecek. Şayet sen kendin onu sevemezsen, o halde bedenini sevecek başka birisini nasıl bulacaksın? Eğer sen kendin onu sevemezsen bedenini kimse sevmeyecek. Çünkü senin titreşimlerin insanları senden uzakta tutacak.

Sen kendisini seven birisine âşık olursun, asla tersine değil. İlk aşk kişinin kendisine doğru olmak zorundadır; sadece bu merkezin içinden diğer türden sevgiler ortaya çıkabilir. Sen bedenini sevmiyorsun. Onu bin bir şekilde gizliyorsun. Bedeninin kokusunu gizliyorsun, bedenini elbiselerle gizliyorsun, bedenini süslerle gizliyorsun. Sürekli eksikliğini hissetmekte olduğun bir güzellik yaratmaya çalışıyorsun ve bu çabanın kendisinin içinde yapay hale geliyorsun.

Şimdi dudaklarında ruj olan bir kadını düşün, bu su katılmamış çirkinliktir. Dudaklar canlılıktan kırmızı olmalıdır, onlar boyanmamalıdır. Onlar sevgiden canlan-malıdır, onlar sen canlı olduğun için canlanmalıdır. Şimdi, sadece dudaklarını boyayarak sen kendini güzelleştirdiğini mi sanıyorsun? Sadece çirkinliklerinin çok farkında olan insanlar güzellik salonlarına gider, yoksa buna ihtiyaç yoktur. Sen hiç çirkin bir kuşla karşılaştın mı? Sen hiç çirkin bir ceylanla karşılaştın mı? Bu asla olmaz. Onlar hiçbir güzellik salonuna gitmez ve bir uzmana danışmaz. Onlar basitçe kendilerini kabul eder ve bu kabullerinin içinde onlar güzeldir. Bu kabulün içinde kendi üzerlerine güzellik yağdırırlar.

Kendini kabul ettiğin an güzelleşirsin. Kendi bedeninden keyif aldığında başkalarına da keyif verirsin. Pek çok insan sana âşık olacaktır çünkü sen kendine âşıksın.

Kendini kabul ettiğin an güzelleşirsin. Kendi bedeninden keyif aldığında başkalarına da keyif verirsin. Pek çok insan sana âşık olacaktır çünkü sen kendine âşıksın. Şimdi sen kendine kızgınsın. Çirkin olduğunu biliyorsun, korkunç, iğrenç olduğunu biliyorsun. Bu fikir insanları iter, bu fikir insanların sana âşık olmasına yardım etmeyecek; onları senden uzak tutacaktır. Onlar sana yaklaşıyor bile olsalar, senin titreşimini hissedecekleri an senden uzaklaşacaklardır.

Kimsenin peşinden koşmaya gerek yok. Biz kendimize âşık olmadığımız için peşinden koşma vardır. Aksi taktirde insanlar gelir. Eğer sen kendine âşıksan onlar için sana âşık olmamak neredeyse imkânsızlaşır.

Niçin Buda'ya pek çok insan gelmiştir ve niçin İsa'ya pek çok insan gelmiştir. Bu insanlar kendilerini seviyorlardı. Onlar kendi

varlıklarına öylesine büyük bir aşk duyuyor ve öylesine çok haz alıyorlardı ki, etraflarında bulunan kim olursa olsun onlar tarafından çekilmesi çok doğaldı. Onlar bir mıknatıs gibi çekiyorlardı. Onlar kendi varlıkları ile öylesine büyülenmişlerdi ki, bu büyüden nasıl kaçınılabilirdi? Sadece orada olmak ne muhteşem bir saadetti.

Tantra ilk şeyi öğretir. Bedenine karşı sevecen ol, bedeninin dostu ol. Bedenine hürmet et, bedenine saygı duy, bedenine dikkat et; o Tanrı'nın armağanıdır. Ona iyi davran ve o sana çok büyük gizemlerin kapısını açar. Tüm gelişim senin bedeninle nasıl ilişki kurduğuna bağlıdır.

Ve Tantra'nın ikinci olarak bahsettiği şey duyulardır. Dinler yine duyulara da karşıdır. Onlar duyuları ve duyarlılığı donuklaştırmaya çalışır. Ve duyular senin algı kapılarındır, duyular gerçeklere açılan pencerelerdir. Gözlerin nedir? Kulakların nedir? Burnun nedir? Gerçeğe açılan pencereler, Tanrı'ya açılan pencereler. Doğru şekilde görürsen her yerde Tanrı'yı göreceksin. O nedenle gözler kapanmamalıdır, gözler doğru şekilde açık olmalıdır. Gözler mahvedilmemelidir. Kulaklar mahvedilmemelidir çünkü tüm bu sesler ilahidir.

Bu kuşlar *mantralar* söylüyor. Bu ağaçlar sessizliğin içinde vaaz veriyor. Tüm sesler O'nundur ve tüm şekiller onundur. Bu nedenle sende duyarlılık yoksa Tanrı'yı nasıl bileceksin? Ve sen bir kiliseye, bir tapınağa O'nu bulmak için gitmek zorundasın ...ve O her yerdedir. Tanrı'yı bulmaya, insan yapımı bir tapınağa, insan yapımı bir kiliseye mi gidiyorsun? İnsan çok aptal gözüküyor. Tanrı her yerdedir, her yerde canlıdır ve tekme atıyordur. Ancak bunun için senin temiz duyulara, arınmış duyulara ihtiyacın vardır.

Bu yüzden Tantra duyuların algı kapıları olduğunu öğretir. Onlar donuklaşmıştır. Bu donukluğu bırakmak zorundasın, duyuların

temizlenmek zorunda. Senin duyuların kararmış bir ayna gibidir çünkü onun üzerinde çok fazla kir birikmiştir. Kir temizlenmek zorundadır. Tantra'nın her şeye karşı yaklaşımına bir bak. Diğerleri şöyle der: Duyularını körelt, tat alma duyunu öldür! Ve Tantra şöyle der: Her şeyin içinde Tanrı'nın tadına bak. Diğerleri şöyle der: Dokunma potansiyelini öldür. Ve Tantra şöyle der: Dokunuşunun içinde bütünüyle ak çünkü dokunduğun her şey ilahidir. O sözde dinlerin taban tabana zıddıdır. O köklü, radikal bir devrimdir. Mümkün olduğunca bütünüyle dokun, kokla, tat, gör, duy. Bu dili öğrenmek zorunda kalacaksın çünkü toplum seni kandırmıştır; sana unutturmuştur.

Her çocuk güzel duyularla doğmuştur. Bir çocuğu izle, bir şeye baktığı zaman tamamıyla içinde kaybolur. Oyuncakları ile oynarken tamamıyla içinde kaybolur. Baktığı zaman sadece göz halini alır. Bir çocuğun gözlerine bak. O duyduğu zaman sadece kulaklar haline gelir. Bir şey yerken, o yalnızca dilinin ordadır. O sadece damak haline gelir. Bir çocuğu elma yerken seyret. Ne büyük bir haz alır! Ne muhteşem bir enerji! Ne büyük bir haz! Bahçede bir çocuğun bir kelebeğin peşinden koşuşunu seyret...öylesine kendinden geçmiştir ki Tanrı bile orada olsaydı bu şekilde koşamazdı. Öylesine muazzam bir meditasyon halidir ki; ve hiçbir çaba sarf etmeksizin. Kumsalda bir çocuğu, sanki elmas topluyormuşçasına deniz kabuğu toplarken seyret. Duyular canlıyken her şey değerlidir. Duyular canlıyken her şey nettir.

Aynı çocuk hayatında ilerleyen yaşlarda, gerçekliğe karartılmış gözlüklerin ardında saklanırmışçasına bakacak. Gözlüğün üzerinde o kadar çok kir ve duman birikmiştir ve sen onun ardına gizlenmiş bakıyorsun. Bu yüzden her şey donuk ve ölü gözükür çünkü *senin* gözlerin ölüdür. Bir şarkı duyarsın ama onun bir cazibesi yoktur çünkü senin kulakların cansızdır. Bir Buda'yı

duyabilirsin ve onu takdir edemeyeceksin çünkü senin zekân donuktur.

Unutmuş olduğun dili geri al. Ne zaman vaktin olursa daha çok duyularının içinde ol. Yerken; sadece yeme. Tat almanın unutulmuş dilini yeniden öğren. Ekmeğe dokun, onun dokusunu hisset. Gözlerin açıkken hisset, kapalı gözlerle hisset. Çiğnerken, onu çiğne; Tanrı'yı çiğniyorsun. Onu hatırla! İyi çiğnememek, iyi tat almamak saygısızlık olacaktır. Bırak o bir ibadet olsun ve sen yeni bir bilincin kendi içinde yükselmesini başlatıyorsun. Tantra simyasının yöntemini öğreneceksin.

İnsanlara daha çok dokun. Dokunmak hususunda çok alıngan hale geldik. Eğer birisi seninle konuşuyorsa ve çok yakma gelirse geriye doğru gitmeye başlarsın. Kendi alanımızı koruruz. Dokunmayız ve başkalarının bize dokunmasına izin vermeyiz. Elleri tutmayız, sarılmayız. Birbirimizin varlığından keyif almayız.

Ağaca git, ağaca dokun. Kayaya dokun. Nehre git, bırak nehir ellerinin içinden akıp gitsin. Dokun ona! Yüz ve suyu yeniden bir balığın hissettiği gibi hisset. Duyularını canlandıracak hiçbir fırsatı kaçırma. Ve gün boyunca bin bir tane fırsat vardır. Onun için ayrı bir zamana ihtiyaç yoktur. Bütün gün bir duyarlılık eğitimidir, tüm fırsatları kullan. Duşun altında dururken fırsatı kullan; üzerine yağan suyun dokunuşunu hisset. Toprağa çıplak olarak uzan, yeri hisset.

Kumsalda yere uzan, kumu hisset. Kumların sesini dinle, denizin sesini dinle. Her fırsatı kullan; sadece o zaman duyuların dilini yeniden öğrenebileceksin. Ve Tantra sadece bedenin canlıyken ve duyularını hissederken anlaşılabilir.

Duyularını alışkanlıklardan özgürleştir. Alışkanlıklar cansızlığın kökündeki nedenlerdir. Bir şeyler yapmanın yeni yollarını

bul. Sevmenin yeni yollarını icat et. İnsanlar çok korkmuş haldeler. İnsanların sabit alışkanlıkları var. Sevişirken bile her zaman onu aynı posizyonda yaparlar; misyoner pozisyonu. Hissetmenin yeni yollarını bul.

Her deneyim büyük bir duyarlılıkla yaratılmalıdır. Bir kadınla ya da bir erkekle sevişiyorken bunu büyük bir kutlama yap ve her seferinde ona yeni bir yaratıcılık getir. Bazen sevişmeden önce dans et. Bazen sevişmeden önce dua et. Bazen ormana doğru koş sonra seviş. Bazen yüzmeye git ve sonra seviş. O zaman her aşk deneyimi sende daha çok ve daha çok duyarlılık yaratacaktır ve aşk bir daha asla donuk ve sıkıcı olmayacaktır.

Duyularını alışkanlıklardan özgürleştir. Alışkanlıklar cansızlığın kökündeki nedenlerdir. Bir şeyler yapmanın yeni yollarını bul. Sevmenin yeni yollarını icat et.

Diğerini keşfetmek için yeni yollar bul. Rutinlere saplanıp kalma. Tüm rutinler yaşam karşıtıdır. Rutinler ölüme hizmet eder. Ve her zaman icat edebilirsin; icatlar için hiçbir sınır yoktur. Bazen küçük bir değişiklik ve muazzam bir şekilde fayda göreceksin. Her zaman masada yiyorsun, bazen çimenlerin üstüne git, çimlerin üstüne otur ve orada ye. Ve son derece şaşıracaksın; o tamamıyla farklı bir deneyimdir. Taze kesilmiş çimenlerin kokusu, etrafta zıplayan ve şakıyan kuşlar ve taze hava ve güneş ışıkları ve altındaki ıslak çimlerin verdiği his. O sandalyede oturup masanda yediğin zamankiyle aynı deneyim olmaz. Bu tamamıyla farklı bir deneyimdir. İçindeki her şey farklıdır.

Arada bir çıplak şekilde yemek yemeyi dene ve şaşıracaksın. Küçücük bir değişiklik — büyük bir şey değil, sadece çıplak

oturuyorsun — ama tamamıyla farklı bir deneyim yaşayacaksın ona yeni bir şey eklenmiştir. Eğer çatal ve kaşıkla yiyorsan, arada bir ellerinle ye ve farklı bir deneyim yaşayacaksın. Dokunuşun yiyeceğe yeni bir sıcaklık getirecek. Bir kaşık ölü bir şeydir. Bir kaşık veya bir çatalla yediğinde çok uzaktasın. Herhangi bir şeye dokunma korkusu; yiyeceklere bile dokunamazsın. Dokuyu, dokunuşunu, onun hissini kaçıracaksın. Yiyeceğin tadı olduğu kadar hissi de vardır.

Batı'da herhangi bir şeyden hoşlandığınız zaman bu deneyime katkıda bulunan, farkında olmadığımız pek çok şey olduğu gerçeği üzerine çok sayıda deney yapılmıştır. Örneğin, gözlerini kapat ve burnunu kapat ve sonra bir soğan ye, birisine sana ne verdiğini bilmediğin zaman onu sana vermesini söyle; o sana elma ya da soğan verebilir. Ve senin için eğer burun tamamıyla kapalıysa ve gözler bağlandıysa aradaki farkı anlamak zor olacaktır. Senin için onun bir elma mı yoksa soğan mı olduğuna karar vermek imkansızlaşacaktır. Çünkü tat sadece tat değildir; onun yüzde ellisi burundan gelir. Ve gözlerden de çok şey kaynaklanır. O sadece tat değildir; tüm duyular katkıda bulunur. Ellerinle yediğin zaman dokunuşun katkıda bulunuyor. O daha lezzetli olacak. O daha insani, daha doğal olacak.

Her şeyde yeni bir tarz bul. Tantra der ki: Eğer her gün yeni tarzlar bulmaya devam edebilirsen hayatın bir heyecan, bir macera olarak kalacak asla canın sıkılmayacaktır ve canı sıkılan bir insan dindar değildir. Her zaman bilmek için merak duyacaksın, her zaman için bilinmeyeni ve tanıdık olmayanı aramaya hazır olacaksın. Gözlerin net kalacak ve duyuların net kalacak çünkü sen her zaman aramaya, keşfetmeye, bulmaya, araştırmaya hazır olduğunda donuk hale gelemezsin, aptallaşamazsın. Psikologlar yedi yaş civarında aptallığın başladığını söyler. Aslında o dört yaş civarında başlar ama yedi yaşına gelindiğinde bu çok, çok belirgindir. Çocuklar yedi yaşına

geldiklerinde aptallaşırlar. Aslında çocuklar tüm yaşamları boyunca öğrendiklerinin yüzde ellisini yedi yaşına geldiklerinde öğrenmiş olurlar. Eğer o yetmiş yaşına kadar yaşarsa, o zaman kalan altmış üç yılda yalnızca yüzde elli öğrenecektir; yüzde ellisi zaten öğrenilmiştir. Olan şey nedir? O aptallaşır, öğrenmesi durur. Zekâ olarak düşünecek olursan bir çocuk yedi yaş civarında yaşlanmaya başlar. Fiziksel olarak o daha sonra yaşlanacaktır — otuz beş yaşından itibaren inişe geçecektir— ancak zihinsel olarak o zaten inişe geçmiştir.

Zihinsel yaşın, ortalama zihinsel yaşın on iki yıl olduğunu bilmek seni şaşırtacaktır. İnsanlar bunun ötesinde gelişmez, orada takılıp kalır. Bu yüzden dünyada bu kadar çok çocukluk görürsün. Altmış yaşında bir kimseye sadece küfür et ve birkaç saniye içinde o, on iki yaşında bir çocuktur. Ve o öyle bir şekilde davranıyordu- ki böyle bir yetişkin insanın bu kadar çocuk olabileceğine inanamayacaksın.

İnsanlar her zaman geriye gitmeye hazırdır. Onların zihinsel yaşı yüzeyseldir, arkada gizlidir. Sadece biraz kazı^ ve onların zihinsel yaşı ortaya çıkar. Onların fiziksel yaşının pek bir önemi yoktur. İnsanlar çocuk gibi ölür; onlar asla büyümez.

Tantra der ki: Bir şeyler yapmanın yeni yollarını öğren ve mümkün olduğunca kendini alışkanlıklardan kurtar. Ve Tantra der ki: Taklit etme, aksi taktirde duyuların körelecektir. Taklit etme. Bir şeyleri yapmanın kendine özgü yollarını bul. Yaptığın her şeyde senin imzan olsun.

Nasreddin Hoca'nın çok şehvetli bir papağanı vardı. Papağan sürekli olarak özellikle de bir konuk varken pis laflar ediyordu. Ve Hoca çok endişeliydi. Bu çok berbat bir hal alıyordu. En sonunda birisi onu bir veterinere götürmesini önerdi.

O da papağanı bir veterinere götürdü. Veteriner papağanı her yönüyle muayene etti ve "Hoca, azgın bir papağanın var. Tatlı, genç bir dişi kuşum var. Otuz kuruşa senin kuşun benim kuşumun kafesine girebilir," dedi.

Hocanın papağanı kafeste dinliyordu ve Hoca "Aman Tanrım, bilemiyorum ...otuz kuruş mu?" dedi.

Papağan, "Haydi, haydi Nasreddin. Ne çıkar?" dedi.

En sonunda Hoca "Tamam" der ve veterinere otuz kuruşu verir.

Veteriner kuşu alır, dişi kuşla birlikte kafese .koyar ve kafesi örter. İki ad am gidip otururlar. Bir anlık bir sessizlik olur ve sonra ansızın "Gak! Gak! Gak!" örtünün üstünde uçuşan tüyler göründü.

Veteriner, "Aman Allahım!" dedi ve koşup örtüyü kaldırdı. Erkek kuş dişiyi kafesin altında bir pençesi ile yere yatırmış diğer pençesi ile dişinin tüylerini yolup, zevk içerisinde, "Otuz kuruşa seni çıplak istiyorum, çıplak !" diye bağırıyordu.

Ondan sonra veterineri ve efendisi Nasreddin Hoca'yı gördüğünde yeniden keyif içerisinde bağırıp, "Hey Nasreddin, sen de kadınını bu şekilde istemiyor musun?" diye sorar.

Bir papağan bile insanların tarzını öğrenebilir, taklit edebilir, nörotik olabilir. Taklitçi olmak nevrozlu olmaktır. Dünyada aklı başında olmanın tek yolu, birey, kendine has bir birey olmaktır. Sen kendin ol.

O yüzden Tantra'nın söylediği ilk şey bedenin bastırılmışlıklardan arınmasıdır. İkinci olarak duyular yeniden canlandırılmalıdır.

Üçüncüsü, zihin nevrozlu düşünmeyi, takıntılı düşünmeyi bırakmalıdır ve sessiz olma yöntemleri öğrenmelidir.

Ne zaman mümkün olursa gevşe, ne zaman fırsat bulursan zihni bir kenara bırak. Şimdi diyeceksin ki, "Söylemesi kolay ama zihni nasıl bir kenara bırakmalı? Sürekli işler durur." Bir yol vardır. Tantra der ki: Bu üç farkındalığı izle. Farkındalık bir: Bırak zihin çalışsın, bırak zihin düşüncelerle dolu olsun; sen basitçe izle, kenarda kal. Onun için endişelenmeye gerek yok; sadece izle. Sadece gözlemci ol ve yavaş yavaş sessiz boşlukların sana gelmeye başladıklarını göreceksin. Sonra, Farkındalık iki: Boşlukların gelmeye başladığını fark ettiğinde, o zaman izleyicinin farkına var. Artık izleyiciyi izle ve yeni boşluklar gelmeye başlayacak. İzleyici kaybolmaya başlayacak, tıpkı düşünceler gibi. Bir gün, düşüncen de kaybolmaya başlayacak o zaman gerçek sessizlik ortaya çıkar. Üçüncü farkındalıkla birlikte özne de nesne de gitmiştir; sen ötesine geçmişsindir.

Bu üç şey elde edildiğinde —bedenin bastırılmışlıklardan arınması, duyuların donukluklardan kurtulması, zihnin takıntılı düşüncelerden özgürleşmesi— sende tüm yanılsamalardan özgürleşmiş bir görüş yükselir; Tantra vizyonu budur.

Kendimden özellikle bedenimden hoşlanmıyorum.

Bedenin nasıl olması gerektiği ile ilgili belirli bir fikrin var. Ve şayet birtakım fikirlerin varsa mutsuz olacaksın. Beden olması

gerektiği gibidir. Eğer bazı fikirlerin varsa mutsuz olacaksın, o nedenle bu fikri bırak.

Sahip olduğun beden bu. Tanrı'nın sana vermiş olduğu beden bu. Kullan onu...ondan zevk al! Ve şayet onu sevmeye başlarsan onun değiştiğini göreceksin çünkü bir kimse bedenini severse ona özen göstermeye başlar ve bakım her şeyi ihtiva eder. O zaman onu gereksiz yiyeceklerle doldurmazsın çünkü özen gösteriyorsun. O zaman ona açlık çektirmezsin çünkü ona özen gösteriyorsun. Onun taleplerini dinliyorsun, onun işaretlerini dinliyorsun; o ne istiyor, ne zaman istiyor?

Özen gösterdiğinde, sevdiğinde bedeninle uyumlu hale gelirsin ve bedenin otomatik olarak iyileşir.

Bedenden hoşlanmıyorsan, sorunu *bu* yaratır. Çünkü o zaman yavaş yavaş bedene kayıtsızlaşacak-sın. Bedeni ihmal edeceksin çünkü düşmanını kim umursar? Ona bakmayacaksın; ondan kaçınacaksın. Onun mesajlarını dinlemeyi durduracaksın ve sonra ondan daha çok nefret edeceksin.

Ve tüm problemi *sen* yaratıyorsun. Beden asla hiçbir problem yaratmaz. Problemleri yaratan zihindir. Şimdi, bu zihindeki bir fikirdir. Hiçbir hayvan beden hakkındaki hiçbir fikir yüzünden acı çekmez, hiçbir hayvan ...su aygırı bile! *Hiç kimse* acı çekmez; onlar mükemmelen mutludur çünkü bir fikir yaratacak hiçbir zihin yoktur. Aksi taktirde su aygırı, "Niye ben böyleyim?" diye düşünecektir. Bunda bir sorun yoktur.

İdeali bırak, bedenini sev, bu senin bedenin o Tanrı'dan sana bir armağan. Ondan zevk almalısın ve ona özen göstermelisin. Özen gösterdiğinde, egzersiz yaparsın, yersin, uyursun. Özen gösterirsin çünkü bu senin enstrümanındır, tıpkı arabam temizlemen, bir şeyler

yanlış gidiyor mu diye her tıkırtısını dinlemen gibidir. Kaportada küçücük bir çizik bile olsa dikkat edersin. Sadece bedene özen göster ve o mükemmel bir güzelliğe sahip olacak; o güzeldir! O öylesine güzel ve o kadar kompleks bir mekanizmadır ki ve o kadar verimli bir şekilde çalışır ki yetmiş yıl boyunca işlemeye devam eder. Sen uyuya kalmış ya da uyanık, farkında ya da farkında değilken o işlemeye devam eder ve işlemesi çok sessizdir. Sen dikkat etmesen bile o işlemeye devam eder; o sana hizmet etmeye devam eder. Kişi bedene şükran duymalıdır.

Sadece sen tavrını değiştir ve altı ay içinde bedeninin şeklini değiştirdiğini göreceksin. Bu tıpkı bir kadına âşık olduğun zaman onun aniden güzelleşmeye başlamasını görmen gibidir. Belki o, bu ana kadar bedenine özen göstermemiş olabilir fakat bir erkek ona âşık olduğunda kendine dikkat etmeye başlar. O aynanın önünde saatlerce durur çünkü birisi onu seviyor! Aynısı olur: Sen bedenini seviyorsun ve bedeninin değişmeye başladığını göreceksin. O seviliyor, ona özen gösteriliyor, ona ihtiyaç duyuluyor. O çok narin bir mekanizmadır; insanlar onu son derece kaba bir şekilde, acımasızca kullanıyor. Sadece tavrını değiştir ve gör!

Ben o kadar berbat bir şekilde çirkinim ki bu yüzden çok acı çektim. Ne yapmalıyım?

Çirkinliğin senin bedeninle hiçbir alakası yoktur. Güzelliğin de bedenle fazla bir alakası yoktur. Bedenin güzelliği ya da çirkinliği son derece yüzeyseldir; gerçek olan şey içerden gelir. Şayet içerde güzelleşebilir-sen parlak hale geleceksin. Bu pek çok kere gerçekleşmiştir: Çirkin bir insan bile meditasyon haline girdiğinde güzel gözükmeye başlar.

Fiziksel güzellik ve çirkinlik çok önemli değildir. Gerçek şey içseldir. Sana içerden nasıl güzel Olunabileceğini öğretebilirim ve bu gerçek güzelliktir. O bir kez orada ise, fiziksel şeklinin pek bir önemi olmayacaktır.

Bunu yıllar, yıllar boyunca sürekli gözlemledim. İnsanlar buraya geldiğinde tamamıyla farklı yüzlere sahiptir. Meditasyon yapmaya başladıklarında, dans etmeye başladıklarında, şarkı söylemeye başladıklarında yüzleri gevşer. Gerginlikleri kaybolur. Yüzlerinin parçası halini almış mutsuzlukları yavaş, yavaş silinir. Çocuklar gibi gevşerler. Yüzleri yeni bir içsel sevinçle parlar, suratlar ışıldamaya başlar. Fiziksel güzellik ve çirkinlik çok önemli değildir. Gerçek şey içseldir. Sana içerden nasıl güzel olunabileceğini öğretebilirim ve bu gerçek güzelliktir. O bir kez orada ise, fiziksel şeklinin pek bir önemi olmayacaktır. Gözlerin sevinçle parlamaya başlayacak; yüzünün bir ışıltısı, bir ihtişamı olacak. Şekil maddesizleşecek. Senin içinden bir şey, bir zarafet akmaya başladığında, o zaman dışarıdaki şekil bir kenara bırakılır. Göreceli olarak o tüm önemini yitirir: Bunun hakkında endişelenme.

Meditasyon yap, sev, dans et, şarkı söyle, kutla ve çirkinlik kaybolacak. Kendi içine daha yüksek bir şey getir ve daha aşağıda olan unutulacaktır. Çünkü o tamamen görecelidir, mukayese edilebilir. Kendi içine daha yüksek bir şey getirebilirsen... Bu odanın içinde yanan küçük bir mum gibidir: Odaya daha büyük bir ışık getir ve küçük mum basitçe tüm önemini yitirir.

İçinin güzelliğini getir, bu kolaydır. Diğer güzellik için pek bir faydam dokunmaz; ben bir plastik cerrah değilim. Sana yardım edebilecek bazı plastik cerrahlar bulabilirsin fakat bunun hiçbir

şekilde yararı olmayacaktır. Biraz daha uzun, daha iyi şekilde bir burnun olabilir ama bunun çok bir faydası olmayacaktır. İçinde aynı kalırsan, dışsal güzelliğin basitçe senin içsel çirkinliğini gösterir. O bir kontrast haline dönüşecektir.

Biraz içsel güzellik getir.

Denise yüzünden çok utanıyordu. Aynaya bakarken, "Çirkinim" dedi. "Burnum yamuk, çenem küçük, kulaklarım kepçe ve gözlerimin altında torbacıklar var."

Umutsuzluk içerisinde bir plastik cerraha gitti ve yüzünü gerdirdi. Çenesi güçlendirildi, burnu yeniden şekle sokuldu, kulakları düzenlendi ve gözlerinin altındaki torbacıklar kaldırıldı. Aylar süren acılardan sonra çilesi tamamlanmıştı. O artık arkadaşları ile eğlenebilirdi. Ama o hâlâ kendisine karşı küskündü.

Bir gün arkadaşı Joan ona şaşkınlıkla baktı. "Niçin böyle üzgün göründüğünü bilmiyorum, artık bir film yıldızının yüzüne sahipsin."

"Biliyorum", diye hıçkırarak "Ama şimdi de yeni yüzüm yaşlı bedenimle iyi gitmiyor," dedi Denise.

Çok çirkin bir kız, dalgalar bir şişeyi ayağının ucuna getirdiğinde kumsalda oturuyordu. Onu açtı; içinden dev bir cin dumanlar arasından dışarı çıkıverdi.

Beş bin yıldır bu şişenin içinde bir mahkûm olarak kaldım" diye ağladı cin, "ve sen beni şimdi özgürleştir-din, bir ödül olarak, herhangi bir dileğini yerine getireceğim" dedi.

Çirkin kız mutluluktan uçarak, "Sofia Loren gibi bir endam, Elizabeth Taylor gibi bir yüz, Ginger Rogers'ınki gibi bacaklar istiyorum."

Cin kıza dikkatlice baktı, sonra bir iç çekti, "Bebeğim, sen en iyisi beni şişeye geri koy."

Gösteriş hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?

Kadınların dünyanın her yerinde sürekli olarak aynaya baktıkları bilinir. Daha ahmak olanları çantalarında da bir ayna taşır. Bir aynada ne görüp duruyorlar? Ayna senin bireyselliğini; bir ustaya ihtiyacın olduğunu gösteremez. Ayna sadece senin kişiliğini yansıtır... O senin varlığını, senin merkezini yansıtamaz. Fakat sadece senin çeperini yansıtır.

Ve kadınlar tekrardan ve tekrardan bakmayı sürdürür. Bir kez yeterlidir ama nasıl emin olmalı? Derinlerde bir yerde son derece iyi biliyorsun ki, yansıtılan şey sen değilsin ama bunun sen olduğuna ikna olmak istiyorsun. Ve kişiliğini dekore edip duruyorsun; Saç şeklin, rujun bu çok garip. Sağlıktan kızarmış dudaklara sahip olmak, onları rujla boyamaktan tamamıyla farklıdır. Kimi kandıracaksın? Sen kendini bile kandıramıyorsun. Ve bu sadece çocuklar ve genç insanlar için geçerli değil. Hâlâ dudaklarını boyayan, takma kirpikler takan, artık ölmüş olması gereken yaşlı kadınlar görüyorum. Kişiliğin senin yaratımındır... Kişiliğine balyozlar indirerek senin ilgini kişiliğinden bireyliğine döndürmeye çalışıyorum.

Varoluşun kadına adet denen şu şeyi her ay vermesi çok yazık olmuş gibi geliyor. Onun geleceğini biliyorsun ve onunla birlikte tüm duygular ve çılgınca şeylerin geleceğini biliyorsun. Ve ayrıca o izlenmesi ve dışında kalınması en zor şeydir en azından

benim için. İşin komik tarafı biz onun içindeyken erkeklerin bile onun içine girip müdahil olmaları, biyolojimizin tümleşik bir parçası olan bir şeyi nasıl izleyebiliriz?

Gözlemci olma sanatı ister senin dışındaki bir şeyi izlerken olsun ya da kendi biyolojindeki —o da senin dışındadır— bir şeyi izlerken olsun aynıdır.

Bunun zor olduğunu biliyorum. Çünkü onunla daha çok özdeşleşmişsindir; o çok yakındadır. Ancak sorun gözlemci olmakta değildir, problem özdeşleşmektedir. Bu özdeşleşmenin kırılması gerekir. Adetinin geleceğini hissettiğinde izlemeye çalış, beraberinde ne getirdiğini gör, öfke, depresyon, nefret, kavga etme eğilimi, sinir krizi. Sadece izle ve sadece izlemekle kalma ve sevdiğin adama, "Bu benim içime geliyor. Farkında olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ama şayet ona kaptırırsam senin buna dahil olmana gerek yok, sen yalnızca izle. Sen onun çok uzağındasın ve onun dışındasın" de.

Ve erkek adet dönemindeki bir kadının zorluk çektiğini bilebilir. Kadının senin şefkatine ihtiyacı var.

Ve aynı şey kadın tarafından da yapılmalıdır çünkü belki bilmiyorsun ama erkeğin de her ay kendi periyodu vardır. Fiziksel olarak dışa vurulmadığı için asırlar boyunca kimse erkeğin de aynı döngüden geçtiğini fark etmemiştir. O bunu yapmak zorundadır çünkü kadın ve erkek aynı bütünün parçalarıdır. Her ay dört ya da beş günlüğüne bir erkek de karanlık bir çukurun içine girer. *Sen* en azından sorumluluğu adetine atabiliyorsun. Erkek bunu bile yapamaz çünkü onun adeti sadece duygusaldır. O da senin içinden geçtiğin duygularla aynı duyguların içinden geçiyor. Ve onun fiziksel ifadesi

olmadığından hiç kimse bunun üzerinde düşünmemiştir. Ancak artık bu kabul edilmiş bir gerçektir ki erkek her ay senin içinde bulunduğun durumdan geçer. Yani o bu alanda senden üstün değildir. Ve onunla karşılaştırıldığında daha kötü durumda değilsin. Bir erkeği sevdiğinde ve onunla yeterince uzun. süre birlikte yaşadığında yavaş yavaş beden ritimleriniz çok uyumlu hale gelmeye başladığında zorluk ortaya çıkar. Yani sen adet gördüğünde, onun da adeti olur. Gerçek sorunu bu yaratır; her ikiniz de karanlık bir çukurdasınız, her ikiniz de depresyondasınız, her ikiniz de üzgünsünüz, her ikiniz de kederlisiniz. Ve siz sorumluluğu birbirinize atarsınız.

Bu yüzden erkek kendi periyotlarını bulmak durumundadır. Ve bunu bulmanın yolu, her gün günlüğüne nasıl olduğunu yazmaktır. Ve sürekli depresyonda olduğun, kötü bir ruh halinde olduğun, kavga etmeye hazır olduğun beş günlük bir blok bulacaksın. Günlüğüne not alarak, iki ila üç ay izlediğinde kesin bir karara varacaksın: O beş gün bunlardır. Kadınını uyar: "Benim beş günüm bunlardır."

Şayet onlar senin kadınınınkilerden farklıysa bu iyidir, şanslısındır çünkü problem yalnızca yarıya iner. Bu durumda erkek, kadın sinir krizleri geçirirken ve tüm bu aptalca şeyleri yaparken izleyebilir. Onun katılmasına gerek yok, cevap vermesine gerek yok, tepki vermesine gerek yok. Erkek serinkanlıyı oynayabilir ve kadına serinkanlı olmayı oynadığını görmesi için bir şans tanıyabilir. Bunun anlamı "Farkında olmalıyım" demektir. Ancak eğer bu periyotlar çakışırsa o zaman gerçek bir felaket vardır. Ancak o zaman da her ikiniz farkında olabilirsiniz. Erkeğin de kendi adet döneminde acı çekmekte olduğunu görebilirsin ve zavallı adamın üzerine daha fazla bir şeyler atmak iyi değildir. Ve o da senin acı çekmekte olduğunu anlar ve "Kendi yükümü kendi içimde tutmam iyi olacak" der.

Sadece dikkatli ol. Bir süre sonra mümkün olacaktır... Dünyadaki dinler gerçekten bunu önlemektedir; aksi taktirde adet dönemi ortadan kalkabilir. Ve bu erkeklerden daha kolay bir şekilde kadınlardan kalkabilir. Eğer hap kullanırsan belki de o kaybolabilir. Pek çok kadın için hap mükemmel bir şeydir; adet kaybolur. O nedenle bir zararı yok; hap kullan. Ve sadece birkaç gün önce erkek için de bir hap bulduklarını duydum, yani artık o da hap kullanabilir.

Ancak bu senin sadece biyolojik durumunu değiştirecektir. Daha önemli olan şey farkında olmaktır. Şayet durumun farkında olursan ve kendini kaptırmaz-san bu çok daha fazla önemlidir.

Fakat hap senin fiziksel acını alacaktır. Ve ben tamamıyla bunun yanındayım. Hiçbir fiziksel acıya, şayet hafifletilebiliyorsa boş yere katlanmaya gerek yok. O yüzden bir hap bul ve fiziksel, biyolojik acıyı unut... Ve farkındalık bin farklı şekilde uygulanabilir. Bedensel olarak acı çekmeye, gereksiz yere fiziksel acıya ihtiyaç yoktur. Belki hap senin adet dönemini hafifletebilir. Kesinlikle o hamile kalma olasılığını durduracaktır ki bu bir nimettir çünkü dünyanın daha fazla nüfusa ihtiyacı yok. Ancak bu arada farkındalığı dene.

Adet dönemindeyken hep çıldırıyorum. Geçen sefer evdeki bir şeyleri kırdım. Niçin adet dönemimde her zaman bu kadar yıkıcı hissediyorum?

Vahşi hissetmek kötü değildir ama bir şeyi kırmak iyi değildir. Ne zaman kendini vahşi hissedersen vahşi bir dans yap ama asla bir şeyi yok etme. Bu bir problem teşkil etmeyebilir —bir tabağı yok edebilirsin — ama yok etme fikrinin kendisi kötüdür. Bu sana hayata karşı tahrip edici bir tavır sağlar. Ve tabak sadece bir bahanedir.

Gerçekten daha değerli şeyleri tahrip etmek isteyebilirsin; değerli ilişkileri, insanları bile ... Ancak bu kadarını yok edemezsin, bu kadarını kaldıramazsın, bu yüzden zavallı bir tabağı kırarsın ve onun hiçbir suçu yoktur.

Normalde kadınlar yıkıcı değildir. Geçmişte onlar hiçbir zaman yıkıcı değillerdi çünkü onlar sürekli olarak hamileydi.

Pek çok kadın için adet dönemi biraz yıkıcıdır ve bunun sebebi son derece biyolojiktir. Anlamak ve biraz uyanık olmak ve farkında olmak durumundasın, böylelikle biyolojinden biraz daha yükselebilirsin. Aksi taktirde onun ellerinde olacaksın. Hamileysen adet durur çünkü adet dönemindeyken açığa çıkan enerji yaratıcı olmaya başlar: O çocuğu yaratır. Hamile olmadığında. her ay enerji birikir. Ve şayet o yaratıcı olamazsa o zaman yıkıcı olur. O nedenle bir kadın adet dönemindeyken bu dört ya da beş gün boyunca son derece yıkıcı bir tavra sahiptir çünkü enerjiyle ne yapacağını bilmez. Ve enerji titreşir, o varlığının en derinindeki özü ele geçirir. Ve sen ona hiçbir yaratıcılık sunamazsın. Tüm yaratıcı enerji yıkıcı hale gelebilir ve tüm yıkıcı enerji yaratıcı hale gelebilir. Örneğin Hitler. O en başından beri bir ressam olmak istedi, ama ona izin verilmedi. Sınavı geçmeyi başaramadı ve sanat okuluna giremedi. Ressam olamayan adam dünyadaki en yıkıcı insanlardan biri haline geldi. Aynı enerji ile o bir Picasso olabilirdi. Ve kesin olan bir şey vardı; onun enerjisi vardı. Aynı enerji sonsuz bir şekilde yaratıcı olabilirdi.

Normalde kadınlar yıkıcı değildir. Geçmişte onlar hiçbir zaman yıkıcı değillerdi çünkü onlar sürekli olarak hamileydi. Bir çocuk doğar, sonra onlar yeniden hamiledir. Diğer bir çocuk doğar ve

onlar yine hamiledir. Tüm yaşamları boyunca onlar enerjilerini kullandılar.

Dünyada ilk kez artık yeni bir tehlike yükselmektedir ve bu kadınların yıkıcılığıdır. Çünkü artık onların sürekli hamile olmalarına gerek yoktur. Aslında hamileliğin neredeyse modası geçmiştir. Ancak enerji oradadır.

Ben doğum kontrol yöntemleri ve Kadın Özgürlüğü Hareketi arasında derin bir bağlantı görüyorum. Kadınlar yıkıcı hale geliyor ve onlar aile hayatını, ilişkilerini yok ediyor. Onlar bunu pek çok şekilde mantıklı hale getirmeye çalışıyor olabilirler ama onlar kölelikten özgürleşmeye çalışıyorlar. Aslında bu yıkıcı bir aşamadır. Onların enerjisi var ve bununla ne yapacaklarını bilmiyorlar. Doğum kontrol yöntemleri onların yaratıcı kanallarını tıkamıştır. Şimdi onlara yeni kanallar açılmazsa son derece yıkıcı olacaklardır. Batı'da aile hayatı neredeyse bitmiştir. Orada sürekli çatışma, sürekli kavga, sürekli tartışma ve birbirine karşı kötü davranışlar vardır. Ve sebep —ve hiç kimse sebebin ne olduğunu anlamıyor— biyolojiktir.

O yüzden adetin gelmeye başladığını hissettiğinde daha dikkatli ol ve o başlamadan önce vahşi danslar yap.

Doğanın ötesine geçebilirsin çünkü sen daha yüksek bir doğaya da sahipsin. Kişi biyolojinin ötesine geçebilir ve bunu yapmak zorundadır. Aksi taktirde kişi hormonların kölesi olur. Bu nedenle ne zaman yıkıcı hissedersen dans etmeye başla.

Dans etmek senin enerjini çekecek demek istiyorum. Sen tersini yapıyorsun. Sen o günlerde dinlenmek ve hiçbir şey yapmamak istediğini söylüyorsun ama bir şey yap —herhangi bir şey, uzun bir yürüyüşe çık— çünkü enerjinin serbest bırakılması gerekir. Bir kez bu noktayı anladığın zaman, bir kez dansın seni

tamamıyla gevşettiğini bilirsen adetinin bu dört günü en güzel günler halini alacak çünkü bir daha asla o zaman olduğu kadar çok enerjin olmayacak.

Kadınların menapozu hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?

Her insanın hayatında değişim zamanları gelir. Ve hatırlanması gereken en önemli şeylerden biri hayatında belli bir kalıbı değiştirdiğinde senin de doğal olarak değişmen gerektiğidir. Bu senin elinde değildir.

Biyoloji seni on üç ila on dört yaşında cinsel olarak yeterli hale getirir; bu senin yaptığın bir şey değildir.

Kırk ila kırk ikiye doğru yaklaştığında, belli bir yaşa geldiğinde biyolojinin amacı kalmaz. Seni sürükleyen tüm bu hormonlar kaybolur. Bu değişimi kabul etmek çok zordur; aniden kendinin artık güzel olmadığını, yüz gerdirmeye ihtiyacın olduğunu düşünmeye başlarsın.

Bir gün bir kadın plastik cerraha "Yüz gerdirmeye ihtiyacım var" demiş.

Cerrah ona bakıp "Yanlış bir şey yok, sadece yaşlılık, endişelenecek bir şey yok. Niçin gereksiz yere sıkıntıya giresiniz?" demiş.

Ancak kadın ısrar etmiş, o zaman doktor "Tamam ama bu sana beş bin dolara mal olur," demiş.

"Bu kadar param yok. Daha ucuz bir şey öneremez misiniz?" demiş kadın.

"Evet. Bir peçe satın alabilirsiniz."

Bu Batı'nın sorunlarından bir tanesidir. Doğu'da hiçbir kadın endişelenmez, her şey olduğu gibi kabul edilir. Kabul etmek Doğu yaşamının temelidir. Batı sürekli olarak doğayı zorluyor, her şeyin nasıl olması gerektiği hakkında talepte bulunuyor. Beden yaşlanmak istiyor. Bu nedenle hayatın bir aşamasında dönüşüm vakti geldiğinde çok garip bir olay gerçekleşir: Bir mum dibine kadar ulaştığında ve sönmesine birkaç saniye kaldığında, son anında mum alevi yeniden tüm gücüyle büyür. Hiç kimse gitmek istemez.

Ölüm vakti geldiğinde insanların birden tamamıyla sağlıklı hale geldiği tıp bilimi tarafından iyi bilinen bir gerçektir. Onların tüm hastalıkları kaybolur. Bu onların yaşamının son çabasıdır; ölüme direnmek. Akrabaları ansızın tüm hastalıkların kaybolmasından çok mutlu olur. Kişi sakin ve sessiz hale gelir; fakat bunun ölümü gösterdiğini bilmezler. Hastalıklar kaybolmuştur çünkü onların işlevi tamamlanmıştır. Onlar adamı öldürmüştür. Şimdi bu yaşamın son hamlesidir. Aynı şey hayattaki tüm biyolojik değişim için de geçerlidir. Seks etkisiz hale gelmeye başladığında, seksi hiçbir zaman olmadığı kadar çok düşünmeye başlarsın, büyük bir hamle! Ansızın çok fazla cinsellik zihni işgal ettiği için zihin sadece mantıken, rasyonel olarak tek bir şeyi anlayabilir; bu cinsellik nereden gelmektedir? O bastırılmış bilinçaltından geliyor olmalı. Sigmund Freud'un ve onu takip edenlerin tüm dünyaya öğretmekte oldukları şey budur. Pek çok açıdan onlar haklıdır. Pek çok açıdan onlar yanlıştır. Özellikle de artık genç olmadığın ve sendeki hormonların kaybolacağı ve sekse olan ilginin öleceği hususunda. Ölmeden önce tüm gücüyle infilak edecektir ve eğer bir psikanaliste gidersen o sana senin cinsel olarak bastırıldığını söyleyecektir.

Ben bunu söyleyemezdim çünkü ansızın gelen bu boğucu cinsellik kendi kendine gidecektir, hiçbir şey yapmak durumunda değilsin. Bu hayatın bir değişimden geçtiğinin işaretidir. Artık hayat

daha sakin ve sessiz olacaktır. Gerçekten daha iyi bir hale geçiyorsun.

Seks biraz çocukçadır. Giderek daha çok olgunlaştıkça seks seni elinde tutamaz. Ve bu iyi bir şeye işarettir. Bu mutlu olunması gereken bir şeydir. Bu çözülmesi gereken bir problem değildir, bu kutlanacak bir şeydir. Doğu'da hiçbir kadın, gençlikten yaşlılığa geçişi problem olarak hissetmez. Aslında o, eski şeytan gittiği için ve hayatı daha huzurlu olabileceği için son derece mutlu olur. Ancak Batı pek çok yanılsama içerisinde yaşamaktadır. Bir tanesi tek bir hayat olduğu yanılsamasıdır; bu muazzam sorunlar yaratır. Şayet tek bir hayat varsa ve seks kayboluyorsa sen bitersin. Artık daha fazla fırsat yoktur; hayatta daha çok heyecan olmayacaktır. Hiç kimse sana, "Sen güzelsin ve seni seviyorum ve seni sonsuza kadar seveceğim" demeyecek.

Seks biraz çocukçadır. Giderek daha çok olgunlaştıkça seks seni elinde tutamaz. Ve bu iyi bir şeye işarettir. Bu mutlu olunması gereken bir şeydir.

O yüzden tek bir hayat yanılsaması sorun yaratır. İkincisi, psikanalistler ve diğer terapistler, başka bir yanılsama yaratmıştır; seks neredeyse hayatla eş anlamlıdır. Ne kadar cinselliğin varsa o kadar canlısın. O yüzden seks yok olmaya başladığında kişi kendisini kullanılmış bir kartuş gibi hissetmeye başlar. Yaşamının bir anlamı yoktur; hayat seksin bitmesi ile sona erer. Ve sonra insanlar her türlü garip şeyi denerler; yüz gerdirme, plastik cerrahi, silikon göğüsler... Bu aptalcadır, tamamen aptalcadır. İnsanlar perukları denemeye başlarlar. Onlar cinsel olarak kışkırtıcı elbiseleri denerler.

Neredeyse tüm Batılı kadınlar açlık çekiyor —onlar buna diyet diyorlar— çünkü Batı'da bir kadın şişman değilse güzeldir fikri vardır. Doğanın başka bir fikri vardır. Kadın birazcık şişman olmak durumundadır çünkü kadın doğaya göre annedir. Bir annenin çocuk için fazladan yağa ihtiyacı vardır • çünkü çocuk onun rahmindeyken onun yiyeceğe ihtiyacı olacaktır ve çocuk rahimdeyken annenin midesi bulanmaya başlar, o yiyemez, kusmaya başlar.

Onun acil durumlar için bedeninde yağa ihtiyacı vardır böylelikle çocuğu doyurabilir çünkü çocuğun besine ihtiyacı vardır; o hızla büyüyor. Bilim adamları annenin karnındaki dokuz ayda, bir çocuğun yetmiş yıllık yaşamı boyunca bir daha asla büyüyemeyeceği kadar hızla büyüdüğünü söylüyorlar. O kadar hızlı ki. ..dokuz ayda neredeyse insanın tüm evriminin içinden; balıktan tüm aşamalara kadar geçer. Onun gereksinimleri anne tarafından karşılanmak zorundadır o ise yiyemez. Karnında bir çocuk olmasının sorunlu bir şey olduğunu tahmin edebilirsin. Hiçbir erkeğin hamile kalmaya hazır olduğunu zannetmiyorum. Hiç şüphe yok ki o intihar ederdi. Elli katlı bir binadan aşağı atlardı: "Hamile mi? Ben mahvoldum." Sadece karnında bir çocuk olduğunu bir düşün ve çıldıracaksın. Ancak bundan nasıl kurtulmalı? Kadın muazzam bir acıdan, büyük bir fedakârlıktan geçmek zorundadır.

Dolayısıyla Doğu'da biz zayıf bir kadın fikri oluşturmadık Elbette zayıf kadın cinsel olarak daha çekici, daha genç gözükür. Şişman kadın cinsel olarak daha az çekici gözükür çünkü o orantıyı kaybeder. Onun beli artık çok ince değildir. Onun bedeni o kadar çok yağ toplamıştır ki hiç kimse ona çekim hissetmez. O, insan zihni için gerekli olan çekiciliğe sahip değildir.

Birkaç gün önce birisi bana ünlü bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş resimlerin kitabını getirdi. Ve kapağında ünlü bir film artisti

vardı. Doğu'da o çok güzel olarak düşünülemez; diyet yapıyor olmalı ve diyet yapmak zengin adamın aç kalma fikrinden başka bir şey değildir. Yoksul insanlar kendi kendine açlık çeker; zengin insanlar çok pahalı bir şekilde, profesyonel rehberlik eşliğinde açlık çeker.

Bu çekici olmayacağın, artık insanlar tarafından bakılmayacağın korkusudur. Caddeden geçeceksin ve hiç kimse geriye dönüp bakarak, "Kim bu giden?" demeyecek. Özellikle de insan türü için ilgi çekmek çok büyük bir ihtiyaçtır. İlgi besindir. Kimse ona ilgi göstermediği zaman bir kadın muazzam bir şekilde acı çeker. Onun insanların ilgisini çekmek için hiçbir şeyi yoktur onun sadece bedeni vardır. Erkek onun, ünlü bir ressam olabileceği ya da bir dansçı ya da bir şarkıcı ya da bilgili bir profesör olabileceği diğer boyutlarda gelişmesine izin vermemiştir. Erkek kadının hayatından, yaşlansa bile insanların ona saygı duyabileceği ve çekici olabileceği diğer boyutları koparmıştır.

Sana saygınlığın anlamını hatırlatmam gerekiyor. Bunun anlamı geriye bakmaktır. Birisi yanından geçtiğinde, 'geriye doğru bak' *(respect).* Bunun onurla bir alakası yoktur. Bunun senin ansızın güzel bir şeyin geçmiş olduğunu fark etmenle alakası vardır.

Kadın erkek tarafından sadece bedeniyle baş başa bırakılmıştır; bu yüzden o bedenle ilgilidir. Bu tutunmayı, sahiplenmeyi, sevdiği kişinin onu terk edeceği, belki de başka birisini bulamayacağı korkusunu yaratır. İlgi olmadan o neredeyse ölü gibi hissetmeye başlar; eğer birileri sana ilgi göstermiyorsa hayatın anlamı ne? Onun kendine ait içselleşmiş bir hayatı yoktur. Erkek ona kendi hayatının başkalarının onun hakkındaki fikirlerine bağlı olduğunu öğretmiştir.

Erkek yüzyıllar boyunca insanların ilgisini çekecek diğer boyutlara sahip olmayı başarmıştır. Ve o kadına sadece tek bir boyut bırakmıştır: Bedeni.

Dünyanın her tarafında sadece kadınlar için düzenlenmiş güzellik yarışmaları görürsün. Ve kadınlar bu fikre karşı ayaklanmazlar bile. Niçin erkekler için yo k? Nasıl ki Bayan Dünya Güzeli varsa niye Bay Dünya Yakışıklısı seçilmesin? Kimse erkeğin bedenini umursamaz. O şişmanlayabilir, o Winston Churchill haline gelebilir; o yine de ilgi çeker çünkü o iktidardadır. Çirkindir, tahmin edemeyeceğin kadar şişmandır, tüm suratı sarkar; onun yüz gerdirmeye ihtiyacı vardır! Ama o umursamayacaktır. Buna gerek yok. O güce sahip olabilir, o başbakan olabilir, o şu ya da bu olabilir.

Erkek yüzyıllar boyunca insanların ilgisini çekecek diğer boyutlara sahip olmayı başarmıştır. Ve o kadına sadece tek bir boyut bırakmıştır: Bedeni. O kadını sadece bir sebze haline getirmiştir. Ve doğal olarak sebze şayet hiçbir müşteri yoksa endişelenmeye başlar! Cinsel olarak en çok sapkınlaşmış ülke olan Fransa'da insanların bir kadına âşık olduğunda "Seni yemek istiyorum" demeleri bir rastlantı değildir. Bu insanlar yamyam mı? Kadın bir sebze mi nedir? "Seni yemek istiyorum" bir kadına büyük bir saygı ifade eder! Hiç kimse ona, "Seni yemek istiyorum" demezse kadın, "Artık bittim. Hayat nihayete erdi," diye düşünür.

Öğrenmen gereken ilk şey, doğanın sana getirdiği değişiklikleri derin bir şekilde kabul etmeyi öğrenmektir. Gençliğin kendi güzelliği vardır, yaşlılığın da kendi güzelliği vardır. Seksi olmayabilir ama şayet bir insan sessizce, huzur içinde, meditasyon halinde yaşadıysa o zaman yaşlılığın kendine ait bir ihtişamı olacaktır. Tıpkı karla kaplı zirvelerin güzel gözükmesi gibi yaşlılığın beyaz saçlarının da kendi güzelliği vardır. Sadece güzellik değil,

bilgeliği de hiçbir genç adam sahiplenemez çünkü onun davranışı aptalcadır. O şu kadının peşinden koşar, bu kadının peşinden koşar... Yaşlı adam tüm bu koşma işini durdurmuştur. O kendi içine yerleşmiştir; o artık hiç kimseye bağımlı değildir. Yaşlı kadın da aynı yolu izlemelidir. Erkekler ve kadınlar arasında bir fark olmamalıdır.

Sevgi yalnızca biyolojik köleliğin ötesinde gerçekleşir. Biyolojik ilişki o kadar çirkindir ki yüzyıllar boyunca insanlar karanlıkta, ışıksız sevişmeye karar vermiştir. Böylelikle ne yaptıklarını görmezler. Yaşam biyolojik bir değişikliğin içinden geçerken bunu sadece kabul etmekle kalmamalı, bu aptallığın içinden geçmiş olduğun, biyolojik esaretten artık özgür olduğun için bunu kutlamalısın. Bu sadece koşullanmayla ilgili bir sorundur.

Kişi hayatı kabul etmek durumundadır. Ancak bilinçaltı, hayatı olduğu gibi kabul etmene izin vermez; sen başka bir şey istersin.

Seksin ortadan kalkması son derece iyi bir şeydir. Tek başına kalmaya daha çok muktedir olacaksın. Hiçbir mutsuzluk olmadan daha fazla mutlu olma kapasiten olacak çünkü tüm seks oyunu uzun bir mutsuzluktan; —kavga, nefret, kıskançlık, çekememezlik— başka bir şey değildir. Bu huzurlu bir hayat değildir. Ve hayata gerçek tadını veren şey özgürlük, tek başınalık, sessizlik, saadet, huzurdur.

Hayata gerçek tadını veren şey özgürlük, tek başınalık, sessizlik, saadet, huzurdur.

[Milyarlarca dolar plastik cerrahiye harcanıyor...]

Bugün öğrendim ki yalnızca Amerika'da milyarlarca dolar plastik cerrahi için harcanıyormuş. Neredeyse yarım milyon insan her yıl, plastik cerrahi ameliyatı oluyormuş. İlk zamanlarda, plastik cerrahiden geçenlerin yaş grubu —ve bu sadece kadınlarla sınırlıydı — bir kadının yaşlandığını hissettiği zamanlardı. Kadın biraz daha genç kalabilmek, birkaç gün daha çekici olabilmek için plastik cerrahiden geçerdi.

Ancak son gelişmeler, Amerika'da plastik cerrahiye gidenlerin büyük kısmının kadınlar değil erkekler olduğunu gösteriyor. Çünkü artık onlar biraz daha genç olmak istiyor. Derinlerde onlar yaşlanacak ama onların cildi genç bir erkeğin sıkılığını gösterecek. Ve rapordaki en şaşırtıcı şeylerden bir tanesi, yirmi üç yaşındaki bir gencin bile daha genç gözükmek için plastik cerrahi ameliyatına girmiş olması. Amerika kesinlikle çılgınların ülkesi. Artık yirmi üç yaşındaki bir genç daha genç görünmeye ihtiyaç duyuyorsa...

Doğaya karşı çıkmak o kadar çirkindir ki. Doğayla uyumlu olmak ve —çocukluk yahut gençlik yahut yaşlılık — o hangi armağanı verirse almak o kadar güzeldir ki. Eğer senin kabullenişin ve açık kalbin hazır ise doğanın getirdiği her şeyin kendi güzelliği var.

Ve benim anlayışıma —ve beni destekleyen benden önceki bütün Doğulu bilgeler— göre insan en yüksek yaşına eriştiğinde, gençliğin tüm aptallığı gittiğinde; çocukluğun tüm cehaleti kaybolduğunda; kişi sıradan deneyimlerin dünyasını aştığında ve dünya aşağıdaki kasvetli karanlık vadilerde körlemesine bir şeylere tutunmaya çalışırken, kişi tepelerdeki tanık olabilme noktasına eriştiğinde gerçekten güzel ve zarif olur.

Sürekli genç kalma fikri de çirkindir. Bütün dünya genç olmaya kendini zorlayarak sadece kendini daha gergin yaptığının

farkına varmalıdır. Asla gevşeyemeyeceksin.

Ve şayet plastik cerrahi başarılı olursa, o dünyada giderek daha büyük bir meslek haline gelirse, o zaman garip bir şeyin gerçekleştiğini göreceksin. Herkes birbirine benzemeye başlayacak. Herkes bilgisayarların karar verdiği ebatta burna sahip olacak; herkesin aynı türden aynı kesim yüzü olacak. O güzel bir dünya olmayacak; o tüm çeşitliliğini yitirecek; o tüm güzel farklılıkları kaybedecek.

İnsanlar neredeyse hepsi benzer, üretim hattından çıkmış, birer birer Ford arabaları gibi makineler olacaklar. Ford fabrikasında her dakika takip eden bir sonrakine benzeyen bir arabanın çıktığını söylüyorlar; bir saatte altmış araba, bu yirmi dört saat boyunca sürer; her vardiyada işçiler değişmeye devam eder ama üretim hattı aynı arabaları üretmeye devam eder.

Gençlik kişinin her gün biraz daha iyileştiği bir hastalıktır. Tedavisi yaşlılıktır. Feleğin çemberinden geçmişsindir ve tamamıyla ayrı, mesafeli, kayıtsız olduğun bir noktaya erişirsin.

İnsanlığın da tek tipleştirilmesini, fabrika hattından çıkmasını mı istiyorsun: Herkes birbirinin tıpatıp aynı, böylece nereye gidersen git Sofia Loren ile karşılaşırsın. Bu çok sıkıcı olacaktır. Herkes uzun yaşamak ister ama hiç kimse yaşlanmak istemez. Niye? Bir sonraki aşama yüzünden. Aslında hiç kimse yaşlılıktan korkmaz ama yaşlılıktan sonra ölüm dışında bir şey yoktur. O yüzden herkes mümkün olduğunca uzun yaşamak ister ama asla yaşlanmak istemez. Çünkü bunun anlamı, ölümünün alanına girmiş olmandır.

Derinde yaşlanmaktan korkmak ölüm korkusudur. Ve sadece nasıl yaşanacağını bilmeyenler ölümden korkar.

Gençlik kişinin her gün biraz daha iyileştiği bir hastalıktır. Tedavisi yaşlılıktır. Feleğin çemberinden geçmişsindir ve tamamıyla ayrı, mesafeli, kayıtsız olduğun bir noktaya erişirsin.

Ancak Batı hiçbir zaman yaşlılığın güzelliğini anlamamıştır. Bunu anlayabiliyorum ama hemfikir olamam. Batı'daki fikir şudur: Hayatta o kadar güzel kadın olması ve bu kadar az zaman olması sorun yaratır. Bu yüzden kimse yaşlanmak istemez, zamanı biraz daha esnetmek isterler. Ancak sana derim ki: Şayet çok fazla zaman ve çok az kadın olsaydı, sorun çok daha kötü olabilirdi. Olduğu haliyle o mükemmel bir dünyadır.

Zihin

Özünde dişi ya da erkek olmanın anlamı nedir?

Dişi olmak ya da erkek olmak fizyolojik olmaktan çok psikolojik bir meseledir. Bir kişi fizyolojik olarak erkek olabilir ve psikolojik olarak erkek olmayabilir ve tam tersi. Saldırgan kadınlar — ve maalesef onlar dünyada çoğalıyor— çok saldırgan kadınlar vardır. Kadın Özgürlüğü Hareketi bu saldırgan kadınların zihinlerinde kök salmıştır. Bir kadın saldırgan olduğunda kadınsı değildir.

Jeanne Darc bir kadın değildir, İsa Mesih bir kadındır. Jeanne Darc psikolojik olarak bir erkektir; onun yaklaşımı temelde saldırganlıktı. İsa Mesih saldırgan değildir. O der ki: "Birisi yanağına bir tokat atarsa ötekini çevir. Ona diğer yanağını da ver." Bu psikolojik olarak saldırgan değildir. İsa, "Kötüye direnme" der. Kötüye bile diren-memelidir! Kadınsı zarafetin özü dirençsizliktir...

Bilim erkektir, din dişidir. Bilim doğayı ele geçirme çabasıdır; din akışa bırakmaktır, kişinin doğanın içinde erimesidir. Kadın nasıl eriyeceğini, nasıl bir olunacağını bilir. Ve hakikati arayan herkes doğanın içinde kaybolmayı, doğayla bir olmayı, direnmeden, kavga etmeden akışla birlikte hareket etmeyi bilmelidir ... Giderek daha çok meditasyon haline girdikçe enerjilerin saldırgan halden çıkar. Şiddetin kaybolur; sevgi ortaya çıkar. Artık hükmetmekle ilgilenmezsin; onun yerine teslim olma sanatıyla giderek daha çok içli dışlı olursun. Bir kadın psikolojisini dişi yapan şey budur. Kadın psikolojisini anlamak dindarlık psikolojisini anlamaktır. Henüz bu çaba sarf edilmemiştir. Psikoloji adına var olan her şey erkek

psikolojisidir. Bu yüzden onlar fareleri inceleyip duruyorlar ve fareler aracılığıyla erkekler hakkında sonuçlara varıyorlar.

Psikoloji adına var olan her şey erkek psikolojisidir. Bu yüzden onlar fareleri inceleyip duruyorlar ve fareler aracılığıyla erkekler hakkında sonuçlara varıyorlar.

Eğer kadın psikolojisini öğrenmek istersen o zaman en **iyi** örnekler; en saf örnekler mistikler olacaktır. O zaman Basho, Rinzai, Buda, İsa, Lao Tzu hakkında bir şeyler öğrenmen gerekecek. Bu insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek zorunda kalacaksın çünkü sadece onların anlayışı aracılığıyla dişi ifadesinin zirvesini, en yüksek doruklarını anlayabileceksin.

Erkek zihni ve kadın zihni arasındaki fark nedir?

Modern araştırmalar çok önemli bir gerçeğe, bu yüzyılda elde edilen en önemlilerinden birine erişmiştir. Ve bu tek bir zihnin değil iki zihnin olduğudur. Beynin iki yarıküreye bölünmüştür: Sağ yarıküre ve sol yarıküre. Sağ yarıküre, sol ele bağlıdır, sol yarıküre sağ ele bağlıdır; çapraz bir şekilde.

Sağ yarıküre sezgisel, mantıksız, irrasyonel, şairane, platonik, hayalperest, romantik, mitsel, dindardır; ve sol yarıküre mantıklı, rasyonel, matematiksel, Aristocu, bilimsel, hesapçıdır.

Bu iki yarıküre sürekli çatışma halindedir. Dünyadaki temel siyaset senin içindedir, dünyadaki en büyük siyaset senin içindedir. Sen bunun farkında olmayabilirsin ama bir kez farkına vardığında yapılması gereken gerçek şey, bu iki zihnin arasında bir yerdedir. Sol

el sağ yarıküre ile ilişkilidir — sezgi, hayal gücü, mit, şiir, din— ve sol el fazlasıyla kötülenmiştir. Toplum sağ ellilerindir; sağ elli demek sol yarıküre demektir. Solak doğan çocuklar yüzde ondur ama onlar sağ elli olmaya zorlanır. Solak olarak doğan çocuklar temelde irrasyonel, sezgisel, matematiksel olmayan, Öklitçi olmayanlardır. . . Onlar toplum için tehlikelidir bu yüzden toplum onları her şekilde sağ elli olmaya zorlar.

Erkekler asırlarca kadınları yönetti. Şimdi birkaç kadın başkaldırıyor ama şaşırtıcı olan şey şudur ki, bunlar aynı tip kadınlardır. Aslında onlar tıpkı erkekler gibidir; mantıklı, münakaşa etmeyi seven, Aristocu.

Bu sadece ellerle ilgili bir mesele değildir, bu içsel politikalarla ilgili bir şeydir: Solak çocuk sağ yarıküre aracılığıyla iş görür; toplum buna izin veremez, bu tehlikelidir, o yüzden çok geç olmadan o durdurulmalıdır. Oranın başlangıçta elli-elli olduğundan şüpheleniliyor —solak çocuklar yüzde elli, sağ elli çocuklar yüzde elli — ancak sağ elli taraf o kadar uzun süredir yönetmektedir ki oran yavaş, yavaş yüzde ona yüzde doksan şekline dönüşmüştür. Belki aranızdaki pek çoğunuz bile sol elli olacaktı ama siz bunun farkında bile olmayabilirsiniz. Sağ elle yazıyor olabilirsiniz ve sağ elle işlerinizi görüyor olabilirsiniz ama çocukluğunuzda sağ elli olmaya zorlanmış olabilirsiniz. Bu bir hiledir çünkü bir kez sağ elli hale gelirseniz sol yarıküreniz işlemeye başlar. Sol yarıküre mantıktır; sağ yarıküre mantığın ötesidir, onun işleyişi matematiksel değildir. O flaşlar halinde sezgisel olarak işler. Çok zariftir ama irrasyoneldir. Solak azınlık dünyada en çok baskı altına alınan azınlıktır; zencilerden bile daha çok, yoksul insanlardan bile daha çok. Bu ayrımcılığı anlayabilirsen pek çok şeyi anlarsın. Burjuvazi ve işçi sınıfı arasında

işçi sınıfı her zaman beynin sağ yarıküresinden iş görür: Yoksul insanlar daha sezgiseldir. İlkel insanlara git, onlar daha sezgiseldir. Bir kişi ne kadar yoksulsa o kadar az entelektüeldir; ve belki de yoksulluğunun nedeni budur. Daha az entelektüel olduğu için mantık dünyasında rekabet edemez. Dil söz konusu olduğunda, mantık söz konusu olduğunda, hesaplama söz konusu olduğunda o daha az kendini ifade edebilir; neredeyse o bir aptaldır.' Belki de budur onun yoksulluğunun nedeni. Zengin kişi sol yarıküre aracılığıyla çalışmaktadır; o daha hesapçıdır, her şeyde daha aritmetiktir, kurnazdır, daha cingözdür, daha mantıklıdır. Ve o planlama yapar. Onun zengin olma nedeni belki de budur.

Aynı şey kadınlar ve erkekler için de geçerlidir. Kadınlar sağ yarıküre insanlarıdır, erkekler sol yarıküreded ir. Erkekler asırlarca kadınları yönetti. Şimdi birkaç kadın başkaldırıyor ama şaşırtıcı olan şey şudur ki bunlar aynı tip kadınlardır. Aslında onlar tıpkı erkekler gibidir; mantıklı, münakaşa etmeyi seven, Aristocu. Belki bir gün tıpkı komünist devrimin Rusya ve Çin'de başarılı olması gibi bir yerlerde, belki Amerika'da kadınlar başarılı olur ve erkekleri alaşağı eder. Kadınlar başarana kadar, kadınlar artık kadın olmayacaktır, onlar sol yarıküreli hale gelmiş olacaktır. Çünkü savaşmak için kişi hesapçı olmak zorundadır ve erkekle savaşmak için erkek gibi olmak zorundasın: Saldırgan. Bu saldırganlık dünyanın her tarafında Kadın Özgürlüğü Hareketi'nde gösterilir.

Özgürlük Hareketi'nin parçası olan kadınlar çok saldırgandır, onlar tüm zarafetini yitiriyor, bütün bunlar sezgisel olarak ortaya çıkar çünkü eğer erkeklerle savaşmak zorundaysan aynı hileleri öğrenmen gerekir, eğer erkeklerle savaşmak zorundaysan aynı tekniklerle savaşmak zorundasın. Birisi ile savaşmak çok tehlikelidir çünkü düşmanına benzersin. Bu insanlığın en büyük problemlerinden birisidir. Birisi ile savaşmaya başladığında yavaş yavaş aynı

teknikleri, aynı şekilde uygulamak zorundasın. O zaman düşman yenilgiye uğratılabilir ama onun yenildiği zaman geldiğinde, sen kendinin düşmanı olmuşsundur... Sadece yüzeysel şeyler değişir, derinde aynı çatışma sürer.

Çatışma insanın içindedir. O orada çözülmediği sürece, başka hiçbir yerde çözülemez. Politika senin içindedir; o zihnin iki kısmı arasındadır.

Çok küçük bir köprü vardır. Eğer bu köprü bir kaza ile, fizyolojik bir arıza ya da başka bir şeyle koparsa kişi ikiye ayrılır, kişi iki kişi olur. Ve şizofreni ya da bölünmüş kişilik olgusu gerçekleşir. Eğer köprü yıkılırsa — ve köprü son derece kırılgandır— o zaman sen iki haline gelirsin. Sen iki insan gibi davranırsın. Sabahleyin çok sevecen, çok güzelsindir; akşamleyin son derece öfkeli, kesinlikle farklısındır. Sabahını hatırlamazsın ...nasıl hatırlayabilirsin? Başka bir zihin işliyordu ve kişi iki kişi haline gelir. Eğer bu köprü çok fazla güçlendirildiğinde iki zihin, iki olarak kaybolur ve bir olur. O zaman bütünleşme, kristalleşme ortaya çıkar. George Gurdjieff'in 'varlığın kristalleşmesi' olarak adlandırdığı şey, bu iki zihnin tek bir şey olması, içerdeki erkek ve kadının buluşması, *yin ve yang*ın buluşması, solun ve sağın buluşması, mantığın ve mantıksızlığın buluşması, Aristo'nun ve Platon'un buluşmasından başka bir şey değildir. Eğer bu temel bölünmeyi anlayabilirsen o zaman etrafında ve içinde sürüp giden tüm çatışmaları anlayabilirsin. Kadın zihninin bir zarafeti vardır, erkek zihninin kabiliyeti vardır. Ve elbette uzun vadede şayet sürekli bir savaş varsa zarafetin yenilgiye uğraması kaçınılmazdır; kabiliyetli zihin kazanacaktır çünkü dünya sevginin değil matematiğin dilinden anlar. Ancak senin kabiliyetin senin zarafetine karşı kazandığında muazzam düzeyde değerli bir şeyi kaybetmişsindir: Kendi varlığınla temasını yitirmişsindir. Son derece

yetenekli hale gelebilirsin ama artık gerçek bir kişi olmayacaksın. Bir makineye, robot gibi bir şeye dönüşeceksin.

Tüm ilişkiler —neredeyse tüm istisnalar göz ardı edilebilir, hesaba katılmayabilir çirkindir. Başlangıçta onlar güzeldir. Başlangıçta gerçeği göstermez, başlangıçta rol yaparsın. Bir kez ilişki yerine oturduğunda, rahatlarsın, içsel çatışma kabarır ve ilişkinde yansımaya başlar.

Bu yüzden erkek ve kadın arasında sürekli bir çatışma vardır. Onlar ayrı kalamaz, onlar tekrar ve tekrar ilişkiye girmek zorundalar ama onlar birlikte de kalamazlar. Savaş dışarıda değildir, savaş senin içindedir. Ve benim anlayışım şudur: Sağ ve sol yarıküreler arasındaki içsel savaşı çözmediğin sürece, asla huzur içinde sevemeyeceksin —asla— çünkü içsel savaş dışarıya yansıtılacaktır. Şayet içerde savaşıyorsan ve sol yarıküreyle, mantık yarıküresiyle özdeşleşmişsen ve sürekli olarak sağ yarıküreye hükmetmeye çalışıyorsan aynı şeyi âşık olduğun kadınla da denemeye çalışacaksın. Şayet kadın içerde kendi mantığı ile savaşıyorsa sevdiği adamla da sürekli olarak savaşacaktır.

Tüm ilişkiler —neredeyse tüm istisnalar göz ardı edilebilir, hesaba katılmayabilir— çirkindir. Başlangıçta onlar güzeldir. Başlangıçta gerçeği göstermez, başlangıçta rol yaparsın. Bir kez ilişki yerine oturduğunda, rahatlarsın, içsel çatışma kabarır ve ilişkinde yansımaya başlar. O zaman kavgalar çıkar, o zaman birbirinin başının etini yemenin, birbirini tahrip etmenin bin bir türlü yöntemi ortaya çıkar. Bu yüzden de eşcinsellik cazip olur. Ne zaman bir toplum erkek ve kadın arasında aşırı derecede bölünürse hemen eşcinsellik yükselir. Çünkü en azından bir erkeğe âşık olan bir erkek çok fazla çatışma içinde değildir. Aşk ilişkisi çok tatmin edici

olmayabilir, muazzam bir mutluluk ve orgazm anlarına götürmeyebilir ama en azından erkek ve kadın arasındaki ilişki kadar çirkin değildir. Kadınlar çatışma çok fazla hale geldiğinde lezbiyen olurlar. Çünkü en azından iki kadın arasındaki aşk ilişkisindeki çatışma çok derin değildir. Aynı olan aynısıyla buluşur; onlar birbirlerini anlayabilirler. Evet anlayış mümkündür ama çekim kaybolmuştur, zıtlık kaybolmuştur; bunun bedeli çok büyüktür. Anlayış mümkündür ama tüm gerilim, meydan okuma kaybolur. Meydan okumayı seçersen, çatışma gelir. Çünkü gerçek problem senin içinde bir yerdedir. Sen dinginleşmeden erkek ve dişi zihnin arasında derin bir ahenge ulaşmadan sevemeyeceksin ...

Modern zihnin tüm zorluğu buradadır: Tüm ilişkiler yavaş yavaş geçici bir hal almaya başlar. İnsanlar her çeşidinden bağlılıktan korkuyor çünkü acı deneyimler sonucunda en azından bir şeyin farkına varmış durumdalar; ne zaman fazlasıyla ilişki kurar hale gelirsen gerçek meydana çıkar ve senin içsel çatışman diğeri tarafından yansıtılır ve hayat çirkinleşir, korkunçlaşır, dayanılmaz hale gelir ...

Şayet onun dışındaysan o çöldeki güzel bir vaha gibi gözükür. Ama vahaya yakınlaştıkça o kurumaya ve kaybolmaya başlar. Bir kez ona yakalandığında, o bir mahkûmiyettir. Ama unutma mahkûmiyet diğerinden kaynaklanmaz, o senin içinden kaynaklanır.

Şayet beynin sol yarıküresi sana hükmetmeye devam ederse, son derece başarılı bir hayatın olacak; o kadar başarılı ki kırk yaşına geldiğinde ülserin olacak. Kırk, kırk beş olduğun sıralarda, en azından bir ya da iki kalp krizi geçirmiş olacaksın. Elli olduğun zaman neredeyse ölü hale geleceksin; ama başarılı bir ölü. Büyük bir bilim adamı olabilirsin ama asla büyük bir varlık olmayacaksın. Yeterince refah biriktirmiş olabilirsin ama kıymetli olan her şeyi

yitireceksin. İskender gibi tüm dünyayı fethedebilirsin ama kendi içsel alanın fethedilmemiş kalacak.

Beynin sol yarıküresini takip etmek için pek çok cazip şey vardır; dünyevi olan beyin budur. O nesnelerle daha çok ilgilidir: Arabalar, evler, güç, prestij. Bizim Hindistan'da *grustha,* ev sahibi olarak adlandırdığımız adamın yönelimi budur.

Sağ yarıküre beynin yönelimi *sannyasindir;* Kendi içsel varlığıyla, içsel huzuruyla, saadetiyle daha çok ilgilidir ve nesnelerle daha az ilgilidir. Eğer onlar kolaylıkla gelirse iyidir; eğer gelmezse bu da iyidir. O, an ile daha çok ilgilidir, gelecekle daha az ilgilidir; hayatın şiiri ile daha çok meşguldür onun matematiği ile daha az meşguldür ...

Hayatı aritmetik aracılığıyla izlemenin bir yolu vardır ve hayatı hayal, hayaller ve vizyonlar aracılığıyla izlemenin başka bir yolu vardır. Onlar tamamen farklıdır. Evvelsi gün birisi sormuştu: "Hayaletler, periler ve bunun gibi şeyler var mıdır?" Evet, vardır; eğer sağ yarıküre beyniyle hareket ediyorsan vardır. Eğer sol yarıküre beyniyle hareket ediyorsan yoktur.

Tüm çocuklar sağ yarıkürelidir. Onlar her tarafta hayaletler ve periler görür. Ancak sen onlara sürekli konuşursun ve onları, "Saçmalık. Sen aptalsın. Periler nerede? Orada bir şey yok sadece bir gölge" diyerek hizaya getirirsin. Yavaş yavaş çocuğu, çaresiz çocuğu ikna edersin. Yavaş yavaş onu ikna edersin ve o sağ yarıküre yöneliminden sol yarıküre yönelimine doğru hareket eder; öyle yapmak zorundadır. O senin dünyanda yaşamak zorundadır. O hayallerini unutmak zorundadır, tüm mitleri unutmak zorundadır, tüm şiiri unutmak zorundadır, matematik öğrenmek zorundadır. Elbette o matematikte kabiliyetli hale gelir. Ve hayatta neredeyse şoka uğramış ve sakatlanmış olur. Varoluş giderek daha uzağa ve daha

uzağa gidiyor. Ve o pazardaki bir mala dönüşüyor. Onun tüm hayatı yalnızca çöpe dönüşüyor...ne kadar dünyanın gözünde kıymetli olsa da.

Bir *sannyasin* hayal gücü ile yaşayan kişidir, zihninin hayal edebilen nitelikleri ile yaşayan, şiirle yaşayan, hayatı şiirselleştiren vizyonlar aracılığıyla bakan kişidir. O zaman ağaçlar sana görünenden daha yeşildir, kuşlar daha güzeldir, o zaman her şeyin ışıl ışıl bir niteliği olur. Sıradan çakıllar elmas haline gelir; sıradan taşlar artık sıradan değildir; hiçbir şey sıradan değildir. Şayet sağ yarıküreden bakarsan her şey ilahi olur, kutsal olur. Din sağ yarıküredendir.

Bir adam arkadaşı ile birlikte kafeteryada çay içiyordu. Fincanını inceledi ve iç geçirerek, "Ah! Dostum hayat bir fincan çay gibidir" dedi.

Diğeri, bir an bunun üzerine düşündü "Ama niye? Niçin hayat bir fincan çay gibidir" dedi.

İlk adam yanıtladı, "Nereden bilebilirim? Ben bir filozof muyum?"

Sağ yarıküreli beyin yalnızca gerçekler hakkında saptamalarda bulunur, o sana nedenler sunamaz. Eğer, "Niye?" diye sorarsan o yalnızca sessiz kalabilir, ondan bir yanıt gelmez. Yürürken bir nilüfer çiçeği görürsün ve "Ne güzel!" dersin. Ve birisi "Niçin?" diye sorarsa ne diyeceksin? "Nasıl bilebilirim? Ben bir filozof muyum?" diyeceksin. O basit bir saptama, O çok basit bir saptama, kendi içinde bütün, tamamlanmış. Onun arkasında bir neden yok, onun ötesinde bir sonuç yok, o basit bir gerçeğin ifadesi... Sağ yarıküre şiirin ve aşkın yarıküresidir. Büyük bir değişime ihtiyaç vardır; bu değişiklik içsel dönüşümdür.

Kadın zihninin nitelikleri hakkında biraz daha konuşabilir misiniz?

Kadın zihni her iki niteliğe de sahiptir negatif ve pozitif. Pozitif olan sevgidir, negatif olan kıskançlıktır; pozitif olan paylaşmaktır; negatif olan sahiplenmektir; pozitif olan beklemektir, negatif olan uyuşukluktur. Çünkü beklemek beklemekmiş gibi gözükebilir ama aslında olmayabilir: O sadece uyuşukluk olabilir.

Aynı şey erkek zihninde de gerçekleşebilir: Erkek zihninin sorgulamak, araştırmaya girişmek gibi pozitif bir niteliği vardır. Ve negatif özelliği ise her zaman şüphe etmesidir. Şüphe olmadan sorgulayıcı olabilir misin? O zaman pozitif olanı seçmişsindir. Ancak sen sorgulamadan da şüpheci bir adam olabilirsin, sadece oturur ve şüphe edersin.

Erkeğin diğer pozitif bir özelliği onun sürekli dinginliği aramasıdır ve negatif bir niteliği ise huzursuz olmasıdır. Sadece huzursuz olduğu için onunla özdeşleşmek zorunluluğu yoktur. Huzursuzluğunu dingin bir istirahata ulaşmak için bir atlama taşı olarak kullanabilirsin. Bir şey yapmak için bir enerjin, bir dürtün var; bu dürtüyü bir şey yapmayan haline gelmek için kullanabilirsin, bu dürtüyü bir meditasyoncu olmak için kullanabilirsin.

Negatif, pozitif olanın hizmetine kullanılmalıdır ve hepsi her ikisine de sahiptir. Nerede pozitif bir nitelik varsa, hemen yanında negatif var olur. Şayet negatife çok fazla ilgi gösterirsen ıskalayacaksın; pozitife çok dikkat et ve onu elde edeceksin.

Ve erkek ya da kadın, her ikisi de bunu yapmak zorundadır. O zaman dünyadaki en güzel şey gerçekleşir. Bu şey bölünmemiş, tek,

manevi bir kozmos, bütünleşmiş bir kişidir; sadece bir gürültü değil tüm notaların birbirine yardımcı olduğu, bir ritim verdiği, bütüne renk kattığı bir senfonidir. Onlar bütünü yapıyor, onlar bütünü yaratıyor, onlar bütüne karşı değil, onlar artık parça değil, onlar bir birliğin içine düşmüştür.

Kim daha aptaldır? Erkek mi kadın mı?

Sana bir fıkra anlatacağım:

Bir erkek kadınına şöyle diyordu, "Niçin Tanrı siz kadınları bu kadar güzel yaratmış?" Kadın, "Böylelikle siz erkekler bize âşık olabiliyorsunuz" dedi.

Erkek o zaman şöyle dedi; "O zaman niçin sizi bu kadar aptal yaptı? ! "

Ve kadın bunun üzerine "Böylelikle biz de size âşık olabiliyoruz," dedi.

Ancak gerçekte aptallığın cinsiyeti yoktur. O her çeşitte ve her şekilce ve her ebatta olabilir.

Kadınlar erkeklerden daha mı cesurdur?

Kesinlikle öyledirler. Şu erkekler yalnızca kıskanıyorlar...cesurca bir şey değil. Kadın daha sevecendir çünkü o mantıkla, sebeplerle değil ama saf duygu ve kalple yaşar.

Kalbin yolu güzeldir ama tehlikelidir. Zihnin yolu sıradandır ama güvenlidir. Erkek en güvenli ve en kestirme yaşam tarzını

seçmiştir. Kadın duyguların, hislerin, ruh hallerinin en güzel ama en sarp, en tehlikeli yolunu seçmiştir. Ve bugüne kadar dünya erkekler tarafından yönetildiği için kadınlar muazzam şekilde azap çekmiştir. O erkeğin yaratmış olduğu topluma uyamamıştır çünkü toplum mantığa ve nedenlere uygun olarak yaratılmıştır.

Kalbin yolu güzeldir ama tehlikelidir. Zihnin yolu sıradandır ama güvenlidir. Erkek en güvenli ve en kestirme yaşam tarzını seçmiştir. Kadın duyguların, hislerin, ruh hallerinin en güzel ama en sarp, en tehlikeli yolunu seçmiştir.

Kadın kalpten bir dünya ister. Erkek tarafından yaratılan toplumda kalbe yer yoktur. Erkek daha kalpten olmayı öğrenmek zorundadır çünkü mantık tüm insanlığı küresel bir intihara doğru götürmektedir. Mantık doğanın, ekolojinin ahengini yok etmiştir. Mantık güzel makineler sunmuştur ama o güzel insanlığı tahrip etmiştir. Her şeyde biraz daha çok kalbe ihtiyaç vardır.

Bana göre, en derindeki varlığına giden yol, zihinle kıyaslandığında kalpten daha yakındır. Zihin şayet dışa doğru gidiyorsan kestirmedir ve kalp ise uzun bir yoldur. Eğer içe doğru gidiyorsan her şey tam zıddına dönüşür; kalp varlığa giden kestirmedir ve zihin aklına gelebilecek en uzun yoldur.

Bu yüzden ben tamamıyla sevginin yanındayım çünkü sevgiden seni meditasyona götürmek, yaşamın sonsuzluğuna götürmek, seni Tanrısallığına götürmek kolaydır; kafadan bu çok zordur. İlk olarak insan kalbine gelmelidir ve ancak ondan sonra varlığa doğru hareket edebilir.

Benim kalp üzerinde durmamın temelde manevi bir nedeni vardır. Kalpten kadın hemen harekete geçebilir ve erkek de kalbe

doğru hiçbir zorluk olmadan hareket edebilir. Erkek sadece yanlış bir şekilde eğitilmiştir; bu sadece bir koşullanmadır. Ona sert olması, güçlü olması, erkek gibi olması ve tüm bu saçmalıklar söylenmiştir.

Hiçbir erkek ağlamaz ve üzüntüsünün ya da coşkusunun gözyaşlarıyla akmasına izin vermez çünkü çocukluğundan itibaren ona gözyaşlarının kadınlar için olduğu, bunun kız gibi olmak olduğu söylenmiştir. Erkekler asla ağlayıp gözyaşı dökmez. Doğaya bakıldığında tüm bu şey, absürd gözükür. Bu böyle olsaydı, şayet doğanın niyeti bu olsaydı o zaman erkeğin gözleri farklı bir şekilde yapılmış olurdu, onların gözyaşı bezleri olmazdı, onların tıpkı kadınların sahip oldukları gibi gözyaşı bezleri vardır.

Bu gözyaşlarının amacı nedir? Onlara ihtiyaç vardır; onlar son derece önemli bir lisandır. İfade edemediğin anlar vardır ama gözyaşları gösterebilir. O kadar çok sevinçle dolabilirsin ki gözlerinden yaşlar gelir. Gözyaşları her zaman için taşan deneyimlerin sembolüdür. Öylesine üzgün olabilirsin ki sözcükler onu taşıyamaz; gözyaşları sana yardım eder. Bu kadınların erkeklerden daha az delirmesinin nedenlerinden birisidir çünkü onlar herhangi bir anda ağlayıp gözyaşı dökerek bir şeyleri dışarı atmaya hazırdır; onlar her gün anlık olarak delirirler.

Erkek sürekli biriktirmeye devam eder ve bir gün patlar; toptan satış. Kadın perakende olarak delirir ve bu daha bilgece bir yoldur; her gün bitirmek, niye toplayasın?

Erkekler kadınlardan daha çok intihar eder. Bu çok garip. Kadınlar intihar etmekten erkeklerden daha çok söz eder ama onlar intihar etmez. Erkekler asla intihar etmekten söz etmez ama onlar daha çok intihar eder; sayı iki katıdır. Erkek bastırmaya sürekli devam eder, sahte olan belirli bir yüzü korumaya sürekli devam eder.

Ve her şeyin bir limiti vardır: Artık onu tutamadığı ve her şeyin dağıldığı bir nokta gelir.

Erkeğe daha çok kalpten olması öğretilmelidir çünkü kalpten varlığa doğru bir yol gider. Kalbi bypass edemezsin. Kadın daha iyi bir durumdadır, O varlığa kalpten doğruca gidebilir. Ancak kadındaki bu muazzam niteliğin hakkını vermek yerine, erkek kadını kötülemektedir. Belki bunun bir nedeni vardır, belki de o kadındaki bir çeşit üstünlüğün farkındadır; sevgi üstünlüğü. Hiçbir mantık sevgiden daha üstte olamaz ve hiçbir mantık kalpten daha üstte olamaz. Ancak zihin çok katledici olabilir. Zihin çok saldırgan olabilir. Ve zihnin yüzyıllar boyunca yaptığı da budur.

Erkek kadınları dövmektedir, kadınlara baskı kurmaktadır, kadınları kötülemektedir; ve kadınları kötüleyerek, kadınları baskılayarak onları aşağılamanın, insanlığın yarısının bilincini yükselmekten alıkoyduğunu bilmeden. Sen de aynı yoldan, aynı şekilde gidebilirdin, bu yüzden her zaman kadınların özgürlüğünün aynı zamanda erkeklerin özgürlüğü olduğunu söylerim. Bu kadınların özgürlüğünden çok erkeklerin özgürlüğüdür.

Sevginin diğer tarafı nefrettir; sevginin diğer tarafı kıskançlıktır. O yüzden şayet bir kadın nefrete ve kıskançlığa kapılırsa sevginin bütün güzelliği ölür ve o yalnızca elindeki zehirle kalır. O kendisini zehirleyecektir ve etrafındaki herkesi zehirleyecektir.

Evet kadınların daha çok sevgisi vardır ama onlar da madalyonun diğer yüzünün daha çok farkında kılınmalıdır. Erkeğin mantığı vardır. Diğer taraf mantıksızlık olabilir. Bu tehlikeli değildir, bu sadece bir hatadır; bu düzeltilebilir. Bu yüzden kalbin yolu güzeldir ama tehlikelidir dedim.

Sevginin diğer tarafı nefrettir; sevginin diğer tarafı kıskançlıktır. O yüzden şayet bir kadın nefrete ve kıskançlığa kapılırsa sevginin bütün güzelliği ölür ve o yalnızca elindeki zehirle kalır. O kendisini zehirleyecektir ve etrafındaki herkesi zehirleyecektir.

Sevecen olmak için kişi daha dikkatli olmalıdır çünkü hemen yakında olan nefret çukuruna düşebilirsin. Sevginin her zirvesi çok yakındır; nefretin karanlık vadisi zirveyi her taraftan çevrelemiştir: Çok kolay bir şekilde ayağın kayabilir. Muhtemelen pek çok kadının sevmemeye karar vermesinin nedeni budur. Muhtemelen erkeğin kafasında yaşayıp kalbi tamamen unutma kararı vermiş olmasının nedeni budur ...çünkü bu o kadar duyarlıdır, çok kolaylıkla incinir, onun ruh hali havanın değişivermesi gibi değişir.

Gerçekten sevme sanatını öğrenmek isteyen kişi bunların hepsini hatırlamalıdır ve sevgisini nefret, kıskançlık çukurlarına düşmekten korumalıdır aksi taktirde varlığa ulaşmak imkânsız hale gelecektir; kafadan gitmekten daha imkânsızdır.

Kadının kıskançlığı bırakması gereklidir, o nefreti bırakmalıdır. Erkek mantığı bırakmalıdır ve biraz daha sevecen olmalıdır.

Mantık kullanılabilir; o faydalıdır. Bilimsel çalışmalarda o yararlıdır ama insan ilişkilerinde değil. Erkek, mantığın onun sadece tek yolu olmaması, sadece bir araç olarak kalması, kullandıktan sonra kenara konması hususunda dikkatli olmalıdır. Kadının nefretin içine, kıskançlığın içine, öfkenin içine düşmemesi hususunda farkında olması gerekir. Çünkü onlar kadının en kıymetli sevgi hazinesini mahveder. Ve her ikisi de sevginin daha derinine inmelidir; sevginin derinine indikçe, varlığa daha çok yaklaşacaklardır.

Varlık çok uzakta değildir; o sevginin en derin kısmıdır, tamamıyla saf, koşulsuz bir sevgidir. Tamamıyla uyanık, farkında, bilinçli bir sevgi ansızın muazzam bir devrime dönüşür; o en derindeki varlığın tapınağına kapıları açar.

Tam merkezine ulaşmak hayatın sana sunabileceği her şeyi; tüm kokuları, tüm güzelliği, tüm neşeyi, tüm kutsanmışlığı elde etmektir.

Kadınlar kesinlikle daha cesurdur. Dünyanın her yerindeki bütün kültürlerde aileyi terk eden ve kocanın ailesine giden kadındır. Annesini, babasını, arkadaşlarını, şehrini, sevdiği, birlikte büyüdüğü her şeyi terk eder; sevgi uğruna tüm bunlardan feragat eder. Erkek bunu yapamayacaktır.

Aslında erkek üstünmüş gibi yaptığı için bunu o yapmış olmalıydı; kadını kendi evine getirmektense kızın evine onun gitmiş olması gerekirdi. Ancak tüm tarih boyunca hiçbir kültürde hiçbir toplumda erkek bu adımı atmamıştır: Ailesinden, topraklarından atmosferinden ayrılmak, her şeyden feragat etmek ve tamamıyla yeni bir ortamın, yeni bir toprağın parçası olmak, yeni bir bahçede, yeni bir toprakta yeniden dikilmek ve orada çiçek açmak. Kadın bunu yapmıştır ve onu zarif bir şekilde yapmıştır.

O kesinlikle daha cesurdur. Sevgide ve farklı aşamalarda... O hiçbir babanın yapamayacağı kadar bir anne olarak sever; hiçbir kocanın yapamayacağı kadar bir eş olarak sever. Hatta küçük bir çocuk olarak hiçbir oğlanın yapamayacağı kadar bir kız evlat olarak sever. Bir kadının tüm yaşamı sevgidir. Erkek için hayat büyük bir şeydir; sevgi onun sadece küçük bir parçasıdır. O sevgiyi para için, iktidar için, saygınlık için kurban edebilir; o herhangi bir şey için sevgiyi kurban edebilir. Kadın sevgi için hiçbir şeyi kurban edemez; her şey sevginin altındadır. Her şey kurban edilebilir ama sevgi değil.

Kesinlikle onun cesareti vardır ve erkek kadından pek çok şey öğrenmelidir.

Şayet biz ilişkilerimizi diğer kişiyi deneyimlediğimiz bir öğrenme olgusu yaparsak —sadece yüzeysel bir cinsel ilişki değil, birbirinin gizemlerinin öğrenildiği derin, mahrem bir şey— o zaman her ilişki ruhsal bir olaya dönüşür. Her ikisi de ve dolayısıyla tüm toplum onun tarafından zenginleştirilir.

Bir kadının tüm yaşamı sevgidir. Kadın sevgi için hiçbir şeyi kurban edemez; her şey sevginin altındadır.

Niçin kadınlar henüz özgürleşemedi?

Onların birlikte bir güç haline gelememeleri, kadınların henüz özgürleşmemiş olma nedenlerinden biridir: Onlar erkeğe sempati duyar; onların sempatisi diğer kadınlar için değildir. Diğer kadınlarla sadece kıskançlık ilişkileri vardır; eğer onun daha iyi elbisesi varsa, eğer daha iyi takıları varsa, eğer daha iyi bir arabası, eğer daha iyi bir evi varsa onların diğer kadınlarla yegâne ilişkisi kıskançlıktır.

Fakat şayet bütün kadınlar tüm diğer kadınları kıskanırsa, o zaman doğal olarak bu onların esaretinin temel nedenlerinden biri olur. Onlar bir güç oluşturamazlar; oysa onlar insanların yarısıdır. Onların özgürleşmeyi çok daha önce başarabilmiş olması gerekirdi. Özgürleşmeyi ne zaman isteseler onları engelleyecek hiçbir şey yoktu. Onlar kendi kendilerinin düşmanıdır.

Her kadının aklından çıkarmaması gereken şey şudur: Erkek, sizi çok kurnazca bölerek asla bir güç olmamanızı sağlamıştır. Birbirinizi kıskanıyorsunuz; birbirinize karşı hiç sempatiniz yok. Siz daha çok erkeklere sempati duyuyorsunuz; kendi erkeğinin değil elbette! O başka birisinin erkeği olmak zorunda.

Kıskançlık nedir ve niçin bu kadar can yakar?

Kıskançlık kendin hakkında, başkaları hakkında ve daha da özelinde ilişkiler hakkında en yaygın psikolojik cehalet alanlarından bir tanesidir.

İnsanlar sevginin ne olduğunu bildiğini sanıyor; bilmiyorlar. Ve onların sevgi hakkındaki yanılgıları kıskançlığı yaratır. Yaşayan bir varlığa sahip olduğun an onu öldürmüş olmak gibi hayat hakkındaki basit bir gerçeği anlamaksızın; insanlar 'sevgi' derken belli bir çeşit tekeli, bir çeşit sahip olmayı kasteder.

Hayata sahip olunamaz. Onu avuçlarında tutamazsın. Ona sahip olmak istersen ellerini açık tutmak zorundasın.

Ancak bu şey yüzyıllardır yanlış bir yönde ilerlemektedir; bu içimizde o kadar çok kökleşmiştir ki sevgiyi kıskançlıktan ayıramayız. Onlar neredeyse tek bir enerji halini almıştır. Örneğin eğer sevgilin başka bir kadına giderse kıskanırsın. Şu an bundan rahatsız olursun ama sana şunu söylemek isterim ki şayet kıskanmazsan daha büyük bir derdin olacak; o zaman onu sevmediğini düşüneceksin çünkü eğer sevmiş olsaydın onu kıskanmalıydın.

Kıskançlık ve sevgi fazlasıyla karışmış haldedir. Aslında onlar taban tabana zıttır. Kıskanç olabilen bir zihin sevemez ve tam tersi sevgi dolu bir zihin kıskanç olamaz.

Birkaç gün önce benim bir numaralı şeytanım olan kıskançlıkla yüzleşebildim. Onun üzerine tüm kalbimle gittim ve sonuç şuydu: Öforik ve çok minnettar hissettim. Bu deneyimden öğrendiğim şey nedir? Ve yeniden kıskançlık tarafından ele geçirilmemek için onu nasıl kullanabilirim?

Bu senin için çok anlamlı bir deneyim olmuş; kişinin enerjisini tamamıyla değiştirmeye yardım edecek anahtar deneyimlerden biri.

George Gurdjieffin müritlerinde ilk bulduğu şey, onların bir numaralı düşmanı olan özellikleriydi. Çünkü onların bir numaralı düşmanı, eğer onu anlamazlarsa onları yok edebilecek ya da onlara bir dönüşüm sağlayabilecek anahtarı içerir.

Sen kıskançlıkla yüzleş-tin. Kıskançlık insan bilincindeki, özellikle de kadın zihnindeki en tehlikeli öğelerden biridir. Bir numaralı düşmanınla onu gizlemeden, onu örtbas etmeden, onu kabul edilebilir bir şekilde yorumlamaya çalışmadan — haklı olduğunu, durumun senin mecburen kıskanç olmanı gerektirdiğini düşünmeden— hiçbir şekilde kıskançlığın haklı olduğu açıklamaları ile kendini tatmin etmeden onunla yüzleşmek.

Eğer onun haklı olduğunu söyleyerek kendini tatmin edersen o kalacaktır ve daha da güçlenecektir. Sonra şu an hissettiğin enerjiyi hissetmeyeceksin. Bu enerji kıskançlık tarafından emilecekti, kıskançlığın içinde kalacaktı. Ve infilak etmek için doğru anı bekler halde —bir bahane bulmak üzere— kalacaktı.

insanlar sevginin ne olduğunu bildiğini sanıyor; bilmiyorlar. Ve onların sevgi hakkındaki yanılgıları kıskançlığı yaratır.

Fakat sen onu açıklayabilmek için hiçbir açıklama getirmeden onunla yüzleştiğin için...onu meşrulaştırmadın, onunla sadece bir gerçek olarak yüzleştin. Bu kıskançlığa sahipsin ...ve onu kabul ettin, onun seninle ilgisi var, başka hiç kimse ile değil. Dünyadaki hiç kimse ondan sorumlu değil.

Tüm bu mazeretler onu korumak içindir.

İyi bir iş yaptın ve sonuçta sadece izler halde kalınca kıskançlık kayboldu.

Ve ben yıllardır sana bunu söylüyorum, hiçbir şey yapmaya gerek yok; basitçe bir problem ile bir aynanın bir şey yansıtması gibi yargılamadan yüzleş.

Ve o senin bir numaralı düşmanın olduğu için çok fazla enerji içeriyordu. Artık gitti ve enerji özgür. Bu yüzden kendini daha canlı, daha sevecen daha duyarlı hissediyorsun. Yani kıskançlığınla çok iyi başa çıktın. Artık enerji serbest kaldı. Kıskançlıkla yıllardır mücadele etmekteydin. Artık anahtarı buldun.

Bir dahaki sefere kıskançlık gelirse hemen onu yakala ve bir numaralı düşmanla yapmış olduğun şeyin aynısını zihnine gelen tüm düşmanlara yapabilirsin. Onlar daha küçük düşmanlar, onlar daha da çabuk yok olacak, onların çok enerjisi yok.

Ancak enerji kaldığında o zaman bu enerji ile ne yapılacağı probleminin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Şimdiye kadar o kıskançlık tarafından kullanılıyor, emiliyordu. Şimdi o tüm bedeninde, daha duyarlı hissediyorsun daha sevecen hissediyorsun.

Onu ifade et; dans et, şarkı söyle, sev. Aklına ne yapmak gelirse.

Lütfen sahiplenme hakkında bir şeyler söyler misiniz?

Bir varlığı bir nesneye indirgemekten daha kötü bir şey yapamazsın. Ve sahiplenme bu demektir. Sadece nesnelere sahip olunabilir; varlıklara sahip olunamaz. Bir varlıkla paylaşabilirsin; sevgini, şiirini, güzelliğini, bedenini, zihnini paylaşabilirsin. Paylaşabilirsin ama iş yapamazsın. Pazarlık edemezsin. Bir erkeğe ya da bir kadına sahip olamazsın. Ancak yeryüzünün her tarafında herkes bunu yapmaya çalışıyor.

Sonuç, bizim adına yeryüzü gezegeni dediğimiz tımarhanedir. Sen sahip olmaya çalışırsın; bu doğal olarak imkânsızdır, bu doğanın kanunlarına göre gerçekleşemez o zaman ıstırap vardır. Ne kadar bir kişiye sahip olmaya çalışırsan bu kişi o kadar senden bağımsız olmaya çalışır. Çünkü her insanın özgür olmaya, kendisi olmaya doğuştan hakkı vardır.

Tüm dünyadaki yegâne kutsal yer olan kişinin mahremiyetini ihlal ediyorsun. Ne İsrail kutsaldır, ne Kashi kutsaldır ne de Mekke kutsaldır. Hakiki anlamda yegâne kutsal alan bir kişinin mahremiyetidir; onun bağımsızlığı, onun varlığıdır.

Bir varlığı bir nesneye indirgemekten daha kötü bir şey yapamazsın. Ve sahiplenme bu demektir. Sadece nesnelere sahip olunabilir; varlıklara sahip olunamaz.

Eğer bir kişiyi seversen asla alanına girmeyeceksin. Asla bir dedektif, bir röntgenci olmayacaksın. Olmaya çalışmayacaksın, diğer kişinin mahremiyetini dikizlemeyeceksin. Diğer kişinin mahremiyetine

saygı duyacaksın. Fakat sözde âşıklara bir bak: Karı kocalara; kız arkadaşlara ve erkek arkadaşlara, onların dönüp dolaşıp tüm yaptıkları ihlal etmek, diğer kişinin mahrem dünyasına girmek için yollar bulmaktır. Diğer kişinin hiçbir mahremiyetinin olmasını istemezler niçin?

Eğer o kişinin bağımsızlığı, mahremiyeti, bireyselliği varsa korkarlar. O kişi yarın onları sevmeyebilir çünkü sevgi durağan bir şey değildir. O bir andır, onun süreklilikle hiçbir alakası yoktur. O sonsuza dek sürebilir ama temelde sevgi anlık bir olgudur. Eğer o bir sonraki an yine gerçekleşirse kutsanmışsındır. Eğer yine olmazsa en azından daha önce gerçekleştiği için minnet duymalısın.

Açık kal: Muhtemelen yine gerçekleşebilir; eğer bu kişi ile değilse o zaman başka birisi ile. Önemli olan kişiler değildir, önemli olan sevgidir. Sevgi akar halde kalmalıdır, o durdurulmamalıdır.

Ancak aptallıklarının içinde insanlar, "Eğer bu kişi elimden kaçarsa o zaman tüm hayatım boyunca sevgi açlığı çekeceğim" diye düşünmeye başlar. Ve o bu insanı sürekli olarak tutsak etmeye çalışarak aç kalacağını bilmez. Sevgi alamayacak. Bir köleden sevgi alamazsın. Sahip olduğun mallardan sevgi alamazsın; sandalyenden, masadan, evden, mobilyalarından sevgi alamazsın.

Sevgiyi sadece, eşsizliği senin tarafından saygı gören, özgürlüğü senin tarafından saygı gören özgür bir kimseden alabilirsin. Bu anın sevgisi diğerinin özgürlüğünden kaynaklanarak gerçekleşmiştir. Sahip olmaya çalışarak, ona tutunmaya çalışarak, yasal bir bağ, bir evlilik yaratarak mahvetme. Bırak diğeri özgür olsun ve sen kendinde özgür kal. Hiç kimsenin sana sahip olmasına da izin verme.

Sahip olmak ya da sahip olunmak, her ikisi de çirkindir. Eğer sahip olunursan ruhunu kaybedersin. Sevgililer sadece henüz sabitlenmiş bir ilişkileri olmadığı için sevebilirler. İlişki yerleşmeye başladıkça sevgi kaybolur. Bir kez ilişki sabitlendiğinde sevgi yerine başka bir şey geçer: Sahiplenme.

Onlar yine de ona sevgi demeye devam eder ama varoluşu kandıramazsın. Sadece ona sevgi diyerek hiçbir şeyi değiştiremezsin. O artık nefrettir sevgi değil. O korkudur sevgi değil. O düzenlemedir sevgi değil. O uzlaşmadır sevgi değil. O herhangi bir şey olabilir ama sevgi değil.

Sahip olmak ya da sahip olunmak, her ikisi de çirkindir. Eğer sahip olun ursan ruhunu kaybedersin.

Daha derinden anlamaya çalıştıkça, sevgi ve nefretin iki ayrı şey olmadığı senin için daha çok netleşecek. Onlara sevgi ve nefret demek, dilbilimsel bir hatadır. Gelecekte en azından psikolojik kitaplar ve incelemeler de aradaki 've' kullanılmayacak. Aslında tek bir sözcük 'sevginefret' yapmak daha iyidir. Onlar aynı madalyonun iki yüzüdür.

Diğer kadınlarla da birlikte olmaktan hoşlanan bir erkekle bir yıldır yaşamaktayım ve kıskançlığımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bu her zaman bir kadın için kendisi de insanları sevmeye başlamadığı sürece çok zordur; aksi taktirde bu zor olarak kalacaktır.

Erkek engellenemez ve onu engellemek de çirkindir. O zaman onun mutluluğunu yok ediyorsun ve onun mutluluğu yok olduğunda senden intikam alacaktır; sana pek sevgi hissetmeyecektir. Eğer ona hükmetmeye çalışırsan, onu şuraya buraya gitmekten alıkoyarsan boğulmuş gibi hissedecektir.

Erkek, tüm özgürlüğü kendisi için saklamıştır. Ve o, geçmişte bunu, tüm maddi güç elinde olduğu için başarabilmiştir.

Sorun erkeğin yüzyıllardır bu şekilde yaşamasıdır. Ve kadın hiçbir zaman —belli bazı nedenlerden — hiçbir zaman böyle yaşamamıştır. İlk olarak eski zamanlarda sorun çocuktu. Hamile kalacak olursa başı derde girerdi. O yüzden bu bir güvenlik, maddiyat ve pek çok şey ile ilişkiliydi. İkincisi erkeğin kendisi kadına saf olmayı, bakire olmayı, her zaman tek bir kişiyi sevmeyi öğretmektedir. Erkek bir çifte standart uygulamaktadır. Kadın için bir standart kendisi için başka bir standart. Kadın saf, adanmış, teslim olmuş olmalıdır. Ya erkek? Erkekler erkek gibi olacaktır. Erkek tüm özgürlüğü kendisi için saklamıştır. Ve o geçmişte bunu tüm maddi güç elinde olduğu için başarabilmiştir. Yani o maddi açıdan güçlüydü. Eğitimliydi, işe sahipti. Kadının eğitimi, işi yoktu. Onun tüm dünyası eviyle sınırlıydı. Evi dışında hiç teması yoktu, o yüzden onun âşık olması neredeyse imkânsızdı. En azından senin birtakım temaslara ihtiyacın var. Ancak o zaman başka birisine âşık olabilirsin. Ve erkek kadının etrafında büyük bir Çin Setti yaratmıştır... Asırlar boyunca Müslümanlar kadınlarının yüzünün başkaları tarafından görülmesine izin vermemiştir. Ve kadının hiçbir erkekle konuşmaması beklenirdi. Çok uzun bir baskı; iliklere kadar işlemiştir.

Artık her şey değişmiştir. Artık kadınlar eğitimli, bir iş sahibi olabilir. O erkek kadar özgürdür. İnsanlarla buluşabilir, âşık olabilir, hayattan zevk alabilir. Hamile kalma problemi artık konu dışıdır; doğum kontrol hapı en büyük özgürlüklerden biridir. Ancak eski zihin ısrar eder ve o küçük bir şey değildir; binlerce ve binlerce yılın koşullanması. Annen ve annenin annesi ve senden önceki tüm kadınların hepsi koşullanmıştı ve koşullanma senin de içine nüfuz etmiştir.

O yüzden şayet onun son derece farkında olup bırakmazsan problem mevcut kalacaktır. Sadece iki olasılık vardır: İlk olasılık, kadınların yüzyıllardır yapmakta olduğu gibi arkadaşının başının etini yemektir.

Bunun faydası olmaz. Bu erkeğe sadece kadın tarafından itildiğini hissettirir. Ne kadar şikâyetçi olursan onu o kadar başka birisinin kucağına itersin çünkü o yorulur, senden sıkılır ve bir yere gidip başının etini yemeyecek birisi ile tanışmak ve rahatlamak ister. Bunun bir faydası olmaz ve bu yıkıcıdır da.

Diğeri ise cesur olmaktır: Ona eğer böyle hissediyorsa senin de aynı şekilde hareket edeceğini ilet. Çifte standart olmamalıdır! Şayet o başka kadınları sevmekten hoşlanıyorsa o zaman sen de başka erkekleri sevmekten hoşlanacaksın. Onu seviyorsun ama diğer insanları da seveceksin. Sadece bunu net bir şekilde ona anlat ve o hemen, şayet korkuyorsa, eğer kendisi de kıskanç bir tipse ya, "Yapmayacağım" diyecektir — ancak o zaman o kendi kendine yapmayacaktır— ya da endişelenmeye gerek yok; sen de öyle davranmaya başlayacaksın. Bunda yanlış hiçbir şey yok!

Onun yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Söylediğim tek şey şudur: Çifte standart olmamalıdır, sadece her iki taraf için tek bir standart olmalıdır. Ve her ikisi de tek bir standart üzerinde karar

kılmalıdır; bağlılık. Ya her ikiniz de sadece birbiriniz için, tek eşli kalmaya karar vereceksiniz; şayet her ikiniz de isteyerek mutlu bir şekilde, sevinçle buna karar verirseniz iyidir... Şayet bu imkânsızsa birisi, "Ben özgürlüğümü korumak isterim" derse o zaman sen de özgürlüğünü korursun! Mutsuz olmak niye? Mutsuzluk ortaya çıkar çünkü o eğleniyor ve sen sadece orada oturup onu düşünüyorsun. Sen de eğlen!

Ve bu sadece senin kişisel meselen değildir. Bu gelecekteki her kadının sorunu olacaktır. Cesaretini topla ve harekete geçmeden önce ona söyle: "Durum böyle olacak; beni kıskanma" çünkü erkekler daha da kıskançtır; onların erkeksi, şoven egosu daha çok incinir: "Benim kadınım başka birisiyle aşk mı yapıyor?" Onlar yeterince erkek olamadıklarını hissetmeye başlar. Ancak o zaman bu onun problemidir. Önce belli bir standardı takip edeceğini netleştir. İki kişi birlikte yaşamaya karar verdiğinde o zaman belirli bir kurallar bütününün evrimleşmesi gerekir. Tek başınayken hiçbir kural söz konusu değildir. Sadece oyunun kurallarını belirleyin ancak bu her iki tarafa da uygulanabilir olacaktır.

O yüzden hangi karar gelirse gelsin... başkalarına gitmemeye karar verse de bu iyidir, yahut hâlâ özgürlüğüne sahip olmaya karar verirse de o zaman sen öz-gürleşirsin. Korkak olma; harekete geç! Güzel insanlar var; niçin bir tanesi ile sınırlanasın? Her kimse başka hiçbirisinin katamayacağı bir şey verebilir. Her kimsenin böylesine bir eşsizliği vardır.

Niçin pek çok insanı sevmeyesin ve sevgini zenginleştirmeyesin? Aslında bu sevdiğin adama karşı bir şey değildir. Benim gözlemim odur ki şayet çok, pek çok insanı seversen sevgilini de daha çok seveceksin — bu çok basit bir aritmetiktir— çünkü sevmede daha becerikli hale geleceksin. Sevginin pek çok

yönünü bilgine dahil edebileceksin. Daha zengin, olgun ve pişmiş hale geleceksin.

Ve böyle bir kişiye yapışmak bir çeşit çiğliktir. Kişi niçin tutunmaya çalışır? Sevgi güzeldir ve sevgi ilahidir. Ve her şey Tanrının bir şeklidir. O halde şekil sana takıntılı değilken niçin tek bir şekle takıntılı hale gelesin? Şayet ikiniz de birbirinize takıntılıysanız o zaman tamamdır.

Bir erkek arada bir, bir kadınla gidip ilişki kurarsa o zaman kendi kadınının acı çekeceği; eskiden sahip olduğu kadar sevgi alamayacağı bilimsel olarak doğru olmayan eski bir fikirdir. Bu yanlıştır. Kadın acı çekmeyecektir, o daha çoğuna sahip olacaktır. Ve kısa sürede diğer kadınla buluşarak, yavaş yavaş erkek şunu fark etmeye başlar: "Ne anlamı var? Benim kendi kadınım bunların hepsini sunabilir ve bunu çok daha yakın bir şekilde, çok daha kendini adayarak, çok daha bağlılıkla yapabilir. Niçin bir dilenci gibi davranmalıyım?" O sana çok daha büyük bir özlemle gelecektir.

Aslında modern psikoloji eğer evlilik sürecekse evliliğin devam etmesini sağlayabilmek için birkaç tane yan ilişkinin iyi ve faydalı olacağını önerir.

Aslında modern psikoloji eğer evlilik sürecekse evliliğin devam etmesini sağlayabilmek için birkaç tane yan ilişkinin iyi ve faydalı olacağını önerir. Eğer hiç yan ilişki olmazsa evlilik gerçekten sıkıcı bir şeye dönüşür. O çok ağırlaşır: Aynı adam, aynı kadın, aynı muhabbet, aynı aşk. Er ya da geç her şey rutinleşir. O zaman heyecan kaybolur ve her şey tekrardır, monotondur.

Onunla iyi bir konuşma yap ve şunu netleştir: Eğer o keyif alıyorsa o zaman sen de özgürsün ve özgür ol!

Özgürlük biraz cesaret ister, yürek ister. Ama ondan hoşlanacaksın. Ve o ilişkinde hiçbir şeyi bozmayacak; onu zenginleştirecek Onun başının etini yemeği durduracaksın. Sen kendin arada bir insanlarla hareket etmeye başladığında şikayetçi olmayacaksın. Aslında kadınlar bu yüzden harekete geçmezler çünkü o zaman şikayet etmek anlamsızlaşacaktır. Ve onlar şikayet etmekten hoşlanırlar; bu onlara güç verir.

Eğer onlar da harekete geçerse erkeği suçlu hissettiremezler. Ve erkeği suçlu hissettirmek muazzam bir güç verir ancak bu yanlıştır. Asla kimseyi suçlu hissettirme. Eğer o kişiyi seviyorsan onu niye suçlu hissettiresin. Eğer o bu şekilde istiyorsa bırak o şekilde olsun! Sen de küçük birkaç ilişki yaşa. Bu her ikinizi de birbirinizden özgürleştirecektir. Ve sevgi özgürse ve özgürce verilirse, tamamıyla farklı bir niteliği vardır. Onda gerçekten güzel bir şey vardır.

O zaman çatışma yoktur, kavga yoktur, kıskançlık yoktur, bu tarzda hiçbir şey yoktur. O zaman sakin, dingin ve sessiz bir ilişki vardır. O yeni birkaç aşka giriyorsa ve sende yeni birtakım ilişkilere giriyorsan her ikiniz de her zaman bir çeşit balayındasınızdır; bir araya gelmek her zaman güzeldir. O zaman bazı şeyler eskimez ve çürümez.

Sadece birazcık cesaret... ve o gerçekleşecek.

Yaşlılık ***olgusu hakkında biraz konuşursanız memnun olacağım.***

Herkesin er ya da geç yaşlanması kaçınılmazdır. Yaşlılığın güzelliğini anlamak zorundayız ve yaşlılığın özgürlüğünü anlamak zorundayız. Yaşlılığın bilgeliğini anlamak zorundayız; hâlâ genç olan insanların hayatında sürüp giden aptalca şeylerin dışında olmanın muhteşemliğini anlamak zorundayız.

Yaşlılık sana bir yükseklik verir. Şayet bu yükseklik meditasyonla birleşirse ... gençliğini niçin heba ettiğini merak edeceksin. Niçin anne baban çocukluğunu mahvetmiştir? Niçin doğduğun gün ilk armağan olarak meditasyon verilmemiştir? Ama ona ne zaman sahip olursan ol yine de çok geç değildir. Ölümünden sadece birkaç an bile önce olsa varlığının anlamını fark edebilirsen hayatın boşa geçmemiştir.

Doğu'da yaşlılığa büyük saygı duyulur. Geçmişte çocukların evlenirken, çocukların doğururken senin hâlâ aşk peşinde olman, hâlâ biyolojinin esareti altında olman ayıp bir şey olarak karşılanırdı.

Büyümelisin. Artık diğer aptalların futbol oynayabilmesi için sahayı onlara bırakma zamanı gelmiştir. En iyi ihtimalle bir hakem olabilirsin ama oyuncu değil.

Hayatın sana getirdiği her şeyi minnettarlıkla kabul etmediğin sürece esas noktayı kaçırıyorsun. Çocukluk güzeldi; gençliğin kendine has çiçekleri vardı; yaşlılığın kendi bilinç zirveleri vardır. Ancak sorun şudur ki çocukluk kendiliğinden gelir; yaşlılık için senin çok yaratıcı olman gerekir. Yaşlılık senin yaratımındır. O bir ıstırap olabilir, o bir kutlama olabilir; o basit bir umutsuzluk olabilir, o aynı zamanda bir dans olabilir. Bu tamamen senin varoluşu, her ne getirirse getirsin ne kadar derinden kabul etmeye hazır olduğuna bağlıdır. Bir gün o ölümü de getirecektir; şükranla kabul et onu.

Doğru şekilde yaşanırsa hayat asla ölümden korkmaz. Eğer hayatını yaşamışsan ölümü kucaklayacaksın. O bir İstirahat gibi, çok iyi bir uyku gibi gelecektir.

Niçin ben sürekli yaşlanmaktan korkuyorum?

Doğru şekilde yaşanırsa hayat asla ölümden korkmaz. Eğer hayatını yaşamışsan ölümü kucaklayacaksın. O bir İstirahat gibi, çok iyi bir uyku gibi gelecektir. Şayet hayatında zirveye çıktıysan, doruklara ulaştıysan o zaman ölüm güzel bir dinlenmedir, bir rahmettir. Ama eğer yaşamamışsan o zaman elbette ölüm korku yaratır. Eğer yaşamamışsan o zaman ölüm ellerinden zamanı, yaşamak için tüm gelecekteki olasılıkları alacaktır. Geçmişte yaşamamışsın ve gelecek diye bir şey olmayacak: Korku yükselir. Korku ölüm yüzünden değil, yaşanmamış hayat yüzünden yükselir. Ve ölüm korkusu yüzünden yaşlılık da korkutur çünkü ölümün ilk adımı budur. Yoksa yaşlılık da güzeldir. O senin varlığının olgunlaşması, gelişmesi, pişmesidir. Eğer hayatın sunduğu bütün meydan okumaları an be an yaşarsan ve hayatın açtığı tüm fırsatları kullanırsan ve şayet hayatın çağırdığı ve seni davet ettiği bilinmezlerin içindeki maceralara atılabilir-sen o zaman yaşlılık bir olgunluktur. Aksi taktirde yaşlılık bir hastalıktır.

Maalesef pek çok insan sadece ihtiyarlıyor, onlar ona bağlı olarak olgunlaşmadan ihtiyar oluyorlar. O zaman yaşlılık bir yüktür. Bedende yaşlanmışsındır. Ama bilincin genç kalmıştır. Bedeninde yaşlısın ama içsel hayatında olgunlaşmadın. İçindeki ışık kayıp ve ölüm çok yaklaşıyor. Elbette titreyeceksin ve korkacaksın ve içinde büyük bir ıstırap oluşacak. Doğru şekilde yaşayanlar, yaşlılığı derin

bir hoşgörüyle kabul ederler çünkü yaşlılık sadece onların çiçek açmaya yaklaştığını, meyve vermeye yaklaştığını, artık onların her neye eriştilerse paylaşabileceklerini söyler.

Yaşlılık son derece güzeldir ve öyle de olmalıdır çünkü tüm hayat ona doğru akar. O zirve olmalı. Zirve nasıl başlangıçta olsun? Zirve nasıl ortada olabilir? Ancak pek çok insan gibi çocukluğun zirve olduğunu zannedersen, o zaman elbette bütün yaşamın bir ıstırap olacaktır çünkü zirvene erişmişsindir; artık her şey azalıyor olacak, aşağı inecek. Şayet pek çok insan gibi gençliğin zirve olduğunu düşünürsen o zaman elbette otuz beşten sonra mutsuzlaşacak, depresyona gireceksin. Çünkü her gün sen kaybedecek ve kaybedecek ve kaybedeceksin ve hiçbir şey elde etmeyeceksin. Enerjin kaybolacak, zayıflayacaksın, varlığına hastalıklar üşüşecek ve ölüm kapını çalmaya başlayacak. Ev kaybolacak ve hastane kaybolacak. Nasıl mutlu olabilirsin? Fakat Doğu'da biz çocukluğun ya da gençliğin zirve olduğunu düşünmeyiz. Zirve en sonda bekliyor.

Ve şayet hayat doğru şekilde akarsa yavaş yavaş daha yüksek ve daha yüksek zirvelere ulaşırsın. Ölüm, hayatın erişebileceği nihai zirve, kreşendodur.

İyi ama niçin hayatı ıskalıyoruz. Niçin ihtiyarlıyor ve olgunlaşmıyoruz? Bir yerde bir şeyler yanlış gitmiştir, bir yerde yanlış yola sevk edildin; bir yerde yanlış yola sevk edilmeyi kabul ettin. Bu anlaşma bozulmak zorunda, kontrat yakılmalı. Ben buna sannyas diyorum: "Bugüne kadar yanlış şekilde yaşadım; uzlaştım, gerçekten yaşamadım"ın anlaşılmasıdır.

Olgunlaşamazsın çünkü, bu başka birisi olgunlaşamaz. O sahtedir. Eğer bir maske takarsan, maske olgunlaşamaz; o ölüdür. Yüzün olgunlaşabilir ama masken değil.

Küçük bir çocukken uzlaştın. Varlığını sattın. Hiçbir şey için ... Elde ettiğin şey sadece hiçbir şeydir, çöplüktür. Küçücük şeyler için ruhunu sattın. Kendin dışında başka bir kişi olmaya karar verdin. Yolunu burada kaybettin. Anne senin başka birisi haline gelmeni istedi, baba senin başka birisi olmanı istedi, toplum senin başka birisi olmanı istedi; ve sen kabul ettin. Yavaş yavaş kendin olmamaya karar verdin. Ve o zamandan beridir başka birisiymiş gibi davranıyorsun.

Olgunlaşamazsın çünkü bu başka birisi olgunlaşamaz. O sahtedir. Eğer bir maske takarsan, maske olgunlaşamaz; o ölüdür. Yüzün olgunlaşabilir ama masken değil. Ve yalnızca senin masken yaşlanmaya devam eder; maskenin arkasında gizlenirken sen gelişmiyorsun. Sen sadece kendini kabul edersen gelişebilirsin; başka hiç kimse değil sadece kendin oluyorsun.

Gül goncası bir fil olmayı kabul etmiştir; fil gül goncası olmayı kabul etmiştir. Kartal endişeliydi, bir köpek olmak istediği için bir psikiyatra danışmak üzere idi; ve köpek hastaneye kaldırıldı çünkü bir kartal gibi uçmak istiyordu. İnsanlığın başına gelen şey budur. En büyük felaket başka birisi olmayı kabul etmektir: Asla olgunlaşamazsın.

Asla başka birisi olarak olgunlaşamazsın, sadece sen olarak olgunlaşabilirsin. 'Meliler' bırakılmalıdır. Ve insanların ne söyleyeceği ile çok fazla ilgilenmeyi bırakmalısın. Nedir onların fikri? Onlar kim? Sen burada kendin olmak için varsın, sen burada başka birisinin beklentisini yerine getirmek için yoksun. Ve herkes bunu yapmaya çalışıyor. Baba ölmüş olabilir ve sen ona vermiş olduğun sözü yerine getirmeye çalışıyorsun. Ve o kendi babasına verdiği sözü yerine

getirmeye çalışıyordu ve bu böyle sürüp gider. Aptallık ta en başına kadar gider.

Anlamaya çalış ve cesaretini topla. Ve hayatı ellerine al. Ansızın kabaran bir enerji göreceksin. 'Kendim olacağım ve başka hiç kimse olmayacağım. Bedeli ne olursa olsun kendim olacağım,' diye karar aldığın an, büyük bir değişim göreceksin. Canlı hissedeceksin. Enerjinin içinden aktığını, nefes aldığını hissedeceksin.

Bu gerçekleşmediği sürece yaşlanmaktan korkacaksın çünkü vakit öldürdüğün gerçeğini ve yaşamadığını ve yaşlılığın geldiğini ve sonra yaşayabileceğin gerçeğini nasıl göz ardı edeceksin? Ölümün seni orada beklediği gerçeğini görmekten nasıl kaçabilirsin? Ve o her geçen gün yaklaşıyor ve daha çok yaklaşıyor ve sen henüz yaşamadın. Derin bir mutsuzluk içinde olman kaçınılmazdır. O nedenle eğer bana ne yapılması gerektiğini soruyorsan sana temel şeyi önereceğim.

Meditasyon

Meditasyon nedir?

Meditasyon nedir? O uygulanacak bir teknik midir? Sarf etmen gereken bir çaba mıdır? O zihnin erişebileceği bir şey midir?

Değildir.

Zihnin yapabileceği hiçbir şey meditasyon olamaz. O zihnin ötesindeki bir şeydir, zihin orada tamamıyla çaresizdir. Zihin meditasyona nüfuz edemez; zihnin bittiği yerde meditasyon başlar.

Zihnin yapabileceği hiçbir şey meditasyon olamaz. O zihnin ötesindeki bir şeydir, zihin orada tamamıyla çaresizedir. Zihin meditasyona nüfus edemez; zihnin bittiği yerde meditasyon başlar.

Bu unutulmamalıdır çünkü hayatımızda ne yaparsak yapalım zihnimiz aracılığıyla yaparız; neyi elde edersek edelim zihin aracılığıyla elde ederiz. Ve sonra, içe döndüğümüzde yine teknikler, metotlar, yapma etme terimleri ile düşünmeye başlarız çünkü tüm yaşam deneyimi bize her şeyin zihinle yapıldığını gösterir. Evet, meditasyon dışında her şey zihinle yapılabilir, her şey zihinle yapılır; meditasyon dışında. Çünkü meditasyon elde edilen bir şey değildir; o zaten mevcut, o senin doğandır. Ona erişmeye gerek yok; sadece onu fark etmek lazım, onu sadece hatırlamak gerek. O orada seni bekliyor; yalnızca içe yönel ve o mevcut. Sen onu her zaman ve her zaman taşımaktasın.

Meditasyon senin tabiatındır; o sensin, o senin varlığın, onun senin eylemlerinle hiçbir alakası yok. Ona sahip olamazsın, onsuz olamazsın, o senin olamaz. O bir nesne değildir. O sensin. O senin varlığın. Bir kez meditasyonun ne olduğunu anladığın zaman her şey çok netleşir; aksi taktirde karanlıkta el yordamıyla dolaşır durursun.

Meditasyon bir net olma halidir, bir zihin hali değildir. Zihin kafa karışıklığıdır. Zihin asla net değildir. Olamaz. Düşünceler senin çevrende bulutlar yaratır; onlar zor fark edilen bulutlardır. Onlar tarafından bir sis yaratılır. Ve netlik kaybolur. Düşünceler kaybolduğunda, etrafındaki bulutlar artık olmadığında, basit varlığının içinde olduğunda netlik gerçekleşir. O zaman çok uzakları görebilirsin; o zaman var oluşun en uzak noktasını görebilirsin, o zaman bakışın varlığın en derindeki özüne kadar nüfuz eder.

Meditasyon netliktir, tam anlamıyla net görüş demektir.

Onun hakkında düşünemezsin, düşünmekten vazgeçmek zorundasın. "Düşünmekten vazgeçmek zorundasın" dediğim zaman aceleyle bir sonuca varma çünkü dili kullanmak zorundayım. "Düşünmeyi bırak" derim ama şayet bırakmaya başlarsan kaçıracaksın çünkü yine onu bir eyleme indirgeyeceksin.

"Düşünmeyi bırak" basitçe hiçbir şey yapma anlamına gelir. Otur. Bırak düşünceler kendiliğinden dinginleşsin. Bırak zihin kendiliğinden kaybolsun. Sen sadece sessiz bir köşede duvara bakarak hiçbir şey yapmadan öylece otur. Rahatlamış. Gevşemiş. Çabasız. Bir yere gitmeden sanki uyanıkken uykuya dalıyorsun; uyanıksın ve rahatlıyorsun. Ama tüm beden uykuya dalıyor. içinde uyanık kalırsın ama tüm beden derin bir gevşeme içine girer.

Düşünceler kendiliğinden dibe çöker. Onların arasına dalmana gerek yok, onları düzene sokmaya çalışmana gerek yok.

Bu tıpkı bir akıntının çamurlu hale gelmesi gibidir ...ne yaparsın? Suya atlayıp akıntının netleşmesi için ona yardım etmeye mi başlarsın? Onu daha çamurlu hale sokacaksın. Sadece kıyıda oturursun. Beklersin. Yapılacak hiçbir şey yok. Çünkü ne yaparsan yap akıntıyı daha çok bulandıracaksın. Şayet birisi nehirden geçmişse ve ölü yapraklar yüzeye çıkmışsa ve çamur yükselmişse sadece sabra ihtiyaç vardır. Sen basitçe kıyıda oturursun. Kayıtsız kal, izle. Ve nehir akmaya devam ettikçe ölü yapraklar uzaklaşacak ve çamur dibe çökmeye başlayacaktır. Çünkü sonsuza kadar asılı kalamaz.

Bir süre sonra fark etmeye başlayacaksın; nehir yeniden kristal $_{0}$"ibi nettir.

Ne zaman zihninden bir arzu geçse nehir çamurlanır. O yüzden sadece otur. Hiçbir şey yapmaya çalışma. Japonya'da bu 'sadece oturmaya' *zazen* denir: Sadece oturmak ve hiçbir şey yapmamak. Ve bir gün meditasyon gerçekleşir. Sen onu getiremezsin; o sana gelir. Ve geldiğinde sen onu hemen tanırsın. O her zaman oradadır ama sen doğru yöne bakmıyordun. Hazine seninle birlikteydi ama sen başka bir yerle meşguldün: Düşüncelerin içinde, arzuların içinde, bin bir tane şeyin içinde. Sadece tek bir şeyle ilgilenmiyordun ...ve bu kendi benliğindi.

Enerji içe yöneldiğinde —senin enerjin kaynağa ge**ri** döndüğünde -— ansızın netlik elde edilir. O zaman bulutları binlerce kilometre öteden görebilirsin ve çınar ağaçlarında çok eski bir müziği duyabileceksin. O zaman her şey senin için mevcut olacak.

Meditasyon bir net olma halidir, bir zihin hali değildir. Zihin kafa karışıklığıdır. Zihin asla net değildir. Olamaz. Düşünceler senin çevrende bulutlar yaratır; onlar zor fark edilen bulutlardır.

Meditasyon maceradır, bilinmeyenin içine doğru bir macera; insan zihninin atılabileceği en büyük maceradır ... Meditasyon sadece olmaktır, bir şey yapmak değildir; eylem yok, düşünce yok, duygu yok. Sadece varsın. Ve o saf bir sevinçtir. Sen hiçbir şey yapmazken bu sevinç nereden gelir? O hiçbir yerden gelmez ya da o her yerden gelir. O sebepsizdir çünkü varoluş sevinç denilen şeyden yapılmıştır.

Meditasyon senin sadece potansiyelini fark etmeni sağlar; ne olabileceğin, ne yapabileceğin, neyi yapmamış olduğun, neyi kullanmamış olduğun. Psikologlar insanın potansiyelinin sadece yüzde beşini kullandığım söylüyor. Ne büyük israf! Sadece yüzde beş. Yüzde doksan beş kullanılmadan çöpe gitmiştir ve insanlar uzun süre yaşamak istiyorlar. Ne için?

Potansiyelinin yüzde yüzünü kullanırsan bu küçücük hayatta muazzam bir şekilde yaşayabilirsin bir şekilde yaşayabilirsin. Bu potansiyelinin sadece yüzde beşini kullanıp on bin yıl yaşamaktan daha iyidir. Şayet potansiyelinin yüzde yüzünü kullanırsan sadece yetmiş yıl yaşamak yeterlidir; bir mutluluk alevi haline geleceksin.

Bedensel olarak, zihinsel olarak, tüm düzeylerde hiçbir şey yapmazken; tüm eylemler kaybolduğunda ve sen sadece varken, sen sadece olduğunda, meditasyon budur. Onu yapamazsın, onu uygulayamazsın; onu sadece anlayabilirsin.

Sadece olmak için zaman bulduğunda, tüm eylemi bırak. Düşünmek de bir şey yapmaktır, konsantre olmak da bir şey yapmaktır, fikir yürütmek de bir şey yapmaktır. Tek bir an bile hiçbir şey yapmıyorsan ve merkezindeysen, tamamen rahatsan meditasyon budur. Ve bir kez onun püf noktasını anlarsan, bu halde

istediğin kadar kalabilirsin. En sonunda bu halde yirmi dört saat boyunca kalabilirsin.

Bir kez varlığının rahatsız olmadan nasıl kalabileceğini fark ettiğinde, o zaman yavaş yavaş, varlığının alt üst olup olmadığını fark ederek bir şeyler yapmaya başlayabilirsin. Bu, meditasyonun ikinci aşamasıdır. İlk önce nasıl sadece olunacağı öğrenilir sonra küçük eylemler öğrenilir: Yerleri temizlemek, duş almak; fakat kendini merkezde tutarak. Ondan sonra karmaşık şeyler yapabilirsin. Örneğin sizinle konuşuyorum ama meditasyonum kesintiye uğramıyor. Konuşmayı sürdürebilirim ama tam merkezimde küçücük bir kıpırtı dahi yok; o sessiz, tamamen sessiz.

Yani meditasyon eyleme karşı değildir. Hayattan kaçmak zorunda değilsin. O sadece sana yeni bir yaşam tarzı öğretir. Kasırganın merkezi haline gelirsin.

Hayatın sürer ve o yoğun bir şekilde devam eder -—daha çok coşkuyla daha çok netlikle, daha çok vizyon, daha çok yaratıcılık-— yine de sen mesafelisindir, sadece etrafında olan biteni seyreden tepelerdeki bir gözcü. Sen yapan değilsin, sen izleyicisin.

Meditasyonun tüm sırrı budur: Bir izleyici olursun. Eylem kendi düzeyinde devam eder, bunda sorun yok: Odun kesmek, kuyudan su çekmek. Tüm küçük ve büyük şeyleri yapabilirsin; sadece tek bir şeye izin yok ve o da merkezini kaybetmendir.

Bu farkındalık, bu dikkat kesinlikle bulutlanmadan, bozulmadan kalmalıdır. Meditasyon çok basit bir olgudur.

Nihai meditasyon farkındalığı haline ulaştıran temel adımları açıklayabilir misiniz?

Farkındalığın ilk adımı bedenine son derece dikkat etmektir. Yavaş yavaş kişi her hareketin, her jestin farkına varır. Ve farkında oldukça, bir mucize gerçekleşmeye başlar: Önceden yaptığın pek çok şey kendiliğinden kaybolur. Bedenin daha çok rahatlar, bedenin daha uyumlu hale gelir. Bedeninde dahi derin bir huzur yayılmaya başlar, bedeninde inceden inceye bir müzik titreşmeye başlar.

Bundan sonra düşüncelerinin farkına varmaya başlarsın; aynı şey düşüncelerine de yapılmalıdır. Onlar bedenden daha incedir ve elbette daha tehlikelidir.

Ve düşüncelerinin farkına vardığında içinde neler olduğu seni şaşırtacaktır. Şayet herhangi bir an neler olduğunu yazacak olursan çok daha büyük bir şaşkınlık içine düşersin. İçinde olup biten şeyin bu olduğuna inanamayacaksın. Sadece on dakika yazmayı sürdür. Kapıları kapa, kapıları ve pencereleri kilitle ki böylelikle hiç kimse içeri giremesin, böylelikle tamamıyla dürüst olabilirsin. Ve bir ateş yak, bu sayede onları ateşe atabilirsin; senden başka kimse bilmeyecek. Ve sonra hakikaten dürüst ol, zihninin içinde akıp giden her şeyi yazmaya devam et.

Ve on dakika sonra oku; içerde delirmiş bir zihin göreceksin! Farkında olmadığımız için tüm bu delilik, bir yeraltı akıntısı gibi akmaya devam eder. O yaptığın her şeyi etkiler, o yapmadığın her şeyi etkiler; o her şeyi etkiler. Ve bunun toplamı senin hayatın olacak! Sonuç olarak bu çılgın adam değişmek zorunda. Ve farkındalığın mucizesi sadece farkında olmak dışında hiçbir şey yapmak zorunda olmamaktır.

İzlemenin kendisi onu değiştirir yavaş yavaş bu çılgın adam kaybolur, yavaş yavaş düşünceler belirli kalıplara dökülür; onların kaosu artık yoktur, onlar daha çok bir kozmosa dönüşür. Ve sonra yine derin bir huzur yayılır. Ve bedenin ve zihnin huzurluyken

birbirleri ile uyumlu olduklarını göreceksin, bir köprü vardır. Artık onlar farklı yönlerde işlemiyor, onlar farklı atlara binmiyor. İlk kez bir ahenk vardır ve bu ahenk üçüncü aşamanın işlemesi için muazzam bir şekilde destek olur. Bu da duygularının, hislerinin, ruh hallerinin farkına varmaktır.

Bu en zor olanıdır ve en zor fark edilen katmandır. Ama şayet düşüncelerinin farkında olabilirsen o zaman sadece bir adım ötesidir. Ruh hallerini, duygularını, hislerini yansıtmak için birazcık daha yoğun bir farkındalığa ihtiyaç vardır.

Bu üçünün hepsinin farkına vardığında hepsi birden tek bir olguda birleşir. Ve bunun üçü bir olduğunda —beraberce mükemmel bir şekilde işlerken, birlikte titreşirken, üçünün de müziğini hissedebilirsin — onlar bir orkestra halini alırlar. O zaman dördüncüsü gerçekleşir, sen onu yapamazsın; o kendiliğinden olur. O bütünden gelen bir armağandır. Bu üçünü yapmış olanlar için o bir ödüldür.

Ve dördüncüsü bir insanı aydınlanmış yapan nihai farkındalıktır. Kişi kendi farkındalığının farkına varır; dördüncüsü budur. Bu bir Buda, aydınlanmış yapar. Ve yalnızca bu aydınlanmanın içinde bir kimse saadetin ne olduğunu bilir. Beden zevki bilir, zihin mutluluğu bilir, yürek sevinci bilir, dördüncü saadeti bilir. Saadet sannyas'ın, bir arayan olmanın amacıdır. Ve farkındalık da ona giden yoldur.

Kadınlar için özel meditasyonlara ihtiyacımız var mı?

Hayır. Meditasyon senin bilincinle alakalıdır. Ve bilinç ne kadındır ne de erkektir. Dünyanın farkında olmasını istediğim en

temel şeylerden bir tanesi budur.

Tüm dinler kadının tüm ruhsal gelişim olasılığını, onun bedeninin farklı olduğunu, onun biyolojisinin farklı olduğunu düşünerek potansiyelini reddetmiştir: O bilincin nihai çiçeklenmesine erişemeyecektir. Ancak asırlar boyunca hiç kimsenin şu soruyu sormamış olması çok gariptir: Nihai çiçeklenmeye kim ulaşır? Beden mi, zihin mi yoksa bilinç mi?

Beden farklıdır. Şayet beden meditasyona giriyor olsaydı, o zaman kesinlikle erkekler ve kadınlar için farklı meditasyonlara ihtiyaç olacaktı. Bedenin meditasyonla bir alakası olmadığı için herhangi bir farklılık söz konusu değildir. Örneğin bedenin çok önemli olduğu yogada —tüm yoga duruşları temelde fizyoloji kaynaklıdır— kadın bedeni için uygun olmayan pek çok duruş vardır ve erkeğin bedenine olduğundan çok daha fazla kadın bedenine uygun olanları da vardır. O halde yoga bir ayrım yapabilir: Erkekler için yoga ve kadınlar için yoga.

Zihin de farklıdır. Erkek mantıkla, dil aracılığıyla düşünür. Kadın daha çok sözel olmayan duygular, hisler tarafından etkilenir. Bu yüzden kadın tartışmaya istekli olmaz. Onun yerine çığlık atmak, kavga etmek ya da ağlayıp zırlamak ister. O asırlardır böyledir. Ve bunu kazanır çünkü erkek utanır. Mantıken haklı olabilir ama kadın mantığıyla hareket etmez.

Bu durumda meditasyon zihinle ilgili bir şey olsaydı o zaman da erkekler ve kadınlar için farklı meditasyon türleri olurdu. Ancak meditasyon varlığının en gerekli özü ile ilgilidir, o erkek ve dişi olarak bölünemez. Bilinç sadece bilinçtir. Bir ayna bir aynadır. O erkek değildir, o dişi değildir. O sadece yansıtır.

Bilinç tam olarak yansıtan bir ayna gibidir. Ve meditasyon senin aynanın yansımasına izin verir. Sadece hareket halindeki zihni, hareket halindeki bedeni yansıtır. Erkek ya da kadın bedeni olması önemli değildir; zihnin duygusal olarak mı ya da mantıksal olarak mı çalıştığı önemli değildir. Durum her neyse bilinç basitçe onun farkında olmak zorundadır. Bu farkındalık, bu uyanıklık meditasyondur.

Bu yüzdendir ki kadın ve erkek arasında meditasyon anlamında bir fark mümkün değildir.

Meditasyondan bir "arınma" süreci olarak bahsedebilir misiniz?

Meditasyon tüm geçmişten kurtulma, tüm hastalıklardan kurtulma, üzerinde birikmiş olan tüm sisten kurtulma. sürecidir. O sancılıdır ama o arınmadır ve seni arındırmak için başka bir yol da yoktur. Tüm meditasyonlar manevi varlığını saflaştırma araçlarından başka bir şey değildir. Tüm din ilmi tek bir hedefe doğru yönelir: insanın nasıl manevi varlığını saflaştıracağını, geçmişin, ağırlığın, ölünün, donukluğun nasıl bırakılacağı, insanın nasıl daha duyarlı yapılacağı. Duyarlılık ne kadar derinse var oluş o kadar derine nüfuz eder. Ve Tanrı varoluşun tam özüdür. Biz kendi özümüze nüfuz edemezsek tüm yaşamın kaynağıyla temasa geçme olasılığımız yoktur.

Meditasyon tüm geçmişten kurtulma, tüm hastalıklardan kurtulma, üzerinde birikmiş olan tüm sisten kurtulma sürecidir. O sancılıdır ama o arınmadır ve seni arındırmak için başka bir yol da yoktur.

İhtiyaç duyulan ilk şey bir katarsis. Katarsis içindeki yanlış olan her şeyi, içinde bastırılmış olan her şeyi serbest bırakır. Tüm bastırılmış şeylerini, onları özgür bırakarak atarsın. Örneğin *hatha* yoga gibi geleneksel metotlara artık pek çok yeni şeyin eklenmesi gerekir; arada iki bin yıllık bir boşluk var. Ve bu katarsis bana göre eklenmesi gereken en önemli şeydir. Batı için pek çok yeni şey yapılmalıdır, denenmesi ve üzerinde düşünülmesi gereken pek çok yeni şey vardır. Bizzat ben kendim pek çok yeni şey deniyorum.

Niçin sistematik meditasyonlardansa kaotik olanları vurguluyorsunuz?

Sistematik olanlardansa kaotik metotları kullanıyorum çünkü kaotik bir yöntem merkezi, beyinden aşağıya itmek için çok faydalıdır. Merkez hiçbir sistematik metot tarafından aşağıya doğru itilemez çünkü sistemleştirmek bir beyin işidir. Sistematik bir metot ile beyin güçlendirilecektir; ona daha çok enerji eklenecektir.

Kaotik metotlarla beyin devreden çıkarılır. Onun yapacak hiçbir şeyi yoktur. Metot o kadar kaotiktir ki merkez kendiliğinden beyinden kalbe doğru itilir. Eğer benim Dinamik Meditasyon yöntemimi güçlü bir şekilde, sistemli olmayan bir şekilde kaotik olarak uygularsan merkezin kalbine hareket eder. O zaman katarsis olur.

Bir katarsise ihtiyaç vardır çünkü kalbin beynin yüzünden çok bastırılmıştır. Beynin varlığını öylesine ele geçirmiştir ki o sana hükmeder. Kalbe yer kalmaz, o nedenle kalbin özlemleri baskılanır. Hiç kalbinden gülmedin, hiç kalbinden yaşamadın, hiçbir şeyi

kalbinden yapmadın. Beyin her zaman sistemli hale getirmek, bir şeyleri matematiksel yapmak için araya girer ve kalp baskılanır.

O yüzden ilk önce bilinç merkezini beyinden kalbe doğru itecek kaotik metoda ihtiyaç vardır. O zaman kalbin yükünü azaltmak, baskılanmış şeyleri atmak, kalbi açmak için katarsise ihtiyaç vardır. Şayet kalp hafifler ve yükünden kurtulursa o zaman bilinç merkezi daha da aşağıya itilir; göbeğe ulaşır. Göbek canlılığın merkezidir, her şeyin geldiği tohum kaynağıdır: Beden ve zihin ve her şey.

Ben bu kaotik tekniği tamamen bilerek kullanıyorum. Sistematik metotlar artık yardımcı olmayacak çünkü beyin onu kendi enstrümanı olarak kullanacaktır. Artık ne de *bhajan*'ların bir faydası olamaz çünkü kalp de o kadar ezilmiştir ki ilahiler söyleyerek çiçek açamaz. ilahi okumak sadece ondan kaçmak olabilir; dua etmek sadece bir kaçış olabilir. Kalp duanın içinde çiçek açamaz çünkü baskılanmışlıkların ağırlığı altında çok ezilmiştir. Hakiki duanın içine derinlemesine girebilen tek bir kişi bile görmedim. Dua imkânsızdır çünkü sevginin kendisi imkânsız hale gelmiştir. Bilinç kaynağa doğru, köklere doğru itilmelidir. Sadece o zaman dönüşüm olasılığı mevcuttur. O yüzden ben kaotik metotları bilinci beyinden aşağı doğru itmek için kullanıyorum.

Ne zaman kaos içinde olsan beynin çalışması durur. Örneğin arabam kullanıyorsan aniden koşarak önüne birisi çıksa, öylesine hızla tepki verirsin ki bu beynin işi olamaz. Beyin zaman alır. O ne yapılmalı ve ne yapılmamalı diye düşünür. Bu yüzden bir kaza olasılığı olduğunda frene basarsın. Göbeğine yakın bir yerde, sanki karnın tepki veriyormuşçasına bir his duyarsın. Bilincin kaza yüzünden göbeğine doğru itilmiştir. Kaza olmadan önce hesaplanabilseydi, beyin onunla başa çıkabilirdi. Ama sen kaza

yaparken bilinmedik bir şey olur. O zaman sen bilincinin göbeğine yöneldiğini fark edersin.

Bir Zen rahibine, "Nereden düşünüyorsun?" diye sorarsan ellerini göbeğinin üstüne koyar. Batılılar ilk kez Japon rahiplerle temasa geçtiğinde anlayamadılar. "Ne saçmalık! Göbeğinden nasıl düşünebilirsin?" Ancak Zen yanıtı çok anlamlıdır. Bilinç bedenin herhangi bir merkezini kullanabilir ve orijinal kaynağa en yakın merkez göbektir. Beyin orijinal kaynaktan en uzak yerdedir, o yüzden yaşam enerjisi dışa doğru gidiyorsa bilincin merkezi beyin olacaktır. Ve şayet enerji içe doğru akıyorsa, eninde sonunda göbek merkez olacaktır.

Kaotik metotlara, bilinci kendi köklerine itmek için ihtiyaç vardır çünkü yalnızca köklerden dönüşüm mümkündür. Aksi taktirde konuşup duracaksın ve hiçbir dönüşüm olmayacak. Neyin doğru olduğunu bilmek yeterli değildir. Kökleri dönüştürmek zorunda-sı; aksi taktirde değişmeyeceksin.

Görüyorum ki o zaman insan o kadar çok değişmiştir ki onun yeni metotlara yeni tekniklere ihtiyacı vardır. Kaotik metotlar modern zihinlere yardımcı olacaktır çünkü modern zihnin kendisi kaotiktir. Modern insandaki bu kaos, bu asilik aslında başka bir şeylere başkaldırıdır: Bedenin zihne ve onun baskılarına karşı olandır. Şayet bunu yoga terimleri ile ifade edecek olursak, bunun, kalp merkezinin ve göbek merkezinin beyne karşı başkaldırısı olduğunu söyleyebiliriz.

Bu merkezler beyne karşıdır çünkü beyin insan ruhunun tüm alanını tamamıyla ele geçirmiştir. Buna daha fazla müsaade edilemez. Bu nedenle üniversiteler başkaldırı merkezleri olmuştur. Bu rastlantısal değildir. Tüm toplum organik bir beden olarak düşünülürse, o zaman üniversite baştır, beyindir.

Modern zihnin asiliği yüzünden dağınık ve kaotik metotlara karşı hoşgörülü olması kaçınılmazdır. Dinamik Meditasyon bilinç merkezinin beyinden uzaklaşmasına yardımcı olur. O zaman onu kullanan kişi asi olmayacaktır çünkü asi olma nedeni tatmin olur. Rahatlayacaktır.

O nedenle bana göre meditasyon sadece birey için bir kurtuluş değil, birey için bir dönüşüm değil; aynı zamanda tüm toplumun, bütün insanlığın dönüşümü için bir temel oluşturabilir. insan ya intihar etmek zorunda kalacaktır ya da enerjisini dönüştürmek zorunda kalacaktır.

Meditasyonun bir bilim olarak ve bazen de bir sanat olarak adlandırıldığını duydum: Siz nasıl görüyorsunuz?

Meditasyon bir yatkınlıktır. O bir bilim değildir, o bir sanat değildir, o bir zanaat değildir; o bir yatkınlıktır. İhtiyacın olan tek şey, anlık bir sessizliğin içine düşme yatkınlığıdır. Sessizlik üretilebilir ama üretilmiş bir sessizlik hakiki bir sessizlik değildir; o yalnızca düşüncelerini, karmaşalarını baskılamaktır ve onların üstüne oturmaktır. Ancak volkan yerinde duruyordur ve sen bir şekilde onu bir arada tutmayı başarıyorsun. O çok derin değil; olamaz. Pek çok insan meditasyon, dua adına bunu yapıp duruyor: Onlar sadece düşünce süreçlerini bastırıyor ve düşünceler alttan alta devam ediyor; onlar yeraltından gidiyor hepsi bu. Onlar yüzeyden kaybolur ve yeraltından hareket etmeye devam eder ama oradadırlar. Sadece bir anlık unutkanlık ve onlar geri gelir. Onları bastırmak çok fazla enerji alır ve bunun hiçbir anlamı yoktur.

İlk ve öncelikli iş içsel varlığını tüm düşüncelerden temizlemektir. tiyi düşünceleri saklamak ve kötü düşünceleri atmak mevzu bahis değildir. Bir meditasyoncu için tüm düşünceler sadece çöptür; iyi ya da kötü söz konusu değildir.

Gerçek meditasyon, bir sanat değil bir yatkınlıktan oluşur; anlık bir sessizliğin içine düşme yatkınlığıdır. Demek istediğim şey tam olarak şudur: Her gün yirmi dört saat izlersen otomatikman sessizliğin içine düştüğün birkaç an bulacaksın. Onlar kendiliğinden gelir; sadece biz onu izlememişizdir. Bu nedenle farkında olunması gereken ilk şey bu anların ne zaman geldiğidir...ve onlar geldiğinde yaptığın her şeyi basitçe durdur. Sessizce otur, o anla birlikte ak. O doğal olarak gelmiştir, onu zorlamadın. O yüzden baskılamakla alakası yoktur, sen basitçe onun sana sahip olmasına izin veriyorsun. Ve onlar gelir; onlar doğaldır. Her zaman birkaç pencere kendiliğinden açılır ama sen o kadar meşgulsün ki pencerenin açılmış olduğunu ve bir esintinin geldiğini ve güneşin içeri dolduğunu asla göremezsin; işlerimizle o kadar meşgulüz ki.

Bu açılımların belli bir zamanda gerçekleşmesini zorla yapamayız. Ancak insanlar meditasyonu belli dönemlerde yapmaya çalışıyor. O yüzdendir ki bazen çok ender olarak bir rastlantı olur; aksi taktirde o asla gerçekleşmez. Sen meditasyonu bir ritüel gibi yapıp durmaya devam edersin.

O halde izle ...uzun derin bir uykuda sonra sabahın erken saatinde tazeyken ve dünya tam uyanırken ve kuşlar şarkı söylemeye başlamışken ve güneş doğarken ...şayet etrafını saran bir an, içinde büyüyen bir boşluk hissedersen sadece onun içine düş. Bir ağacın altında, nehrin kıyısında sessizce otur ya da odanda sessizce otur ve sadece ol. ..yapılacak hiçbir şey yok. Bu hali aziz kıl ve uzatmaya çalışma. Kaybolduğunda kalk; unut gitsin. Yapman

gereken başka bir sürü iş var. Onun özlemini çekme; o kendiliğinden yeniden gelecektir. O her zaman davetsizce gelir. O çok utangaçtır. Eğer onu davet edersen asla gelmez; eğer onu takip edersen kaybolur.

O çok kırılgandır ve utangaçtır; o çok kadınsıdır. Bu hale meditasyon denir ama o gelir. Sabırla bekleyebilirsen günde pek çok kez gelir.

Bazen tüm dünya uykuya dalmışken geceleyin ansızın oradadır; o zaman onun içine dal. Ve bazen hatta pazar yerinde her yandan gürültü gelirken de gerçekleşir. O oradadır ve sen kendinden geçmiş gibi hissedersin. O zaman o ilahi sessizliktir. O senin tarafından yaratılmaz. O Tanrı'dan bir armağandır; *prasad,* zarafettir.

Ve bir kez bu yatkınlığa eriştiğinde giderek daha çok gelecektir. Sonra onunla bir çeşit ahengin içine düşmeye başlarsın. Seninle sessizlik, dinginlik, hareketsizlik, sükûnet denen bu hal arasında bir aşk ilişkisi başlar. Ve bağ giderek derinleşir ve derinleşir. En sonunda nihai olarak, her zaman o vardır. Her an gözlerini bir anlığına kapatıp ona bakabilirsin; o oradadır. Ona neredeyse dokunabilirsin. Somut hale gelir ancak o bir yatkınlıktır bir sanat değil. Onu öğrenemezsin ...onu özümsemen gerek.

Meditasyonu doğru yapmanın yolu nedir?

Doğru meditasyonu soruyorsun. ilk ve öncelikli iş içsel varlığını tüm düşüncelerden temizlemektir. İyi düşünceleri saklamak ve kötü düşünceleri atmak mevzu bahis değildir. Bir meditasyoncu için tüm düşünceler sadece çöptür; iyi ya da kötü söz konusu değildir. Onların hepsi senin içinde bir yeri işgal ederler ve onlar işgal

ettiği için senin varlığın tam olarak sessizleşemez. O yüzden iyi düşünceler kötü düşünceler kadar kötüdür; onlar arasında bir ayrım yapma. Bırak kurunun yanında yaş da yansın!

Meditasyon tam sessizliğe, öylesine derin bir sessizliğe ihtiyaç duyar ki içinde hiçbir şey kıpırdamaz. Tam olarak meditasyonun ne olduğunu bir kez anladığında onu elde etmek zor değildir. Biz bu hakka doğuştan sahibiz; kesinlikle ona sahip olmaya muktediriz ancak her ikisine birden sahip olamazsın: Zihne ve meditasyona.

Zihin bir rahatsızlıktır. Zihin normal bir delilikten başka bir şey değildir.

Zihnin ötesinde hiçbir düşüncenin asla girmemiş olduğu, hiçbir hayal gücünün çalışmadığı, hiçbir rüyanın ortaya çıkmadığı, sadece olduğun, hiç kimse olmadığın bir hale gelmek durumundasın.

Meditasyon un ne olduğunu anlamak, efendiyi içeri davet etmektir. Zihin bir hizmetkârdır. Efendi tüm sessizliği ile tüm coşkusu ile içeri girdiğinde ansızın zihin kesin bir sessizliğin içine düşer.

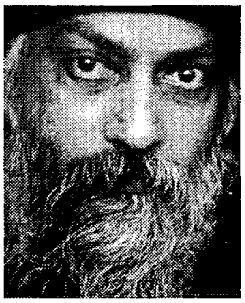
O bir disiplinden çok bir anlayıştır. O çok şey yapmanı gerektirmiyor; aksine meditasyonun ne olduğunu net bir şekilde anlamak dışında hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bu anlayışın kendisi zihnin işleyişini durduracaktır. Bu anlayış tıpkı hizmetkârların, önünde birbirleriyle tartışmayı ya da birbirleriyle konuşmayı kestiği bir efendi gibidir; birden efendi evden içeri girer ve sessizlik vardır. Tüm hizmetkârlar bir şeyle meşgul olmaya başlar; en azından meşgul gibi görünürler. Sadece bir an önce hepsi tartışıyor ve kavga ediyor ve atışıyorlardı ve hiç kimse bir şey yapmıyordu.

Meditasyonun ne olduğunu anlamak, efendiyi içeri davet etmektir. Zihin bir hizmetkârdır. Efendi tüm sessizliği ile tüm coşkusu ile içeri girdiğinde ansızın zihin kesin bir sessizliğin içine düşer.

Bir kez meditasyon haline eriştiğinde, aydınlanma sadece bir zaman meselesidir. Onu zorlayamazsın. Sadece bir bekleyiş, büyük bir özlem içerisinde; neredeyse susuzluk, açlık gibi yoğun bir bekleyiş içinde olman gerekir. Tek bir söz bile değil...

Meditasyonda özlem, aydınlanma için bir susuzluk ve sabırlı bir bekleyiş halini alır. Çünkü o, o kadar büyük bir olgu ve sen o kadar küçüksün ki ellerin ona ulaşamaz; o senin ulaşabileceğin bir yerde değil. O gelecek ve seni katlayacaktır ama sen onu kendine getirmek için hiçbir şey yapamazsın. Sen çok küçüksün, enerjilerin çok küçük. Ancak ne zaman gerçekten sabırla ve özlemle ve tutkuyla beklersen o gelir. Doğru anda o gelir. O her zaman gelmiştir.

Yazar Hakkında

Osho'nun öğretileri, bireysel anlam arayışından, toplumun yüzleştiği en acil sosyal ve siyasi meselelere kadar geniş bir alanı kapsadığı için herhangi bir kategoriye sokulamamaktadır. Kitapları yazılmamış, otuz beş yılık bir süre zarfında uluslararası bir izleyici kitlesine yaptığı konuşmaların ses ve görüntü kayıtlarından yazıya dökülerek derlenmiştir. Osho, Londra'da yayınlanan, *Sunday Times* tarafından Yirminci Yüzyıl'ın bin önemli insanından birisi ve Amerikalı yazar Tim Robbins tarafından "İsa Mesih'ten buyana hayata gelmiş en tehlikeli insan" olarak tanımlanmıştır.

Osho, kendi çalışmaları hakkında, yeni tür bir insanın doğumu için uygun şartları oluşturmaya katkı yaptığını söylemiştir. Bu yeni insanı sıklıkla "Zorba-Buda" olarak tanımlar. Hem Yunanlı Zorba gibi dünyevi zevklerden, hem de Guatam Buda'nın sessiz dinginliğinden zevk alabilen bir insan. Osho'nun bütün çalışmalarına derinlemesine işlemiş olan vizyon hem Doğu'nun sonsuz bilgeliğini, hem de Batı bilim ve teknolojisinin en yüksek potansiyelini kavrar.

Osho ayrıca çağdaş hayatın hızlanmış temposunu kabul eden meditasyon yaklaşımı ve içsel dönüşüm bilimine yaptığı çığır açan katkılarıyla tanınmıştır. Onun özgün, aktif meditasyonları beden ve zihnin birikmiş stresini atmak için tasarlanmıştır. Bu sayede

düşünceden özgürleşmek ve meditasyonun dingin ruh halini yaşamak daha kolay olur.

Yazarın otobiyografi olarak Türkçe'de yayınlanmış bir kitabı mevcuttur:

"Osho - Provakatör Mistik: Aykırı bir Spiritüelin Gerçek Yaşam Öyküsü" Omega Yayınları, 2004, İstanbul

Uluslararası Osho Meditasyon Beldesi

Uluslararası Osho Meditasyon Beldesi tatiller için muhteşem bir yerdir ve orada insanlar yeni bir yaşam biçimini daha çok farkında olarak, rahatlamış ve eğlenceli bir şekilde doğrudan tecrübe edebilirler. Hindistan'daki Mumbai (Bombay) kentinin yaklaşık olarak 160 km güneydoğusundaki Pune'da yer alan belde, dünyanın yüz ülkesinden her yıl gelen binlerce ziyaretçiye çok çeşitli programlar sunar.

Orijinal olarak Maharajalar ve varlıklı İngiliz sömürgeciler için yazlık bir dinlence yeri olarak kurulan Pune, şimdilerde çok sayıda üniversiteye, yüksek teknolojiye ve endüstriye sahip modern bir kent olarak gelişmektedir.

Meditasyon beldesi, Koregaon Park olarak bilinen banliyösündeki 160.000 m^2'lik bir alana yayılmıştır. Beldenin yerleşkesinde yeni açılan otel, sınırlı sayıda ziyaretçiye kalma olanağı sunabilmektedir. Ayrıca, yakınlarda çok sayıda otel ve özel apartman dairesi birkaç günden birkaç aya kadar kalınabilecek olanakları son derece uygun koşullarda sunabilmektedir.

Beldenin meditasyon programlarının hepsi, Osho'nun gündelik hayata keyifle katılan ve sessiz derinliğinde gevşeyebilen, nitelik olarak yeni insan vizyonu üzerine kuruludur. Programların çoğu modern, klimalı tesislerde yapılır. Bireysel seanslar, kurslar ve grup çalışmaları, yaratıcı sanattan, bütünsel sağlık tedavilerine; bireysel dönüşüm ve terapiden, ezoterik bilimlere; spor ve boş zamanları değerlendirmede Zen yaklaşımından, ilişki ve kadın-erkek meselelerine kadar her şeyi kapsar. Bireysel seanslar ve grup olarak

yapılan atölye çalışmaları yıl boyunca, tam gün devam eden meditasyon programlarına paralel olarak sürer. Beldenin içindeki açık mekânlarda yer alan kafe ve restoranlar, beldenin kendi çiftliğinde organik olarak yetiştirilen sebzelerle yapılan geleneksel Hint yemeklerinin yanı sıra, çeşitli uluslararası mutfaklardan yemekleri de sunar. Beldenin kendine ait güvenli, filtre edilmiş su kaynağı bulunmaktadır.

Daha fazla bilgi için: www.osho.com

YENİ BİR YAŞAM BİÇİMİNİ KAVRAMAK SERİSİ

OSHO

Cesaret, Coşku, Farkındalık, Olgunluk, Yakınlık, Sezgi, Yaratıcılık, Özgürlük, Zekâ

